DENISE NOEL

Conacul fermecat

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Iunie 1946

Tăind coasta muntelui, drumul urca printre pini pipernicişi. Stâncile apăreau în lumina farurilor. Enorme, palide, de forme ciudate, păreau gata să se desprindă din perete şi să coboare până la maşină.

Cu pieptul înainte, pasagera îşi apropie faţa de parbriz. Cu o voce reţinută, deşi destul de puternică pentru a domina zgomotul motorului, remarcă:

– Nu recunosc peisajul. Probabil ai greşit drumul. Ţi-am recomandat totuşi s-o iei pe drumul de coastă.

Bărbatul mormăi în barbă:

– Coasta, coasta, pentru a o urma, mi-ar fi trebuit câteva repere. Ori, tu însăţi ai constatat, când era ziuă, că în această regiune urmele războiului nu s-au şters complet. Nu numai drumurile au mare nevoie să fie refăcute, dar de când am părăsit şoseaua naţională, n-am văzut nici un singur stâlp indicator.

– Nu trebuia să te îndepărtezi de coastă, se încăpăţână femeia.

– Fără reproşuri, Clara, te rog.

– Dar ne-am rătăcit, se lamentă ea.

– Din vina cui? În momentul în care ar fi trebuit să-ţi sporeşti vigilenţa pentru a mă dirija, ai adormit buştean.

– Oh! Georges, de ce nu m-ai trezit?

Timp de câteva secunde, ținând volanul cu o singură mână, el îi cuprinse umerii cu brațul liber. Un gest rapid, dar infinit de tandru. Apoi, reluând cu fermitate direcția mașinii, spuse:

– Nu mai puteai, biata mea iubită. Rulăm din zori și m-am gândit că puțină odihnă îți va face bine. Nu te nelinişti. În Franța, toate drumurile duc într-un loc. Chiar dacă acesta nu este cel bun, ne va duce cu siguranță într-un sat unde vom putea petrece noaptea. Copiii dorm?

Clara se întoarse spre cele două siluete micuțe înghesuite pe bancheta din spate.

– După toate speranțele, da, spuse ea.

Îngenunche pe scaunul său și se aplecă pentru a repune pe umerii plăpânzi, pătura care alunecase. Apoi, își reluă locul și își îndreptă atenția asupra celor ce-i înconjurau. Privirea pătrunzătoare distinse în marginea fasciculului luminos o curbă largă, ivindu-se clar.

– Acolo există un fel de platformă, spuse ea foarte repede. Te vei opri acolo și vom încerca să ne orientăm.

Georges stinse farurile și strecură o lanternă în buzunar și o hartă în răscroiala bluzonului. Sprijiniți în coate pe ceea ce rămăsese din parapetul care protejase probabil altădată de prăpastie turiștii ce căutau un loc de privit, își lăsară ochii să se obișnuiască în întuneric. O briză de iunie, care mirosea plăcut a rășină, ridică părul femeii: un păr scurt și atât de deschis la culoare încât lumina lunii îl făcea aproape fosforescent.

Georges arătă niște ruine care, mai sus, se conturau ca niște umbre chinezești pe cer: turnuri și bucăți de ziduri cocoțate pe un pisc și la care, fără îndoială, ducea panglica palidă care șerpuia pe flancul muntelui.

– Locul îți amintește ceva? o întrebă.

– Absolut nimic, murmură ea ferm pe un ton obosit.

La picioarele lor și atât de departe cât puteau privi, se întindea o imensitate alburie, nedefinită. Nici o lumină nu scânteia pe pantele ce coborau prin această întindere uriașă.

Clara se întoarse și arătă cu degetul o masă întunecată pe marginea drumului, puțin mai jos de locul în care se oprise mașina, cu farurile stinse.

– Vezi arborii aceia mari, spuse ea, adăpostesc ramificația unui drum pe care l-am observat în trecere. Aleea mi s-a părut destul de largă pentru o mașină. Poate duce la un sat sau la o proprietate invizibilă de aici? Ar trebui să facem stânga-mprejur și s-o luăm pe acolo.

Însoțitorul său privi propunerea cu rezervă.

– Ar fi mai înțelept să încercăm să ne stabilim poziția, spuse el, scoțând harta din bluzon. Să ne angajăm orbește pe prima alee care se arată, mi se pare nesăbuit și chiar imprudent…

Cu o apăsare pe braț, ea opri gestul pe care-l schițase.

– De patru ani trăim sub semnul imprudenței și nesăbuinței, îl întrerupse. În nesiguranță, să alegi un drum mai degrabă decât altul, n-are nimic aventuros. De altfel, cum vei reuși să ne poziționezi pe o hartă în timp ce amândoi ne-am pierdut până și simțul de orientare?

Înțelegând că el ezită, insistă:

– Nu-mi plac aceste stânci în echilibru deasupra capetelor noastre și m-aș simți mai liniștită la adăpostul arborilor.

Se cuibări lângă el și murmură cu pasiune:

– Te iubesc, Georges. Te iubesc și continuă să-mi fie teamă.

El o îmbrățișă și mângâie ușor chipul fin, aureolat de părul blond. De talie înaltă, o domina cu un cap și avea pentru ea gesturi tandre și atente.

– Nu te teme de nimic, dragostea mea, îi spuse cu o fervoare egală cu a sa. Războiul s-a terminat cu adevărat și suntem în siguranță.

– Prima noastră noapte pe un pământ pe care n-am crezut să-l revăd vreodată, spuse ea, gânditoare. De câte ori am visat această clipă! Oare de ce trebuie ca o teamă inexplicabilă să-mi umbrească fericirea?

– Alung-o, draga mea. Alung-o ca pe un demon mârșav. Când eram copil, bunica îmi povestea că pentru a scăpa de obsesii, obișnuia să formuleze o rugăciune și apoi să se facă luntre și punte pentru ca cerul să i-o îndeplinească.

– Era mai curând o promisiune decât o rugăminte.

– Poate, dar n-avea importanță. Să încercăm același remediu, vrei? Care este dorința ta cea mai dragă?

– Să rămân cu tine până la moarte, spuse ea cu promptitudine. Și a ta?

– Bineînțeles, aceeași, afirmă el după o ușoară ezitare, căreia Clara nu-i dădu importanță.

– Pentru că n-am vorbit despre băieți, mă consideri o mamă rea, nu-i așa?

El o strânse mai puternic.

– Sincer, nu mi-a venit această idee, afirmă el. Dar mă gândesc la altă rugăminte, a cărei realizare o doresc din tot sufletul. Aș vrea ca urmașii noștri să nu cunoască niciodată chinurile războiului.

– S-o strigăm foarte tare, cu scopul ca ecoul vocilor noastre reunite să urce până la cer, propuse ea.

El arătă mașina din apropiere.

– Să nu trezim băieții, spuse.

– Liniștește-te. Dorm atât de adânc, încât ar putea să cadă trăsnetul lângă ei fără să observe.

Clara se înșela. Când se întoarse spre ei, Daniel și Ludovic închiseseră ochii într-un reflex de autoapărare. Mintea le rămăsese în alertă, dar cunoșteau calitățile unei aparente supuneri. Nu numai că această atitudine îi liniștea pe cei care o pretindeau, dar

în plus, le permitea să-i observe pe îndelete pe adulții care, siguri de puterea lor, nu mai erau atenți. De la mijlocul după-amiezii, Georges și Clara le repetaseră pe rând, că trebuia să doarmă. Lăsaseră cuminți pleoapele în jos.

După toate aparențele, conștient de datoriile de frate mai mare, Daniel își trecuse un braț protector în jurul umerilor lui Ludovic. Capetele lor apropiindu-se, Daniel își amestecase șuvițele brunete cu buclele blonde ale micuțului.

În realitate, în pofida celor zece ani ai săi, Daniel era cel mai vulnerabil dintre cei doi băieți. Obsedat permanent de temeri despre care nu îndrăznea să vorbească, își găsea mângâiere în prezența lui Ludovic. La patru ani, acesta demonstra deja nu numai o cutezanță uimitoare, dar și o indiscutabilă protecție a puterilor misterioase de care se temea Daniel. Ludovic era prietenul spiritelor, spiridușilor, știmelor și zânelor care populau legendele pe care mamei sale îi plăcea să le povestească. Nu-l mira nimic. Simțea uneori ca un freamăt de așteptare, dar nu cunoștea teama.

După ce farurile fuseseră stinse, când Georges se îndepărtase câțiva pași cu Clara, Ludovic observase neliniștea fratelui mai mare. Imediat, intrase în coșmarul său, dar jucându-se cu fantasmele care-l îngrozeau pe Daniel.

– Acolo sus, este castelul Femeii în alb, îi explicase, arătând ruinele. Ai văzut pe drum, Femeia a transformat în stânci toate vrăjitoarele rele. Apoi, s-a dus să se culce la poalele muntelui. Privește, se vede acolo jos…

– Jos, este marea, afirmă Daniel.

– Marea? repetă Ludovic cu un interes sporit.

Se ridică într-un cot și privi în direcția râpei.

– Îmi spuneai că marea este din apă care se mișcă, se miră el.

– Uneori, se mișcă. Alteori, este la fel de netedă ca un lac.

Apoi, fără trecere și pe un ton febril:

– Numai să nu coboare ei și să ia vaporul fără noi.

– Ești un prost, constată Ludovic liniștit.

Daniel tăcu chitic. Ezită să-i dezvăluie lui Ludovic cuvintele pe care le surprinsese într-un moment în care micuțul dormea și care continuau să-l intrige. Desigur, Ludovic era de-o inteligență superioară, dar ar fi avut maturitatea necesară pentru a descoperi sensul ascuns al cuvintelor?

Scena avusese loc după masa de prânz. Luaseră prânzul toți patru, așezați în iarbă pe o pajiște, în fața unei panorame muntoase și a unor pășuni ce nu se deosebeau deloc de cea cu care erau obișnuiți. Înainte de a-i lăsa să plece, pastorul Gruner, care-i adăpostise de un an în cabana sa de pe malul lacului Zurich, insistase să ia cu ei un coș plin de merinde.

– Până la Marsilia, drumul este lung, le spusese, și vă va fi foame. Iar Franța este supusă încă raționalizării articolelor alimentare și riscați să întâlniți anumite greutăți de aprovizionare.

Ludovic, care mâncase prea mult, adormise imediat ce urcase în mașină. Daniel se prefăcuse că doarme. În timp ce traversau un târg, motorul începuse brusc să sughită. Georges îl opri.

– Un gunoi în benzină, spusese. Voi demonta carburatorul pentru a curăța filtrul. Asta este situația…

Clara îl întrerupse.

– Încearcă s-o pornești din nou și dacă mașina nu ajunge la primul garaj, voi merge eu însămi să caut un depanator.

– Dar…

– Nu insista. Georges Mayer-Berg, lasă acest gen de treabă unui mecanic.

Mai întâi, autoritatea tonului îl mirase pe Daniel. Dar regăsindu-și blândețea obișnuită, Clara, adăugase:

– Să nu uiți nici un moment, dragul meu, că eu sunt memoria ta.

Oare cum poți fi memoria altcuiva? se întrebă Daniel care reflectase mult timp la întrebare, fără să-i găsească un răspuns.

Hotărî că nici măcar un copil supradotat ca Ludovic n-ar fi putut rezolva această enigmă; ea aparținea lumii adulților și aceștia adoptau uneori un comportament ciudat. Altfel, de ce, în acest moment, Georges și Clara simțeau nevoia de-a ridica brațele ca pentru a lua cerul drept martor al strigătelor pe care le scoteau? În loc să cheme în ajutor niște oameni, cum ar fi trebuit să facă în aceste împrejurări orice persoană dotată cu puțină rațiune, ei strigau pretutindeni că războiul era o oroare și că jurau să-și consacre restul vieții pentru a repara, în măsura posibilităților lor, răul pe care acesta îl făcuse omenirii.

Daniel îi considera chiar imprudenți să gesticuleze pe acel ieșind unde cel mai mic pas greșit puteau să-i arunce în gol. Îl cuprinse din nou un sentiment de spaimă și începu să tremure.

Și Ludovic privea de asemenea cu atenție cele două siluete argintate de lună. Dar, atentă numai la elementul supranatural, mintea sa le transformase în doi pescăruși deschizându-și aripile pentru a-și lua zborul. Aproape se aștepta să-i vadă ridicându-se în aer.

– În sfârșit, se întorc, remarcă Daniel scoțând un suspin de ușurare.

De data aceasta, pleoapele nu se închiseseră destul de repede și Clara surprinse licărul pupilelor în întuneric. În timp ce Georges făcea și el calea întoarsă, își trecu o palmă liniștitoare peste cele două chipuri micuțe.

– Unde este vaporul? întrebă Ludovic.

În loc de răspuns, Clara le dădu din nou ordin să doarmă.

Farurile luminau acum o alee pietruită, dar destul de bine întreținută, care urca mai întâi drept sub o boltă de crengi înfrunzite, părăsind apoi adăpostul copacilor, pentru a ajunge pe un platou acoperit de o vegetație pitică și deasă de mărăcini. Acoperită de o floră ce o năpădea, aleea se îngusta într-atât încât devenea de-abia destul de largă pentru o mașină. Roțile striveau o iarbă uscată din care apăreau ici și colo tufe de clopoței stacojii.

Georges încetini. Dirijă lumina, astfel încât să concentreze razele luminoase pe partea joasă a drumului. Străduindu-se să nu iasă de pe potecă, nu vedea nimic mai departe de licărirea care-l preceda și care făcea și mai profund întunericul înconjurător.

Nimeni nu vorbea. Georges simțea deprimarea copleșindu-l, în timp ce Clara își regreta decizia. Fără îndoială, acest drum fusese abandonat de mult timp și era o nesăbuință s-o iei pe el.

Atenția cuplului fiind temporar îndepărtată de la ei, copiii se ridicaseră. Strivindu-și nasurile de geamuri, scrutau cu aviditate împrejurimile.

– Se află un zid, acolo jos, pe dreapta, strigă brusc Daniel.

Georges opri imediat mașina și stinse farurile. În jurul lor, noaptea își regăsea treptat transparența lunară. La circa o sută de metri, pe dreapta, paralel cu drumul, se întindea un zid de piatră, în spatele căruia se înălțau copaci mari.

Nici Georges, nici Clara nu se gândiră să certe băieții pentru neascultare. Ei scoaseră același oftat de ușurare și femeia remarcă:

– Am fi putut rula mult timp fără să descoperim nimic, deoarece, cu siguranță, drumul pe care-l urmăm nu face decât să meargă de-a lungul proprietății.

– Zăresc chiar și o poartă, menționă Daniel, cu nasul încă lipit de geam.

– Nu este o poartă, îl corectă Georges. Este o spărtură în zid. Nu vă mișcați din locurile voastre. Mă voi duce în recunoașterea locurilor și să văd dacă este vorba despre un parc sau despre o pădure. În primul caz vom avea vreo șansă să ne culcăm într-o casă sau într-un hambar. În al doilea, va trebui să ne resemnăm să dormim sub cerul liber.

– Te însoțesc, spuse repede Clara.

Georges o convinse să-și schimbe părerea. Nu avea prea mult timp. Era de preferat ca ea să rămână lângă copii.

Clara ieși totuși din mașină și, rezemată de portieră, urmărea cu o privire neliniștită silueta însoțitorului său.

În momentul în care nu mai avea decât câțiva metri până la spărtură, ea văzu apărând din spatele unui tufiș din afara proprietății, umbra unui bărbat care i se păru exagerat de înalt. În același timp, răsună o comandă în limba germană, care-i îngheță sângele.

– Cine este acolo?

Coșmarul reîncepea, anulând timpul, suprimând granițele. Crezându-se victima unei halucinații, își duse mâinile la tâmple.

– Nu trebuie să-mi pierd mințile, gemu ea. Suntem în Franța și războiul s-a terminat.

Georges, care efectuase brusc o întoarcere, îndreptă fascicolul lanternei în fața sa. Lumină un necunoscut, care tocmai aprinsese și el o lampă de buzunar. Clara văzu cu groază că bărbatul era înarmat și îndreptase un revolver de mare calibru în direcția lui Georges. Urmară câteva secunde de liniște, în timpul cărora cei doi adversari se măsurară din cap până în picioare. Apoi izbucni o dublă exclamație.

– Sturmbannfuhrer Werner!

– La naiba.

Lanternele căzură și cele două siluete se rostogoleau pe sol, contopindu-se într-o singură masă care se agita cu mișcări bruște și violente.

O lumină. O detunătură.

Cu ochii măriți de groază, Clara deschise gura, dar urletul i se opri în gât. Cu mușchii încordați la maximum, rămase ca sudată de mașină, incapabilă să strige sau să se miște. În aceeași clipă, trecând dintr-o săritură prin spărtura din zid, apăru un nou personaj. Alergând spre cei doi adversari, ridică în trecere una dintre lanterne, a cărei lumină o proiectă asupra bărbatului întins pe sol. Se lăsă în jos și luă mâna uriașului pe care o lăsă să cadă aproape imediat. Apoi se îndreptă, se dădu un pas înapoi și orientă lanterna spre cel care era acum în picioare, cu pistolul în mâna întinsă.

– Cine sunteți? De ce l-ați ucis?

O voce de femeie, aspră și autoritară.

Scena fusese scurtă, brutală și atât de ilogică, încât Clara, bolnavă de spaimă și desperare, nu reținuse decât imaginea armei care-l amenințase pe Georges. Când acesta din urmă se ridicase, totul devenise șters și imprecis și, o dată în plus, se îndoi de rațiunea sa.

Vocea necunoscutei tocmai distrusese un fel de vrajă care o împietrea. Putu parcurge distanța care o despărțea de grup și, agățându-se de brațul lui Georges, bâigui:

– Este îngrozitor... Am crezut... Am crezut...

– Dar cine sunteți? întrebă din nou femeia pe un ton nerăbdător.

Orbită de lumina lanternei, Clara își protejă ochii cu mâna liberă. Nu distingea trăsăturile celei care-i interoga și a cărei siluetă, când Clara o văzuse sărind prin spărtură, i se păruse mai mult masculină, decât feminină.

Georges ascunsese automat pistolul în buzunar. Cum el părea lovit de muțenie, Clara fu cea care explică pe o voce gâtuită de emoție:

– Suntem foști deportați, care ne întoarcem în țara noastră, după un an petrecut în Elveția... Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla accidentul. Căci este un accident, sunt sigură de asta. Soțul meu nu era înarmat. Celălalt este cel care l-a amenințat...

Georges inspiră profund și spuse în cele din urmă cu o voce răgușită:

– Accidentul este întâlnirea mea cu Werner. În rest, îmi asum responsabilitatea, căci am profitat de surpriza acestui individ pentru a sări asupra lui, a-l dezarma și a-l doborî.

Un tremur de mânie îl străbătu, în timp ce continuă cu o voce care-și regăsea treptat siguranța.

– Werner este un Sturmbannfuhrer, adică un comandant S.S. Dacă am fi știut că naziștii continuă să ocupe Franța, n-am fi trecut niciodată granița.

– Franța este eliberată de ocupanți, declară femeia ridicând din umeri.

– În acest caz, ce rol mai juca acest ofițer aici?

– Este o poveste lungă. Unde l-ați cunoscut pe Werner?

După o scurtă ezitare, Georges răspunse:

– În Polonia. Conducea misiunile de inspecție în lagărele de deportați.

– În ce an?

El păru că-și cercetează amintirile.

– Werner a părăsit lagărul nostru cu puțin înainte de sosirea aliaților.

– Cum vă numiți? întrebă vocea.

– Georges Mayer-Berg.

– Banca internațională cu același nume, este a dumneavoastră?

– Acum da, spuse Georges. Fiind singurul francez al dinastiei, scăpat teafăr, voi moșteni într-o zi această afacere.

Cercul luminos se deplasă, concentrându-și toată intensitatea asupra viitorului moștenitor.

– Presupun că n-am altceva de făcut decât să mă predau poliției, spuse Georges, cu un tremur de desperare în voce.

– Nu este atât de simplu, ripostă necunoscuta. Gestul pe care l-ați făcut dumneavoastră, l-aș fi făcut eu însămi, dar mai târziu. Jucându-vă de-a justițiarii înainte de vreme, aveți datoria să dați socoteală în fața justiției, numai că veți arunca o familie într-o sărăcie lucie. Va trebui să vă explic. Mașina oprită acolo, este a dumneavoastră?

– Da, spuse Clara… Dumnezeule! Copiii… Trebuie să fie îngroziți.

– Copii de ce vârstă?

– Doi băieți: de zece și de patru ani, spuse Georges.

– Ai dumneavoastră? Vă credeam singurul supraviețuitor al dinastiei.

– Cel mic, Ludovic, s-a născut în lagăr. Cel mare, Daniel, este un refugiat a cărei familie a fost masacrată. Avem intenția să-l adoptăm.

Tăcere. Lumina se mișca de la un chip la altul. Apoi vocea necunoscutei se auzi din nou clară, necruțătoare.

– Dumneavoastră, domnule Mayer-Berg, ajutați-mă să transport corpul în interiorul parcului. Îl vom îngropa mâine în zori. Dumneavoastră, doamnă, vă veți duce să așteptați lângă băieți. Probabil n-au înțeles nimic din ceea ce s-a întâmplat, dar pentru mai multă siguranță, relatați-le o poveste care să le șteargă din minte orice bănuială. Vom relua această interesantă conversație la mine, unde vă invit să petreceți noaptea.

Temerile Clarei erau inutile. În momentul dramei, sprijinită de portieră, le ascunsese scena vederii, așadar, copiii nu simțeau nici o spaimă. La auzul împușcăturii, Ludovic îi spusese lui Daniel:

– Probabil tata a omorât un iepure.

Și imediat ce Clara se mișcase, se corectase, arătându-i lui Daniel una dintre cele două lanterne al cărui punct luminos continua să strălucească în iarbă.

– Nu, a ochit stelele și a făcut să cadă una.

Clara n-avu nici o greutate să le distragă atenția. Ludovic îi furniză începutul poveștii. Așezată între băieți, cu capetele lor pe genunchi, îi fermecă povestind că zâna pădurii tocmai îi dusese pe toți patru într-o casă.

***

Trecând pragul, Daniel își spuse că, deși era înzestrată cu puteri supranaturale, ființa care-i condusese până la ea, ocupa o locuință mai puțin frumoasă ca a pastorului Gruner. În Elveția, în cabana de pe malul lacului, mobilele miroseau frumos a ceară. Ferestrele erau încadrate de draperii înflorate. Erau încăperi numeroase, luminate seara de lămpi cu abajururi. Parchetul strălucea, ornat cu covoare din lână, moi pentru picioare.

În casa zânei, masa grea, mărginită de două bănci, dulapul rustic pentru vase, copaia, scaunele din paie, alcătuiau un mobilier de fermă, obișnuit mai mult cu leșia decât cu ceara de mobilă. Pe jos era extrem de curat, dar dalele erau uzate și nu le încălzea nici un covor. Ferestrele, larg deschise, erau protejate în exterior de obloane cu vopseaua scorojită. Un bec gol atârna, difuzând o lumină rece, care-i aminti micului refugiat de cea din lagărul în care fusese gata să moară.

Cu siguranță, pilaștrii eleganți ornați cu caneluri, ce ieșeau pe pereții din piatră brută, tavanul boltit de ogive, timpanul cu cei trei lobi în formă de treflă așezat deasupra ușii, nu puteau fascina decât pe cineva cu imaginație, ca Ludovic, sau pe un pasionat de artă ca Georges. Acesta din urmă, în ciuda neliniștii sale, cuprindea ansamblul cu o privire de cunoscător. Remarcă o cheie de boltă în formă de cap de faun și estimă că această construcție primitivă data din secolul al XIII-lea.

Cu ochi încântați, gata să găsească minunat tot ceea ce-i înconjura, Ludovic observă cu voce tare:

– S-ar spune că este o biserică.

Înălță capul, privi figura din piatră de la încrucișarea boltelor, apoi își întoarse atenția asupra femeii care, alăturându-li-se, le spusese:

– Spuneți-mi Viviane. Era numele meu de cod.

Ludovic nu știa ce era un cod, dar în schimb o cunoștea pe Viviane. Zâna cu același nume, Lancelot, fermecătorul Merlin, făceau parte din universul său familiar. În plus, în mașină, își făcuse o bogată provizie de vise. Totuși, vocea îl surprinsese prin asprimea și prin accentul său. Și acum, când o vedea în plină lumină, însăși zâna îl uimea. Și-o imaginase cu un chip blând, cu părul de culoare deschisă, ca aurul și un corp diafan ce se înfășura în ierburi lungi și umede. Ori, ființa care le dădu lui Georges și Clarei ordin să se așeze era opusă acestei imagini. Ochii, ca niște cărbuni aprinși.

Pielea tăbăcită. Părul cărunt, tuns băiețește. „Este bătrână!" se gândi Ludovic, înciudat. Nici o cochetărie în puloverul fără formă și pantalonii din doc legați cu sfoară pe trupul osos.

Ludovic termină să-și risipească iluziile, când ea se întoarse spre cei doi băieți care, mână în mână, așteptau cuminți la intrarea în sala mare, rugându-i să se așeze lângă părinții lor.

– Tu, cel mare, spuse Viviane pe un ton aspru, povestește-mi ce-ai văzut, acolo sus, în landă.

Amenințarea pătrundea atât de clar printre cuvinte, încât Ludovic se gândi: „Nu este o zână. Este o vrăjitoare". Privi din nou tavanul și i se păru că vede chipul din piatră, de la încrucișarea bolților, strâmbându-se ca cel al unui demon.

Daniel, care trăia cu frică, începu să tremure. Ochii mari negri erau înecați în lacrimi și contracții ale mușchilor îi agitau trăsăturile. Complet tulburat, fu incapabil să răspundă.

Ludovic, care simțea mai mult decepție decât teamă, sări în ajutorul fratelui mai mare.

– S-a văzut o stea care strălucea în iarbă. În momentul acela, pentru a-l pedepsi pe tata că a desprins-o, ați încercat să-l transformați în stâncă de piatră cu bagheta dumneavoastră de lumină, dar cum el este mai puternic decât dumneavoastră…

– Ajunge, i-o tăie femeia. I-am pus întrebarea celui mare, nu ție, spuse ea îndreptând degetul arătător spre Daniel. Ce aștepți pentru a răspunde?

Ridicându-se, Georges luă cuvântul. Vocea îi era copleșită de necaz.

– Schimbați tonul, vă rog. Nu veți obține nimic de la Daniel prin asprime. Să fi uitat deja că acest copil a crescut la umbra cuptoarelor crematoriilor?

Viviane clipi și trăsăturile sale avură o scurtă crispare.

– Iertați-mă, reluă ea pe un ton înăbușit. N-am vrut să fiu rea. Vreți să mâncați, sau să beți ceva?

– Am cinat înainte de-a se înnopta, spuse Clara, care se ridicase la rândul său. Dacă puteți, dați-le un pahar de lapte băieților și permiteți-mi să-i culc.

– Nu vă mișcați, spuse femeia. Sora mea se va ocupa de ei.

Traversă încăperea și deschise ușa.

– Suzanne! strigă ea în afară. Vino imediat!

Puțin după aceea, în sală intră o femeie care termina de înnodat în jurul trupului plinuț cordonul unui capot gri. Ochii clipeau sub efectul luminii. Cu siguranță, imperiosul apel o smulsese din somn. Părul lung și brun era strâns într-o coadă. Chipul bronzat, cu o structură solidă, ca cel al surorii sale, era neted și marcat de-o blândețe domoală.

– Suzanne, iată-i pe oaspeții din această noapte. Domnul și doamna Mayer-Berg și copiii lor, care s-au rătăcit în laudă.

Suzanne le adresă de departe un mic salut suspicios. Își privi apoi sora cu o expresie de supunere smerită.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea.

– Pregătește pentru ei camera de sus. Dar mai întâi, ocupă-te de băieți. Dă-le o gustare și culcă-i în patul tău. Tu vei dormi în cel al lui Werner.

Suzanne avu o tresărire de indignare.

– Liniștește-te, spuse repede sora sa. Werner a plecat în altă lume.

– Domnul fie lăudat! exclamă Suzanne pe un ton de puternică ușurare. Așadar, mica noastră Lili se va putea întoarce în sfârșit să trăiască lângă noi?

– Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum, fă ce ți-am spus.

Și cum băieții, care se aruncaseră în brațele Clarei, păreau hotărâți să nu părăsească acest refugiu, ea se strădui să-i liniștească. Încăperea în care îi ducea Suzanne era învecinată cu aceasta. N-aveau a se teme de nimic…

– Duceți-vă, dragii mei, spuse Clara sărutându-i. Georges făcu un efort pentru a le zâmbi. Ei ascultară cu regret.

După plecarea trioului, Georges și Clara se așezară din nou, sau mai degrabă se prăbușiră unul lângă celălalt pe o bancă.

„Niște marionete cărora li s-a stricat arcul“, își spuse Viviane, gânditoare.

Notă că erau bine îmbrăcați. Taiorul din pânză albastră al femeii costase probabil foarte scump. Bărbatul purta, peste cămașă, un bluzon din piele suplă, cum nu se mai găsea în Franța de mult timp.

Luând loc în fața lor, de cealaltă parte a mesei, începu conversația.

– Sora mea are cu cinci ani mai mult decât mine și, totuși, ați văzut cât de tânără pare? Pentru că războiul a trecut peste ea fără s-o atingă. Eu mi-am pierdut soțul și cei trei fii, uciși în Alpi de bombele nemților.

Georges ridică brusc capul.

– Și pentru a mulțumi Germaniei că i-a masacrat pe ai dumneavoastră ați adăpostit acasă unul din ofițerii săi?

Un val de sânge îmbujoră chipul femeii.

– Vă rog să vă măsurați cuvintele, domnule, îi ordonă ea cu violență. Vă voi spune ce făcea Werner la mine, când îmi veți dovedi că nu sunteți un impostor.

– Cum?

Scoseseră împreună aceeași exclamație. Pe un ton de revoltă, dar cu o licărire de spaimă în ochi, pe care Viviane o prinse din zbor.

– Presupun că aveți niște acte de identitate. În consecință, arătați-mi-le.

Clara scotoci în geantă și scoase de acolo un livret de familie, pe care i-l întinse gazdei. Viviane îl deschise, întoarse o pagină, apoi remarcă:

– V-ați căsătorit în 1941, la Paris. Bun. Dar pe acest livret nu apare nici un copil. Dacă fiul dumneavoastră are patru ani…

– Acolo unde s-a născut el, nu se completau fișe de stare civilă, afirmă Clara. Când am fost deportați, eram însărcinată. Ludovic a venit pe lume undeva între Berlin și Auschwitz, în timp ce convoiul nostru era bombardat de avioanele sovietice.

– Și ați avut timpul necesar să luați cu dumneavoastră livretul de familie, îi ironiză Viviane.

– Bineînțeles că nu. Păstrându-ne pașapoartele, care ar fi trebuit să ne fie reținute în timpul arestării, ne-am ascuns cu grijă actele, niște bijuterii și puțini bani într-o casă ce aparținea unor prieteni și pe care războiul o crușase. Pentru a recupera aceste lucruri prețioase am făcut un ocol, în loc s-o luăm pe drumul spre Marsilia.

– În momentul căsătoriei, locuiați la Paris. Ce veți face la Marsilia?

– Acolo își au acum reședința oamenii de afaceri însărcinați cu gestionarea patrimoniului francez al familiei Mayer-Berg. După ce-i vom vedea, am vrea să ne îmbarcăm pentru Statele Unite.

Viviane clătină lent din cap. Îi simțea și pe unul și pe celălalt nervoși, dar nu reușea încă să priceapă unde este buba. Nu se îndoia că Ludovic era cu adevărat fiul Clarei. De la mama sa, avea nasul drept, genele lungi, blonde și mai ales albastrul intens, aproape violent al ochilor. După o tăcere pe care o prelungi peste măsură, ea obiectă:

– Pe scurt, trebuie să vă cred pe cuvânt, deoarece acest livret, ca toate cele de același fel, fiind lipsite de fotografie, nimic nu dovedește că nu l-ați furat.

Clara ar fi sărit în picioare dacă Georges nu i-ar fi pus o mână liniștitoare pe braț. El scoase din buzunar o carte de identitate pe care o aruncă pe masă, în direcția Vivianei.

– Poate am furat-o și pe aceasta, îi ripostă stăpânindu-și cu greu vocea. Datează din 1940, anul în care guvernul a făcut-o obligatorie. Dacă nu mai am absolut aceleași trăsături, este pentru că patru ani în infern m-au îmbătrânit cu zece ani.

Privirea ageră a Vivianei trecea de la fotografie la bărbat. Georges avea fața mai brăzdată decât în portret, aceeași ochi de culoare închisă, același păr des și negru, dat pe spate. Barba scurtă desăvârșea asemănarea. Totuși, ochiul experimentat al Vivianei nu se înșela deloc. În acea clipă, adevărul îi deveni atât de evident, încât nu-și putu reține un zâmbet. După ce strecură cartea de identitate în livret, remarcă pe un ton sigur:

– Suntem la egalitate, domnule Mayer-Berg, deoarece văd că aveți nevoie de mine la fel de mult pe cât am eu nevoie de dumneavoastră.

– Ce spuneți? întrebă Georges cu o expresie de aroganță ce-i ascundea cu greu neliniștea.

Clara întinse brațul pentru a-și lua actul, dar mai promptă, Viviane trânti mâna sa uscățivă peste livret.

– O clipă, vă rog.

Simțind că-l cuprinde panica, Georges deveni agresiv.

– Ei bine, ajunge! tună el. În loc să ne suspectați de nu știu ce nelegiuire, ați fi mai chibzuită să ne furnizați niște lămuriri asupra prezenței la dumneavoastră a unui fost comandant S.S. Să nu-mi spuneți că-l foloseați ca prizonier. Gradul său…

– Vă datorez adevărul, admise Viviane. Dar pentru ca să-l înțelegeți, vă voi relata o mică poveste. În 1944, la sfârșitul verii, după debarcarea aliaților în Provence, trupele germane cedând presiunii americanilor, se retrag spre nord. Un tren blindat din Kriegsmarine, adevărată fortăreață rulantă, deschide drumul pentru cinci convoaie lungi de dușmani. Trupe, arme, muniții, dar și pradă de război: lăzi pline cu aur pe care le păzesc trei ofițeri de elită. Bateriile aliate atacă trenul, provocând explozii formidabile. Locomotiva este distrusă. Vagoanele ard în flacări. Convoaiele sunt făcute zob. Vă imaginați debandada. Totuși, un ofițer își păstrează sângele rece. Vagonul blindat pe care-l însoțea, a scăpat de incendiu. Reușește să-l desprindă și să-l izoleze pe drumul privat al unei fabrici în ruină. Cunoștea temeinic regiunea și știa că la

aproximativ douăzeci de kilometri de catastrofă, dealurile sunt împânzite de subterane, mai mult sau mai puțin astupate, care, odinioară, legau între ele mănăstiri, reședințele comandourilor de ordine militare și castele, ale căror vestigii sunt încă numeroase pe coasta din spate. Trei nopți la rând, la volanul unui jeep american, îmbrăcat ca un țăran, reușește să transporte într-un loc sigur, departe de lupte, o mare parte din tezaurul Kriegsmarinei. Într-o seară, grav rănit de gloanțele unui ultim cuib al rezistenței germane, se târăște până la ușa mea...

Se opri să-și recapete respirația înainte de-a continua:

– Pentru sora mea, ca și pentru mine, Sturmbannfuhrer Werner nu era un necunoscut. De doi ani, însărcinat cu misiuni misterioase, făcea cu regularitate naveta între Paris și Marsilia. La întoarcere, făcea întotdeauna un ocol pe la casa noastră pentru a se înviora...

Făcu un gest de protest, în timp ce ochii i se luminară de-o scurtă licărire.

– Vă ghicesc gândurile, spuse ea pe un ton aspru. Vă înșelați. Sunt opusul unei colaboraționiste. Din 1942 în 1944, Werner mi-a servit de acoperire și am scăpat de rechiziții. Domeniul pe care-l exploatez este prosper și reușeam să hrănesc luptătorii din rezistență din regiune, ca și un mare număr de orășeni.

Reluă cu o voce mai puțin aspră:

– L-am adăpostit așadar pe rănit. Intenția mea era să-i dau primele îngrijiri înainte de a-l preda autorităților franceze. Dar ceea ce mi-a mărturisit în delirul său, m-a făcut să-mi schimb planurile. Ideea de a avea în mână bogății în stare să mă smulgă din condiția de scavă, m-a amețit...

Clara o întrerupse.

– Din moment ce domeniul dumneavoastră este prosper, ce altceva doriți?

– Nici pământul, nici vitele, nici zidurile nu-mi aparțin. Este o fermă pentru creșterea animalelor, depinzând de un vechi domeniu seniorial, ai căror proprietari, burghezi îmbogățiți, se

comportă ca nobilii din vechiul regim. La izbucnirea războiului erau ruinați. Am auzit că, în curând, domeniul întreg va fi pus în vânzare. Cu aurul germanilor, voi putea cumpăra ferma și castelul. Fiica mea, Lili, care are cincisprezece ani, va deveni o adevărată doamnă, în loc să fie ca mine, o țărancă ce are mâinile bătătorite. Hotărârea mea a fost luată repede. Trebuia să obțin de la Werner precizări asupra locului în care a îngropat comoara. L-am ascuns pe bărbat într-o magazie mică de scule învecinată cu camera mea. A doua zi am expediat-o pe Lili într-un pension și am concediat personalul. Cu ajutorul Suzanei, singura care era la curent și mă dezaproba, dar mai curând ar fi sărit în foc decât să mă trădeze, l-am îngrijit pe Werner cum am putut. A rămas mai multe luni între viață și moarte. Când a ieșit din comă, își pierduse complet memoria și nu mai era decât o cârpă, incapabil să se ridice, să se îmbrace și să se hrănească singur. Suzanne și cu mine ne schimbam cu rândul la căpătâiul său, pândindu-i o scânteie de viață în privirea apatică. Calvarul a durat mai mult de un an. La începutul ultimei luni, starea lui s-a ameliorat. Brusc, i-a revenit rațiunea. Din acel moment, ne-a pus întrebări despre țara sa și despre a noastră. De două zile, părea normal. În această seară, fără să ne dea totuși amănunte, ne-a spus că în noaptea aceasta se va duce într-un loc în care știa că va găsi destul aur pentru a ne mulțumi pentru devotamentul nostru și să-i permită să ajungă în America de Sud…

Ea încheie cu amărăciune:

– Și din vina voastră, va duce secretul cu el în mormânt.

Timp de minute lungi, o tăcere grea de suspiciune și dușmănie domni în sală. Clara fu cea care o rupse. După o clipă, cu o intuiție tipic feminină, presimțise sfârșitul poveștii. Și, crezând că se află în avantaj, se grăbi, nu fără oarecare aroganță, în întâmpinarea dorințelor gazdei.

– Îndată ce ne vom recupera bunurile materiale, ceea ce nu va fi peste mult timp, vă vom despăgubi din plin pentru pierderea pe care ați suferit-o din vina soțului meu.

Condescendența sa o făcu să zâmbească pe Viviane, care ripostă, cu ochii ațintiți asupra cuplului.

– Gândindu-mă mai bine, cred că mă voi duce la jandarmerie și voi povesti adevărul brigadierului.

Clara și Georges schimbară o privire îngrozită, apoi protestară într-un singur glas:

– Nici să nu vă gândiți la asta!

– Ar însemna să mărturisiți că timp de optsprezece luni ați ascuns un dezertor.

Viviane îi observă o clipă fără să răspundă. Simțea în suflet ceva sălbatic jucându-se cu prada sa. Neplăcută impresie, căci cei doi îi erau simpatici. Bănuia că dincolo de secretul care-i unea, exista un sentiment foarte puternic și foarte frumos. În plus, cu siguranță, bărbatul nu era capabil de mârșăvie. Femeia era mai alunecoasă, dar fragilitatea sa o înduioșase pe țărancă.

– Mă va pune la adăpost trecutul meu din Rezistență, afirmă Viviane cu o prefăcută siguranță. Ce tribunal va îndrăzni să condamne, efectiv, doi scăpați din lagăre care, imediat la întoarcerea în Franța, îl ucid pe unul din foștii lor torționari? Ziarele vă vor face chiar un triumf din asta.

– Vrem să evităm cu orice preț să atragem atenția asupra noastră, mărturisi Clara.

Mai întâi, Georges susținu fără să cedeze privirea pătrunzătoare a Vivianei. Apoi, brusc, păru foarte obosit. Ștergându-și fruntea pe care apăruseră broboane de sudoare, spuse:

– Să încheiem. Ce vroiați să spuneți, adineauri, afirmând că aș avea nevoie de dumneavoastră?

Viviane lăsă capul în jos. Cu atenția aparent concentrată asupra mâinilor pe care și le împreunase, explică pe un ton indiferent:

– Într-o pivniță din subsol, există un arsenal pentru falsificatori: ștampile, plăci de zinc, piatră de galvanizat. Materialul acesta a folosit în timpul războiului unei rețele din Rezistență pentru a face acte false membrilor săi. I-am ajutat deseori pe cei care veneau să

lucreze acolo. Trebuia ca documentele false să pară absolut adevărate; astfel am căpătat obiceiul să fiu atentă la cel mai mărunt detaliu.

Ridică fruntea. Georges privi șocul din privirea sa.

– Pieptănați-vă altfel, domnule. Nu vă dați părul pe spate, ca în fotografie. Implantația sa de deasupra frunții, vă trădează.

Clara deschise gura pentru a protesta. Ridicând mâna într-un gest de liniștire, Viviane continuă, cu ochii ațintiți încă în cei ai bărbatului.

– Scoateți-vă masca; nu se mai ține decât într-un fir de ață. Am avut primele bănuieli când mi-ați spus că Werner era în Polonia la sosirea aliaților. În realitate, el n-a fost destinat supravegherii lagărelor de deportare decât până în 1942, în consecință, l-ați cunoscut în altă parte decât în Polonia. Poate sunteți unul dintre compatrioții săi? În acest caz, l-ați ucis pentru că v-a identificat. Și dacă m-ați ajutat cu atâta docilitate să-i ascund rămășițele pământești, este pentru că v-a fost frică. Un amănunt de pe livretul de familie mi-a deschis drumul spre adevăr. Dacă-mi permiteți, vă voi expune teoria mea. Apoi, veți corecta greșelile pe care le-aș putea face.

Deschise din nou livretul de familie la prima pagină și sublinie cu degetul arătător cuvintele pe care le citea.

– Noiembrie 1941, căsătoria între Clara Preminska, stenodactilografă, născută din mamă poloneză și tată necunoscut… Ei! da, primăriile nu cunosc discreția, remarcă ea.

Își îndreptă privirea asupra cuplului. Cu ochii ficși, albi ca varul, bărbatul și femeia păreau distruși.

– Prin urmare, la sfârșitul anului 1941, continuă țăranca, o funcționară obscură se unește printr-o căsătorie, nesperată și poate de natură să contrarieze, cu o familie ale căror întreprinderi comerciale sunt înfloritoare și cunoscute în lumea întreagă. Dar vai, vin zilele sumbre ale arestărilor abuzive… Deportarea… Aici, deschid o paranteză, pentru că nici unul, nici celălalt n-ați ieșit

dintr-un lagăr, altfel, în locul acestor acte tipic franțuzești, ați fi prezentat atestările eliberării voastre. Admit ca fapt real bombardarea căminului, din care făcea parte cuplul Meyer-Berg. Soțul este ucis, ca atâția alții, iar corpul ciopârțit nu poate fi identificat. Clara fuge, profitând de panică. Polonia nu este o țară necunoscută pentru ea. A venit deja aici, în timp de pace, cu mama sa. Reușește așadar să se ascundă. Nașterea lui Ludovic are loc în clandestinitate și nu se poate întocmi nici un act de stare civilă. La sfârșitul ostilităților, bilanțul este copleșitor. Toți membrii familiei Meyer-Berg au pierit. Ludovic, singurul care a scăpat, nu-și poate nici măcar dovedi apartenența la dinastie. Va trebui oare să renunțe Clara la această avere fabuloasă de care a profitat atât de puțin timp? Cu siguranță, nu. Pentru că, la fel ca nașterea fiului, moartea soțului său nu fusese înregistrată, se hotărî să-i caute lui Georges un înlocuitor. Actele erau în Franța, în siguranță; era de-ajuns să le recupereze. La început, totul se desfășură după planul inițial. Dar destinul a hotărât să vă retragă favorurile: vi l-a trimis pe Werner și asta era o catastrofă.

Tot timpul cât dură această expunere, Clara nu încetă să se agite pe bancă. Puseuri bruște de revoltă îi îmjurorară chipul, accentuând disprețul Vivianei. Însoțitorul său, arăta impasibilitatea unui bloc de granit. Numai strălucirea ochilor întunecați îi trăda uneori mânia. Când țăranca se opri, el nu-i lăsă răgazul Clarei să riposteze.

– Și acum, spuse, pe un ton glacial, ce așteptați de la noi?

– Vă propun un târg.

Clara protestă, cu ochii scânteind:

– Dar tot ce-am auzit nu este adevărat. V-ați înșelat asupra esențialului. Acest…

– Taci, draga mea, o rugă bărbatul.

Și se adresă Vivianei:

– Soarta noastră este în mâinile dumneavoatră. Despre ce târg este vorba?

– Să-mi cumpărați tăcerea. Foarte scump. Îmi cunoașteți aspirațiile. Vreau să mi le pot realiza. Sunteți bancher, nu-i așa? În

consecință, îmi veți deschide un cont din care voi lua fără restricție. Până atunci, îmi veți face o prezentare exactă a evenimentelor și, în timp ce dumneavoastră vorbiți, Clara va nota în scris tot ce spuneți. Apoi veți data și veți semna cu numele voastre această mărturisire. În schimb, eu voi înregistra nașterea lui Ludovic, pe livretul de familie. Înscrierea nu prezintă nici o dificultate, deoarece, v-am spus, am o colecție de ștampile. Pentru mai multă siguranță, vom alege ștampila unei comune ale căror arhive au fost distruse.

– Accept, spuse Georges, după o tăcere.

Clara se răzvrăti.

– De ce să lăsăm în mâinile acestei femei un înscris atât de compromițător?

– Preferați să mă duc să fac o depoziție la jandarmerie? ripostă Viviane. Voi uita de declarația dumneavoastră după ce o voi ascunde într-un loc unde nimeni n-o va găsi vreodată. Pentru mine, va fi un fel de ipotecă.

– Sau un mijloc de șantaj, exclamă Clara.

Viviane o privi cu un aer teribil. Tânăra femeie întoarse ochii.

Georges afirmă cu convingere.

– Putem să avem încredere.

– Atunci, dați-mi cu ce să scriu, spuse Clara, învinsă.

În camera învecinată, numai Ludovic se afla întins în patul mare și simplu, cu ochii închiși. Adormise aproape imediat după plecarea Suzannei.

Daniel se ridicase. În picioare în spatele ușii, cu urechea lipită de ea, asculta ceea ce se vorbea în sala mare. Nu înregistrase totul, deoarece mintea sa nu avea vioiciunea celei a lui Ludovic. În schimb, îl derutase tonul țărăncii.

Însă când se strecură din nou alături de fratele mai mic, avea destule elemente pentru a-și face o idee despre secretul pe care-l deținea. Și acest secret i se păru atât de înspăimântător, încât își jură să nu vorbească despre asta nimănui, niciodată.

Partea întâi

GISELE 1977

Capitolul 1

Mistralul care suflase toată ziua, se liniștise. În acest sfârșit de după-amiază de aprilie, soarele era încă atât de cald, încât cea mai mare parte a oamenilor hoinăreau pe afară în loc să intre în casă. Pentru cei care aleseseră să se uite la televizor, ziaristul însărcinat cu informațiile din regiunea Provence – Coasta de Azur, lansă un avertisment.

– Priviți cu atenție, la necunoscutul al cărui portret vă va fi prezentat. Orice persoană care poate da informații despre el, este rugată să se adreseze imediat comisariatului central din Marsilia.

Pe ecran apăru fotografia unui bărbat ale cărui plete blonde, ondulate, și barbă zbârlită ascundeau în parte chipul tânăr, bine conturat, dar ai cărui ochi erau ciudat de lipsiți de expresie.

Majoritatea telespectatorilor protestă.

„Încă un om de nimic… Te saturi până peste cap de poveștile lor despre droguri… Datorită poluării regiunii noastre, toți acești hippy ne vor îndepărta până la urmă turiștii…“

Imaginea se șterse. Ziaristul reapăru și reluă cu o voce neutră:

– Vă reamintesc faptele. În această după-amiază, anunțați de un martor care observase niște bandiți înarmați într-o bijuterie de la Canebiere, șase agenți ai forțelor publice, ajunși la fața locului, se pregăteau să coboare dintr-un autobuz, când un bărbat care se afla

în apropiere se grăbi și cu o piedică, îl făcu să cadă pe șosea pe primul sergent de stradă. Fiind deja în plin avânt, ceilalți cinci se rostogoliră peste corpul colegului lor. Acest incident regretabil întârziind intervenția poliției, a permis bandiților să fugă. Bărbatul a fost imediat arestat și condus la locul de detenție. Fără bani, lipsit de acte de identitate, opune o totală muțenie întrebărilor care-i sunt puse. Deși necunoscut în evidențele sale, poliția rămâne convinsă că deține un complice al gangsterilor care au pregătit agresiunea armată asupra bijuteriei….

***

La Aix-en-Provence, familia Rousseau era reunită pentru masa de seară în interiorul încâmtătoarei case luxoase din secolul al XIII-lea, în care locuiau.

După ani de zile de sălbatică împotrivire, cedând până la urmă presiunii copiilor săi, generalul Rousseau acceptase greșeala de a se afla în vecinătatea unui televizor color cu lemnăria aurită a unor mobile stil și a unui tavan decorat cu fresce delicate.

De la această abdicare, nu exista telespectator mai asiduu ca bătrânul general și soția sa, Amelia, o septuagenară plăpândă, care trăia în umbra marelui său soț.

În vasta locuință trăiau împreună trei generații. La parter, generalul și soția sa. La primul etaj, fiul mai mare, Pierre, directorul general al unei companii de asigurări, soția sa, Henriette și copiii lor, Jean și Lydia, în vârstă de doisprezece ani.

Etajul al doilea era rezervat fiicei generalului, Gisele, avocată în baroul din Aix și soțului său Simon Robin, exportator. Aceștia nu aveau încă urmași.

Fiul mai mic, Maurice, de douăzeci și patru de ani și celibatar, student la litere, locuia sub acoperiș.

Fiecare apartament fusese echipat pentru ca ocupanții săi să-și păstreze independența. Dar se întâmpla, ca în acea seară, ca toată

familia să se adune pentru cină, la parter. În căminul generalului, cea mai mare parte a timpului domnea buna dispoziție. Pentru că toți membrii familiei doreau să trăiască în armonie, dădeau dovadă de toleranță și înțelegere unii față de ceilalți. Accesele bruște de mânie ale bunicului erau suportate cu o indulgență amuzată. Cu excepția generației vechi, toți aveau pasiunea cailor. De trei ani, Pierre și Simon se lansaseră chiar în creșterea unor cai obținuți prin încrucișarea celor englezești cu cei arabi.

Comentariile asupra celor văzute la televizor atrase toată familia în salon.

– Ce se întâmplă? întrebă Gisele.

– Pici bine, spuse soțul său. La comisariatul central din Marsilia se află un client pentru tine. Ai răbdare câteva clipe. Crainicul TV va da cu siguranță rezumatul știrilor. Vei vedea mutra unui trăsnit ale cărui fapte rele…. Uite, privește.

De data aceasta, în locul unei fotografii se difuză un plan foarte scurt. Necunoscutul fusese filmat în localurile comisariatului. Pe buzele închise se vedea un zâmbet zeflemitor. Avea riduri fine în colțul ochilor de un albastru intens.

– Refuză să-și dezvăluie identitatea, preciză Simon.

– Dumnezeule! exclamă Gisele. Îl cunosc pe acest bărbat… Ba nu, mă înșel probabil. Este imposibil.

Publicitatea luând acum locul informațiilor regionale, generalul se ridică și închise televizorul. Amelie aprinse lustra centrală ale cărei cristale scânteiară. Bărbații se ridicară și privirile li se îndreptară spre tânăra femeie, în picioare în mijlocul încăperii și ai cărei ochi căprui, puțin măriți, reflectau nesiguranță.

Subțire, de înălțime medie, elegantă într-o rochie simplă totuși din bumbac înflorat, maestrul Gisele Robin avea treizeci de ani și un chip de madonă, a cărei blândețe nu-i înșela decât pe cei care nu se măsuraseră niciodată cu voința sa inflexibilă. Pasionată de o meserie pe care o exercita de doi ani, își făcuse propriul cabinet, în asociere cu trei confrați.

Cu o mișcare nerăbdătoare din cap, aruncă spre spate șuvița brună care-i căzuse pe frunte. O rugă apoi pe Henriette să-i ducă pe copii în bucătărie.

În ciuda protestelor lor, blânda Henriette îi conduse pe Jean și pe Lydia afară din încăpere. Rareori rezista pretențiilor Giselei.

– În cazul în care crezi că l-ai recunoscut pe acest individ, îi spuse generalul fiicei sale, datoria îți ordonă să anunți poliția.

– Nu este atât de simplu, murmură Giselle, preocupată.

– L-ai avut deja client? întrebă Simon.

Își dădu seama imediat de inutilitatea unei asemenea întrebări. Dacă soția sa ar fi pledat deja pentru acest bărbat, l-ar fi identificat fără ezitare. Privirea superioară pe care ea i-o adresă sfârși prin a-l deruta. Simon Robin, un uriaș roșcat, cu trăsături aspre, dar cu un caracter blajin, se mira încă, după cinci ani de la căsătorie, că se instalase atât de ușor în sânul familiei Rousseau. Foarte îndrăgostit de Gisele, nu avusese decât să ceară mâna tinerei fete, pentru ca generalul să i-o acorde. Și totuși, în acea perioadă, prăpastia care-l despărțea din punct de vedere social de familia Rousseau părea de netrecut. Bogată, Gisele dădea dovadă de talente ce lăsau să i se prevadă o reușită profesională. Fină, drăgălașă, cultivată, nu ducea lipsă de pretendenți. Simon nu-i aducea decât loialitatea, un ascuțit simț al afacerilor și dragostea sa. N-avea decât o pregătire elementară, completată de trei ani de studii comerciale. Țăran de origine, avea maniere dictate mai mult de inimă, decât de educație. Cu toate acestea căsătoria sa cu Giselle nu prezentase niciodată vreun punct slab. Inteligent, perspicace, Simon știuse să se acomodeze regulilor vieții în societate spre fericirea familiei soției. În plus, își jurase să reușească și-și ținuse cuvântul. Nu numai că modesta întreprindere de import-export, pe care o cumpărase, devenise una dintre cele mai înfloritoare din regiune, dar impresionantele sale cunoștințe despre cai fuseseră unul din factorii ce duseseră la dezvoltarea societății de creștere a animalelor pe care o fondase cu cumnatul său.

Generalul își ciupea lobul urechii stângi, ceea ce era un semn de nerăbdare. Foarte înalt, cu ochi cenușii, fața fină, bărbierită cu multă atenție, având încă părul ca o perie deasă, și-ar fi purtat cu bucurie cei șaptezeci de ani dacă uneori o veche rană nu l-ar fi obligat, ca în această seară, să se ajute de un baston. Era singura amintire neplăcută pe care o păstrase din luptele din 1944, pentru eliberarea regiunii Provence.

– Haide, vorbește, îi ordonă fiicei sale, pe un ton repezit, îl cunoști pe tipul ridicol pe care ni l-a arătat televiziunea, da sau nu?

– Este mai mult o impresie decât o certitudine. Cum să vă explic? Timp de câteva secunde, în care a apărut imaginea, am simțit un șoc ce m-a aruncat cu mulți ani în urmă. Albastrul extraordinar al ochilor, sclipirea malițioasă pe care a surprins-o camera, mi-au amintit privirea unui american pe care l-am cunoscut în timpul stagiului meu la universitatea din Berkeley. Acest „tip ridicol“, cum îl califici dumneata, tată, va fi unul din cei mai mari dirijori din timpul nostru.

Generalul rânji:

– Probabil că într-adevăr te înșeli, deoarece mai degrabă l-aș vedea pe acest bezmetic zdrăngănind o chitară decât dirijând o orchestră.

Gisele rămase preocupată.

– Totuși, este curios, știți că rareori mă înșel. Ei bine, în sinea mea, am certitudinea că este vorba despre același bărbat.

– Cum s-ar numi? întrebă Amelie.

– Ludovic Mayer-Berg.

Din cinci interlocutori ai Giselei, patru nu cunoșteau decât banca și laboratoarele cu același nume. Doar Maurice auzise și el vorbindu-se despre muzician.

– Un foarte mare pianist și în același timp un dirijor genial, aprobă el. Dacă-mi amintesc bine, nu-și dirija propria orchestră?

– La Berkeley, se prezenta cu o trupă de circa cincizeci de muzicieni pe care-i plătea din banii lui, confirmă Gisele. Dar a dirijat de asemenea, și cu ce virtuozitate, orchestra filarmonică din Boston.

– A ajuns deja în Franța? întrebă soțul său pe un ton neutru.

– Nu cred, răspunse Gisele. Presa ar fi vorbit despre asta și, personal, mi-aș fi oferit bucuria de-a asista la concertele sale. Este destul de curios, dar de un anumit timp, a început să fie subiect de actualitate. Ziarele americane pe care le primesc nu-i mai menționează numele.

Simon se apropie de tânăra femeie și o privi cu intensitate.

– Când locuiai la Berkeley, aveai douăzeci și trei de ani, remarcă el cu o voce gravă. Pretinzi că, după opt ani, poți încă recunoaște un bărbat doar după o expresie fugitivă a ochilor săi? Spune-mi adevărul Gisele. Ce a reprezentat acel bărbat pentru tine?

– Idolul meu, răspunse ea, fără să ezite.

În același timp, cu un gest spontan, tandru și feminin, își înclină capul pe umărul soțului său. Își reveni foarte repede, simțind apăsând asupra ei greutatea a patru priviri reprobatoare.

– Simon, îl iubesc, exclamă cu un fel de provocare. Ludovic Meyer-Berg, l-am adorat ca o nebună. Reprezenta pentru mine un fel de zeu, în același timp fascinant și inaccesibil. Îi cumpăram discurile. Nu ratam nici unul din concertele sale la televiziune. Aici, numai trei persoane m-ar putea înțelege. În primul rând, soțul meu, pentru că mă cunoaște bine și știe că divinitățile muzicii mi-au populat întotdeauna olimpul personal. Apoi, cei doi gemeni pe care i-am expediat la bucătărie. Lydia și Jean simt acest fel de pasiune pentru cântăreții lor preferați.

– Dar îi uită la fel de repede cum îi adoră, remarcă Simon, care nu putea respinge o urmă de gelozie. Dacă unul din idolii lor stă opt ani fără să apară, și dacă l-ar întâlni, nu l-ar mai recunoaște.

Înalt, slab, cu ochelari cu rame de baga, ce-i alunecau mereu pe nas, Maurice își spuse punctul de vedere.

– Talentul lăsând mai puține urme decât geniul, găsesc normal să uiți un cântăreț, spuse el, cu degetul arătător la îmbinarea lentilelor. Dar dacă l-am cunoscut pe Ludovic Meyer-Berg, am avut o șansă extraordinară, pentru că și eu, îmi amintesc privirea sa.

– Atunci, cu siguranță Gisele se înșală, declară Pierre, deoarece chipul difuzat de televiziunea din Marsilia mi s-a părut mai mult abrutizat decât cuprins de inspirație.

– Nu sunt de părerea ta, ripostă generalul. În timpul celei de-a doua difuzări, m-a frapat strălucirea ochilor. Desigur, delictul pe care l-a comis acest individ seamănă mai mult cu gestul unei pușlamale decât cu cel al unui virtuoz. În plus, neglijența sa nu-i pledează în favoare. Dar în epoca noastră debusolată, nu trebuie să te miri să vezi un bărbat de familie dându-și aere de gangster. Iar dacă este vorba despre muzicianul pe care l-a întâlnit Gisele în California, muțenia sa nu s-ar putea explica decât prin faptul că nu înțelege limba franceză.

Gisele clătină negativ din cap.

– Nu este american decât prin adopție, deoarece părinții săi s-au stabilit în Statele Unite după război. Dar este născut în Franța și vorbește limba noastră fără accent.

– Ai putut sta de vorbă cu el la Berkeley? se miră Simon cu o urmă de neîncredere.

Ea îi adresă o privire de reproș, iar lui îi fu rușine că s-a îndoit de ea.

– După ce ne-a făcut onoarea unui concert în campus, am fost vreo zece „fani“ care l-am înconjurat. Cunoașteți genul de întrebări care se pun în asemenea cazuri. Nu, ceea ce știu despre el, am aflat din articolele din presă, din interviurile la radio sau la televiziune și din pungile de plastic al discurilor sale, care conțineau un rezumat al biografiei. Încă din copilărie, a fost puternic influențat de personalitatea părinților lui, care cultivau arta sub toate formele.

Fusese marcat puternic și de o altă amprentă: cea a războiului. Cred că, fratele mai mare, tatăl, mama și el însuși au fost supraviețuitori ai lagărelor de deportare naziste. Beneficiile concertelor sale au mers întotdeauna spre orfelinate sau spre asociații ale veteranilor războiului.

Maurice, care nu-l cunoștea pe muzician decât din reputație, obiectă:

– Nu mi l-aș fi imaginat niciodată sub acest aspect. Cel puțin dacă și-ar fi ales pentru a se exprima, rockul, n-aș fi spus nimic. Dar un virtuoz al lui Bach și Beethoven, într-un hippy, asta mă depășește.

– Iată de ce nu pot să afirm că este într-adevăr vorba despre Ludovic Meyer-Berg, spuse Gisele. Bărbatul care m-a uimit odinioară oferea o înfățișare clasică, la fel cu muzica pe care-o interpreta. Este ciudat…

Se întrerupse căutând în amintiri și apoi reluă cu sprâncenele încruntate:

– Ultima dată când am auzit vorbindu-se despre el, a fost cu ocazia unui fapt divers. Venind din Israel, unde dăduse o serie de concerte, Ludovic Meyer-Berg ajunsese în Anglia, după o oprire de cinci zile la Roma. Pe aeroportul din Londra, poliția l-a reținut în timp ce încerca să schimbe un teanc de bancnote ce proveneau dintr-o răscumpărare. În Italia avusese loc o luare de ostatici cu două zile înainte și numerele bancnotelor fusese difuzat tuturor birourilor de schimb ale aeroporturilor din Europa. El a afirmat sus și tare că deținea bancnotele de la o bancă din Roma, ceea ce s-a dovedit ulterior, s-a jurat pe toți zeii că n-are nimic de-a face cu crima de care era acuzat, dar Scotalnd Yardul l-a reținut timp de patruzeci și opt de ore, fără să țină seama de numele său, ca pe un răufăcător de rând. Două zile mai târziu, șeful în persoană i-a redat libertatea, prezentându-i scuze pentru neînțelegere.

Generalul pocni din degete în semn de victorie.

– Ei bine, iată un mijloc de-a ști dacă este cu adevărat vorba despre același bărbat. Englezii sunt oameni metodici. Nu numai că i-au ridicat amprentele lui Ludovic Meyer-Berg, dar cu siguranță i-au păstrat fișa.

Străbătu salonul în direcția unei încăperi mici care-i servea de birou și unde era instalat unul din cele trei telefoane din casă.

– Ce vrei să faci? întrebă Gisele, neliniștită.

– Să-l sun pe vechiul meu prieten, șeful siguranței din Marsilia. Îi va sfătui pe subordonații săi să ia legătura cu serviciile Interpolului…

– Nu faceți asta, spuse Simon pe un ton fără replică.

Generalul se opri, surprins. De obicei, ginerele său nu se arăta atât de categoric. Îl aprecia pe Simon pe care-l considera drept, bun și de-o inteligență mai subtilă decât cea pe care o admitea la proprii săi fii. Dar de aici, până la a-l lăsa să-i critice deciziile…

– Ce-ai spus? replică el cu o anumită aroganță.

– Iertați-mi bruschețea, se scuză Simon, dar cred că în această problemă trebuie să acționăm cu circumspecție și să nu ne lăsăm conduși de conștiință. Să ne imaginăm, dacă vreți, că necunoscutul din Marsilia este Ludovic Meyer-Berg. A-l face să fie identificat de Interpol înseamnă a susține în mintea polițiștilior convingerea că tânărul este vinovat, căci vor stabili imediat o apropiere între luarea de ostatici din Italia și jaful de la Canebiere. Dacă permiteți, să rămânem încă în domeniul ipotezelor și bănuielilor, dacă la Marsilia, ca și la Londra, muzicianul n-a fost decât victima unei penibile coincidențe…

Mai impresionat de argumentele ginerelui decât vroia să pară, generalul obiectă:

– Totuși, a răsturnat pe șosea șase agenți.

– Poate era beat, spuse repede Gisele. În orice caz, singurul delict care i se poate reproșa actualmente, ține de tribunalul

corecțional. Ori, o bănuială mult mai gravă apasă asupra lui. Supoziția, căreia televiziunea i s-a făcut prea ușor ecou, mi se pare prea compromițătoare pentru a accepta să-i aducem susținerea noastră.

– Aveți dreptate, admise bătrânul ofițer. La urma urmei, poliția franceză este destul de abilă pentru a avea ea însăși ideea pe care mă pregăteam să i-o sugerez.

Simon și Gisele își zâmbiră cu simpatie, ca de obicei, cu aceeași bunăvoință. Înțelegerea lor era atât de perfectă, încât deseori le era suficientă doar o privire pentru a face schimb de idei.

Simon fu cel care exprimă cu voce tare gândul lor.

– Trebuie s-o luăm înaintea polițiștilor. Nu vor recurge la Interpol decât dacă difuzarea prin televiziune nu le aduce nimic pozitiv. Numai Gisele îl poate scuti pe acest nefericit cu numele Meyer-Berg să nu fie aruncat curiozității bolnăvicioase a mulțimii ațâțate.

Pierre nu era de acord cu cumnatul său.

– Și dacă glumețul din Marsilia n-are nimic de-a face cu această familie onorabilă, Gisele va fi cea care va servi de țintă ziariștilor.

– Nu te nelinişti pentru mine, replică sora sa. Știu să mă apăr.

Apoi, către Simon:

– Îți mulțumesc pentru încredere, dragul meu. Plec imediat la Marsilia… Ce spui, tată?

În timpul dialogului dintre copii, generalul se mulțumise să mormăie niște cuvinte de neînțeles. De data aceasta, răspunse cu o voce clară:

– Îți aprob decizia, dar mă tem de urmări.

Și bătând cu bastonul în parchet, adăugă cu o evidentă proastă dispoziție.

– Ah! televiziunea asta! Aveam dreptate să nu mă încred în ea. Îți aduce la domiciliu indivizi pe care n-ai fi avut niciodată ideea să-i inviți și care vin să-ți provoace dezordine în familie.

***

În acest timp, la Hyeres, un bărbat se străduia să-și liniștească pe deplin conștiința.

În restaurantul din orașul vechi, patru jucători de cărți se hotărâseră să-și ofere o ciorbă de pește din câștigul lor. Așteptând să fie serviți, sorbeau dintr-o băutură de anason, privind ecranul televizorului. Printre ei, Roger, poreclit „Pinocchio“. În vârstă de circa patruzeci de ani, cu nasul prea lung, cu urechile clăpăuge și o calviție precoce. Fizicul acesta ingrat nu-i strica deloc buna dispoziție și-și întreținea cu grijă o reputație de om ce glumește fără să râdă. Chiar dacă poveștile sale nostime nu erau întotdeauna spirituale, ele declanșau totuși ilaritate printre prietenii săi. De asemenea, îi plăceau la nebunie glumele vulgare.

Totuși, ultima, luase o întorsătură atât de rea, încât își promisese să nu se laude niciodată cu ea.

Angajat în calitate de comisionar la o întreprindere horticolă din împrejurimi, la sfârșitul dimineții primise ordin să ducă o camionetă cu flori la Marsilia. În loc să pornească spre Toulon, unde ar fi ajuns pe autostradă, se simți într-o dispoziție ștrengărească și alese calea cea mai lungă. Un ocol de aproximativ treizeci de kilometri, spre nord, printre coline, îl duse mai întâi într-un cătun pierdut unde o țărancă simpatică, pe care o cunoștea, îi oferise savoarea mâncărurilor și a sărutărilor sale.

Puțin mai târziu, în timp ce cobora pe un drum mic din Meounes pentru a ajunge la drumul național care ducea, prin Aubagne, la punctul de livrare, îl întâlnise pe necunoscut. Drumul era pustiu. De obicei, Roger refuza să ia autostopiști. Se întreba încă ce motiv îl împinsese să-l accepte pe acesta atât de ușor.

Era un tânăr bărbat înalt, cu o figură de Crist blond, în pantaloni și bluzon din pânză de blugi prespălată, cu picioarele goale în niște espadrile atât de ponosite, încât chiar și un sărăntoc le-ar fi aruncat.

Ca măsură de siguranță – acești vagabonzi, care se îmbulzeau pe drumuri, cine știe dacă nu ascundeau în efecte vreun ciomag? Roger așezase bagajele necunoscutului în spatele vehiculului, după lăzile de flori. Un bagaj frumos, pe legea mea, tot din piele, ce nu cadra cu ceata de cerșetori, se gândise el bănuitor. O privire mai atentă asupra pasagerului său îl liniștise. Modul în care-și ținea capul, privirea mândră, nu erau ale unui amărât. Bărbatul afișa o dezinvoltură de mare senior. Așezat lângă șofer, arătase râzând găurile din espadrilele sale.

– N-ar mai fi ținut încă cinci kilometri și, desculț, n-aș fi ajuns la Toulon.

Roger protestase cu accentul bărbatului din sud, care despărțea toate silabele:

– Ei bine! Dar eu nu merg la Toulon. Fug direct la Marsilia, fără să mă opresc.

Necunoscutul avu un gest de nepăsare.

– Hai la Marsilia. Acolo sau în altă parte, de data aceasta voi găsi ceea ce caut.

– Dacă nu sunt indiscret, ce căutați?

– Mai întâi un frizer care să tundă astea, spusese bărbatul trecându-și o mână cu degete delicate prin păr și prin barbă. Apoi un magazin în care voi putea găsi haine convenabile. De când străbat munții, mi-am uzat îmbrăcămintea până la urzeală.

– Nu munciți?

– Alerg după fantome.

Roger crezuse că este o glumă.

– Ei bine! repetase el, și le-ați găsit?

– Nu, și cum acești munți nu mai au nimic să-mi ofere, nici izvoare ascunse, nici pietre vechi, nici măcar parfumul tufișurilor mediteraneene, voi merge să străbat alții, mai la est. De aceea, aș fi preferat să mă opresc la Toulon.

– Atunci, rămâneți cu mine. Îmi livrez florile la Marsilia și, la întoarcere, vă las la Toulon. Mă cheamă Roger, dar prietenii, veți pricepe de ce! m-au poreclit Pinocchio. Dar dumneavoastră, cine sunteți?

– „Sunt copilul aerului. Mai mult un silf decât un vis. Fiul primăverii care apare, când se trezește dimineața…“ semnat, Victor Hugo, precizase el.

– Oh! Vai de mine! Știți să spuneți glume pentru a induce în eroare. Dar pe aceasta, o știți?

Și Roger începuse să-i povestească glumele sale. Însoțitorul zâmbise și ripostase cu alte anecdote atât de spumoase, încât Roger nu încetase să izbucnească în râs zgomotos.

Ajungând la periferiile Marsiliei, comisionarul remarcase:

– Poveștile dumneavoastră sunt mai nostime decât ale mele. În fond, probabil mă considerați puțin cam prost, nu?

– Nu calitatea unei glume este cea prin care evaluez prostia autorului său.

Nepricepând dacă trebuie să ia această replică drept o ofensă sau un compliment, Roger insistase.

– Ce este prostia, după dumneavoastră?

– Este apanajul stupizilor.

– De exemplu?

– Acela care execută orbește un ordin idiot, sau criminal, după părerea mea este un stupid.

– Nu vi s-a întâmplat asta niciodată?

– Ce?

– Să ascultați de un ordin idiot.

– Nu, dar dacă mă încred în legile geneticii, ar trebui să fiu apt pentru acest gen de stupiditate.

Roger nu știa ce era genetica, dar acela fu momentul în care îi încolți în minte ideea unei glume bune. Care? Încă n-o vedea clar. Împrejurările hotărâseră.

În timp ce camioneta urca Lieutaud, gata să o ia spre Canebiere, se oprise la stop, în capul șirului. În fața ei, pe drumul transversal, un autobuz de poliție, cu sirena urlând încetinea, pregătit să oprească.

– Pariu că-l dobori pe primul polițist care coboară de acolo!

– Este o provocare, sau un ordin? întrebă necunoscutul.

– Este un ordin.

Roger îl revedea pe acel nătâng – îl putea oare numi astfel? – ieșind glonț din camionetă și punând piedică primului agent. Stopul se făcuase verde. Înțelegând că lucrurile luaseră o turnură proastă, comisionarul porni în grabă, fără să se mai gândească la însoțitorul său nedorit.

Seara, la întoarcerea acasă, în locuința sa de celibatar, încercase cheile celor două valize pe care le avea, fără să poată deschide geanta de călătorie a necunoscutului.

Roger nu era un hoț. Își promisese să ducă geanta la obiecte găsite, imediat ce se va întoarce la Marsilia…

– Ei! Pinocchio! În seara aceasta nu ești deloc vorbăreț.

Ceilalți se mirau de muțenia lui. De la informațiile regionale, rămăsese cu privirea pierdută, surd la glumele însoțitorilor săi.

Împărțit între conștiința și interesul său, ducea în minte o luptă al cărui rezultat știa că-i va fi oricum fatal. Se mira că știuse să-și păstreze calmul când apăruse pe ecran imaginea bărboasă. Înțelesese imediat că numai mărturia sa l-ar fi dezvinovățit pe acest bărbat de bănuiala degradantă care apăsa asupra lui. Roger putea jura că pasagerul său era străin de crima de care era acuzat, pentru că, înainte cu aproximativ o oră de jaf, îl întâlnise pe bărbat la circa cincizeci de kilometri de Marsilia, în drum spre Toulon. Dar depunând mărturie, nu numai că-și mărturisea complicitatea într-un delict de ofensă a agenților, dar în plus, cu siguranță își va pierde postul, deoarece patronul nu tolera ca autocamionetele întreprinderii să se plimbe în natură după fantezia șoferului.

Unul dintre prietenii lui Roger propuse să închidă televizorul.

– Nu, lasă, spuse comisionarul. Aștept informațiile generale. În această după-amiază, a fost un pariu de desemnare a primilor trei cai dintr-o cursă. Vreau să știu dacă am câștigat.

Tocmai luase o hotărâre eroică. Dacă la emisiunea de la ora douăzeci, apărea din nou pe ecran același anunț, acesta va fi semnul că afacerea lua o dimensiune națională. Atunci, oricât l-ar costa, se va duce imediat să facă o depoziție la comisariatul din Marsilia. În același timp, va preda poliției geanta ce poate conținea datele necunoscutului.

Un nou vehicul spațial ajunsese pe planeta Marte și trimitea pe Pământ niște fotografii extraordinar de clare ale solului marțian. Amplu comentat, acest eveniment constituia, împreună cu niște știri politice, esențialul emisiunii.

Roger își spuse că greșise montându-se inutil. Probabil necunoscutul ieșise singur din încurcătură.

„Și geanta?“ se gândi el.

Pentru că se hotărâse să nu se intereseze de proprietarul său, bagajul devenea extrem de compromițător.

„Of! își spuse. Fără complicații. În această noapte, mai târziu, voi arunca geanta în mare“.

Apoi, scăpat de îndoieli, putu să-și savureze ciorba de pește, fără remușcări.

Capitolul 2

La Marsilia, de teamă să nu fie recunoscută de ziariști, maestrul Gisele Robin căută pentru mașina sa un loc destul de îndepărtat de comisariatul central. Găsi unul în apropierea portului și parcurse pe jos cei aproximativ trei sute de metri care o despărțeau de localul poliției.

După cum se aștepta, un mic grup de reporteri, pregătiți de atac, făcea coadă în fața intrării principale. Cunoscând locurile, înconjură clădirea și pătrunse în interior printr-o ușă discretă, care nu era supravegheată de nici un obiectiv foto.

La ora aceea târzie, nu spera să fie primită nici măcar de un comisar. Dar, după cinci minute după ce-și prezentase cartea de vizită și-i explicase agentului de serviciu motivul vizitei, fu condusă lângă șeful securității.

Veni el însuși s-o întâmpine în ușa unui birou unde se aflau, în picioare, un comisar, adjunctul său și doi inspectori de la poliția judiciară. Această reuniune de stat major o intrigă pe tânăra femeie. În spatele grupului, zări cinci agenți și pe brigadierul lor.

„Victimele", se gândi ea.

Având deja ocazia să-i întâlnească pe ofițerii de poliție, schimbă cu ei doar scurte politețuri și trecu imediat la subiect, întrebând dacă necunoscutul fusese identificat.

– Nu, spuse șeful securității. Dar poate ne va lămuri mărturia dumneavoastră.

– Nu este decât o impresie, îl corectă ea. Nu voi putea fi sigură decât după ce voi vedea persoana. Vreți să mă conduceți la el?

La tăcerea stânjenitoare care urmă cererii sale, se simți cuprinsă de neliniște. Observă că toți afișau o expresie consternată. O privire spre brigadier și oamenii săi, confirmă temerile avocatei. Aceștia păreau la fel de încurcați ca superiorii lor. Nu se mai îndoia că trebuia să fi condus interogatoriul cu un zel care depășise limitele autorizate de lege.

– Unde este delincventul? întrebă ea.

Brunet, cu trăsăturile obosite, șeful siguranței oftă.

– La spital, mărturisi el.

În fața mâniei ce îmbujoră chipul fin al avocatei, comisarul luă cuvântul:

– Bănuiesc ce vă imaginați, maestre, iar nenorocirea este că, îndată ce această poveste lamentabilă va fi dată publicității, aceeași bănuială va otrăvi mintea concetățenilor noștri și va păta, o dată în plus, imaginea poliției. Dar, vă înșelați… cel puțin asta vreau să cred, adăugă el, după o privire tăioasă în direcția bărbaților în uniformă.

Brigadierul înaintă. Era un meridional cu ochii negri precum cărbunele. Își stăpânea cu greu exasperarea.

– Domnule general de divizie, spuse el pe un ton ferm, vă dau cuvântul meu că faptele s-au desfășurat exact cum au fost consemnate în procesul verbal.

– Explică-i maestrului Robin ce s-a întâmplat.

Brigadierul se întoarse spre avocată, pe care o salută cu un semn din cap.

– Am înțeles imediat că nu vom scoate nici un cuvânt de la țicnitul care ne-a răsturnat pe șosea. Suntem obișnuiți cu asta. Încă de la primele întrebări, am știut că nici puterea de convingere, nici

o pereche de palme, nu-l vor face să-și înghită zâmbetul. Atunci, ce rost avea violența? Și apoi, trebuie să mărturisesc, așa vinovat cum era, ceva din atitudinea sa impunea. După două ore de interogatoriu riguros, pentru că rămăsese mut ca un pește, am hotărât să-l conducem în biroul domnului comisar divizionar. De altfel, ieșind pe culoar, a fost asaltat de televiziune. Continua să zâmbească. Drama a fost câteva minute mai târziu, la etajul de deasupra. O fereastră deschisă. O busculadă. Și după o cădere de șase metri, bărbatul nostru se prăbușea peste pubelele din curtea interioară.

Șeful siguranței vorbi la rândul său.

– A fost imediat transportat la spital. În mod discret. Până acum, ziariștii îl cred încă sub supraveghere în localul nostru… Și după părerea dumneavoastră, maestre, care ar fi numele acestui individ?

– Cu toată reticența, desigur, Ludovic Meyer-Berg.

Niște voci exclamară:

– De la banca ce are același nume?

– Ludovic Meyer-Berg este fiul bancherului, dar este de asemenea un pianist foarte mare și un dirijor de reputație mondială.

Consternarea întristă toate chipurile.

– Ah! de povestea asta aveam nevoie! se lamentă comisarul. Și când mă gândesc că presa l-a dat deja drept complice la jaf!

– Informația nu provine din serviciile dumneavoastră?

– Dumnezeule mare, nu! Suntem prea prudenți pentru a ne aventura public pe terenul periculos al ipotezelor, în timp ce oamenii de la poliția judiciară conduc ancheta. Ziariștii au aflat în același timp despre atacul bijuteriei și despre povestea cu autobuzul cu trupe de ajutor al poliției. Au făcut alăturarea. Nu pretind că se înșală, dar până acum s-a constatat doar flagrantul delict. După mărturiile pe care le-am adunat, se pare că bărbatul ar fi ieșit dintr-o mașină ce oprise în mod normal la stop. Dar

cunoașteți acest gen de mărturii. Din patru mărturii de bună-credință, am avut până acum patru mărci și patru culori diferite de mașini. Singurul punct indiscutabil, este locul…

Îi întrerupse soneria telefonului. El ridică receptorul, ascultă, apoi i-l întinse șefului său.

– Pentru dumneavoastră, domnule director. Serviciul de chirurgie de la spital.

În încăpere, toată lumea încremenise.

– Mulțumesc, spuse șeful siguranței.

Închise telefonul. Chipul îi era impenetrabil.

– Ei bine? își pierdu Gisele răbdarea.

– S-a terminat…

Tuși pentru a-și drege vocea și continuă:

– Vreau să spun că s-a terminat intervenția. Zece puncte de sutură în pielea acoperită cu păr a craniului. Două în bărbie. O luxație la cot. Asta este tot. Nici măcar o fractură. Al naibii noroc a mai avut. Presupun, maestre, că veți accepta să vă duceți la căpătâiul său?

Ea făcu un semn de încuviințare. Interlocutorul său reluă:

– Vă vor însoți brigadierul Leroux și inspectorul Mercier. Dacă nu v-ați înșelat, Leroux va putea stabili în sfârșit identitatea deținutului în prevenție. Demascat, poate că acesta va accepta să răspundă la întrebările inspectorului, înainte de-a fi deferit parchetului.

***

„Tata nu s-a înșelat când se temea de urmările amestecului meu în această afacere, se gândi Gisele, privind cu pasiune chipul rănitului. Dar era departe de a-și imagina natura acestor complicații.“

Opt ani din viața sa se șterseseră. Regăsea intactă pasiunea care o chinuise în timpul stagiului la universitatea californiană.

Nu doar ceea ce trecea dincolo de ecranele televizoarelor era ceea ce o interesa în acea perioadă la Ludovic Meyer-Berg. Era atât de îndrăgostită de el, încât, chiulind de la cursuri, nu ezita să ia avionul pentru Los Angeles, New York sau Mexico, pentru ca, în seara concertului, să se afle în primul rând de admiratori ai muzicianului. Sperase că, mișcat de atâta consecvență și ardoare, el va avea într-o zi doar pentru ea, un gest sau o privire diferite de cele pe care le acorda publicului…

La capătul acestor grei ani amețitori, în timpul cărora urmărirea unei himere și accesele de desperare alcătuiseră modul esențial de a-și folosi timpul, întâmplarea vru ca Gisele să întâlnească o americană bătrână, ruinată din punct de vedere material și moral, pentru că-și petrecuse patruzeci de ani din viață mergând pe urmele marelui Arthur Rubinstein, fără să reușească vreodată să atragă atenția zeului său.

Într-o străfulgerare de luciditate, Gisele se identificase cu această epavă. Avusese destulă putere sufletească pentru a-și reveni și a-și întrerupe stagiul la Berkeley. De la întoarcerea în Franța, departe de idolul său, se dăruise cu ardoare studiilor. Excelent remediu, pe care-l consolidase admirația necondiționată a lui Simon.

Pe Simon îl cunoscuse când avea zece ani și lua lecții de călărie acasă la părinții adolescentului, cu cinci ani mai în vârstă. Pe vremea aceea, îl considera ca pe un frate mai mare. Mai târziu, când o ceruse de soție, acceptase, sigură că era vindecată. Vechea rană se mai redeschidea uneori, când Gisele întâlnea trăsături ce le evoca pe ale celui ce vroia să-l uite, sau când asculta anumite piese muzicale, care odinioară o emoționaseră în mod special. Își spusese că pasiunea sa romantică pentru frumosul virtuoz nu mai trebuia să fie decât o amintire îndepărtată într-un colț al memoriei, ca o floare uscată între paginile unei cărți.

De la căsătoria cu Simon, își folosise toată voința pentru a nu deschide cartea niciodată.

De cinci ani, primise de la Simon poate mai multe mărturii de tandrețe decât îi oferise ea, și se simțea în siguranță lângă el. Strălucitoare, echilibrată, se credea fericită și se gândea că găsise soțul ideal, alături de care, umăr lângă umăr, va depăși toate obstacolele vieții.

„Și când te gândești că n-ar fi trebuit decât un minut pentru ca fericirea mea să rămână intactă, se gândi ea. Dacă rămâneam în bucătărie, în loc să alerg ca o proastă în salon, n-aș fi fost în acest moment pe punctul de a-mi frânge inima“.

La prima privire, știuse că nu se înșelase. Pentru a curăța și a coase rana de pe pielea de sub păr a craniului și din bărbie, chirurgul tunsese în mod grosolan părul și barba, degajând astfel trăsăturile, a căror formă fermă era vizibilă. Pansamentul nu ascundea partea luminoasă a frunții. În ciuda contuziilor care îl învinețiseră, chipul pe care Gisele îl idolatizase odinioară, de-abia îmbătrânise.

Cu brațul stâng în ghips, Ludovic Meyer-Berg era întins, cu ochii închiși. Ieșea treptat din semiconștiența în care-l adâncise injecția anestezică. Un agent de poliție în uniformă stătea de pază la ușa camerei sale. La căpătâiul lui se afla încă o infirmieră și internul de gardă. Tânărul medic se opusese categoric oricărui interogatoriu.

– Reveniți mâine, îi spusese inspectorului. În această seară, chirurgul a interzis vizitele.

Îi lăsă totuși pe avocat și pe brigadier să se apropie de pat.

– Îl recunoașteți? șoptise polițistul la urechea Giselei.

Ea dădu afirmativ din cap. Apoi aplecându-se deasupra celui ce zăcea, spuse:

– Sunteți Ludovic Meyer-Berg, nu-i așa?

Deși domoală, vocea îi fusese destul de clară pentru a trece prin ceața groasă care atenua conștiința rănitului. Pleoapele tremurară și mărturisirea îi scăpă fără voia sa:

– Da, mă numesc Ludovic. Dar de ce nu m-ați lăsat să mor?

– Ajunge, nu-i mai vorbiți, ordonase atunci internul, îndepărtându-i pe cei doi intruși de pacient.

Pe culoar, brigadierul mulțumise avocatei și făcu observația că această confruntare avusese un rezultat dublu: recunoașterea identității vinovatului și disculparea poliției. Nu tocmai mărturisise Ludovic Meyer-Berg că încercase să se sinucidă?

Gisele avusese un reflex profesional.

– Consemnați declarația lui, cuvânt cu cuvânt, în procesul verbal și abțineți-vă de la orice comentariu.

Scăpată de escorta polițienească, tânăra femeie care părăsise Aix înainte de cină, pornise în căutarea unui restaurant. După o masă rapidă, îl sunase pe Simon, îi relatase pe scurt principalele evenimente ale serii, apoi, fără să ezite să denatureze adevărul, adăugase:

– Trebuie să mă întorc la spital… Nu, nu sunt singură. Mă însoțește un inspector de la poliția judiciară. Primul interogatoriu va avea loc în clipa în care Ludovic Meyer-Berg își va recăpăta cunoștința… Mulțumesc pentru sfat, dragul meu, dar nu-i pot propune serviciile mele, decât dacă învinovățitul n-a ales deja un alt avocat… Nu știu la ce oră mă voi întoarce. Ciao! iubitule. Te sărut.

Reușise să se strecoare din nou în interiorul pavilionului special, unde se odihnea muzicianul. În fața camerei, agentul de serviciu, recunoscând-o, îi deschisese ușa. Când infirmiera își făcuse primul rond, Gisele nu-i lăsase timp să protesteze.

– Cum puteți lăsa singur un bolnav atât de depresiv încât a încercat să se sinucidă? N-ați auzit ce a mărturisit adineauri?

– Ba da, dar ducem lipsă de personal, maestre. Eu am responsabilitatea tuturor camerelor de pe etaj și nu pot…

– Lăsați-mă să veghez asupra lui, o întrerupsese Gisele, hotărâtă. Dacă văd că are nevoie de dumneavoastră vă voi chema.

Dominată de autoritatea avocatei, infirmiera acceptase. Flaconul de sânge fiind aproape gol, ea scoase acul din brațul rănitului, apoi ieși, luând cu ea aparatul de transfuzie și nelăsând aprins decât un tub de neon deasupra patului.

Privirea tinerei femei mângâie capul contuzionat, alunecă peste gâtul tânăr, puternic și neted, care ieșea din cămașa de spital din pânză groasă și albă și se opri o clipă pe brațul valid acoperit până la încheietură de fire de păr foarte fin, pal ca un praf de lună. Mâinile o fascinau. Își amintea degetele lungi dansând cu o ușurință aproape magică pe claviatură. Atunci, o menghină i se strânse în jurul inimii.

În încăpere era cald. Se îndreptă spre fereastră pentru a o întredeschide. La jumătatea drumului, amintindu-și de gestul care îl adusese pe Ludovic pe acest pat de spital, se răzgândi. Brusca sa întoarcere îl luă pe neașteptate pe tânărul bărbat care o spiona. Privirile li se întâlniră. Rapidă ca un pește, Gisele îi fu alături, înainte ca el să aibă timp de a-și ascunde albastrul ochilor. Schițarea unui zâmbet, repede înlocuit printr-o grimasă de durere, deformă trăsăturile rănitului.

Îndepărtându-și atenția de la tânăra femeie, el ridică mâna dreaptă, o examină, își mișcă degetele, apoi încercă în zadar să-și ridice brațul stâng, îngreunat de ghips.

– În numele… cărei legi m-ați… smuls din neant pentru a face… pentru a face din mine un infirm?

Vorbea cu dificultate, cu o voce răgușită și puternică.

Ea se așeză la picioarele patului și cu un deget pe buze, îl provocă pe Ludovic la mai multă discreție. El înțelese, își potoli timbrul vocii, dar continuă cu tot atâta asprime:

– Când o ființă a pierdut până și stima pentru ea însăși, nu-i mai rămâne decât să-și distrugă mizerabilul trup omenesc și nimeni n-are dreptul să-l împiedice…

Cu succesiunea cuvintelor, își recăpătase ușurința modului de a se exprima. Gisele îl întrerupse.

– Un cot luxat, niște tăieturi pe craniu și în bărbie. Frumoasă treabă! Nu veți rămâne infirm.

Genele blonde clipiră și o expresie de ușurare pe care nu și-o putu ascunde îi lumină trăsăturile. Crezându-l dispus să se destăinuiască, Gisele adăugă în șoaptă:

– Un filozof a spus: „Există momente în care, pentru a fi eliberat, ar trebui să te detești pe tine însuți“. Presupun că treceți printr-un astfel de moment.

Chipul lui Ludovic se întunecă.

– Nu încercați să înțelegeți. Și mai întâi, cine sunteți?

– Una dintre admiratoarele dumneavoastră.

El luă, pe bună dreptate, un aer mirat.

– Dumneavoastră sunteți cea care mi-a rostit numele adineauri?

– Da. Timp de doi ani, am urmat cursurile într-o universitate californiană. Atunci n-am lipsit la nici unul dintre concertele dumneavoastră.

– Este mult timp de atunci?

– Aproximativ opt ani.

El rămase tăcut. Ideile nu-i erau clare încă și acest dialog îl deruta. Ripostă, sceptic:

– După atâția ani, nu numai că nu m-ați uitat, dar m-ați și recunoscut sub masca de vagabond? Nu cred nimic. Mi-ați găsit actele în geanta de călătorie, nu-i așa?

– Ce geantă?

– Cea pe care am lăsat-o în camionetă.

El închise pleoapele. Obosise să vorbească și i se părea că avea un cap răsunător ca de bronz.

Perplexă, Gisele aștepta să-și recapete forțele, pentru a relua discuția. Știa că, uneori, cei care sunt supuși unei anestezii ușoare, simt, când se trezesc, o irezistibilă nevoie de a vorbi.

Ludovic își reveni repede. O observa printre genele lungi, o găsea încântătoare și începu să-și pună întrebări în legătură cu ea. Cu mâna liberă, începu să mângâie încheietura mâinii acestei

frumoase necunoscute. Gisele simți sângele pulsând mai repede în tâmple și plăcerea pe care-o încerca îi anihilă orice sentiment de vinovăție.

El ridică pleoapele și catifelându-și privirea cu o seducție de care dovedise că este în stare, murmură:

– Păcat că viitorul meu se limitează acum la pereții unei celule. V-aș fi putut iubi. În ochii dumneavoastră strălucesc porțiuni de chihlimbar. Aveți ochi foarte frumoși. Doi ani, ați spus? Timp de doi ani acești ochi n-au strălucit decât pentru mine? Și când te gândești că nu i-am remarcat, ca un idiot…

Ea făcu un efort pentru a nu se lăsa prinsă în capcana cuvintelor. Îi rămăsese destul bun-simț pentru a ghici că prin vorbăria sa fără rost, Ludovic înălța între ei un ecran în spatele căruia se adăpostea.

– Nu vă obosiți, îl sfătui.

– Cum trebuie să vă interpelez sfatul?

Cineva mergea pe culoar. Adresând un semn de complicitate rănitului, tânăra femeie se așeză cuminte pe scaun lângă el. Ludovic lăsă pleoapele în jos. Infirmiera se uită pe ușa întredeschisă și întrebă cu o voce domoală dacă totul merge bine.

– Da, spuse Gisele. Doarme liniștit.

Infirmiera închise ușa.

– Mințiți cu artă, remarcă Ludovic după o tăcere. Dacă vreți, reluați-vă locul la picioarele patului. Nu pot să întorc capul, ori, vreau să vă contemplu pe îndelete.

Ea îl ascultă, dar nu-i mai lăsă mâna.

– Să fim serioși domnule Ludovic Meyer-Berg. Mă numesc Gisele Robin și sunt avocată…

Îi explică în ce împrejurări crezuse că-l recunoaște. Îl puse la curent cu intervenția sa la comisariat și apoi la spital.

– … O oră mai târziu, reveneam lângă dumneavoastră, dar în mod fraudulos de data aceasta deoarece chirurgul a interzis vizitele.

– Oare ce v-a împins să sfidați interdicțiile? o întrebă cu voită răutate. O iubire încă nestinsă pentru muzicianul pe care-l admirați, sau speranța într-o cauză de pledat?

Pentru Gisele era o întrebare capcană. Oricare ar fi răspunsul, se va simți rănită în amorul propriu.

– Erați idolul meu când aveam douăzeci de ani. Acum am treizeci și sunt căsătorită cu un bărbat pe care-l iubesc profund. Așa că, vă rog, să nu scormonim cenușa. Pe de altă parte, aflați că n-am obiceiul să merg să-mi caut clienții la comisariat sau la spital.

El nu se lăsă fâstâcit. Insistă cu o exigență agresivă:

– În acest caz, cum vă explicați întoarcerea la căpătâiul meu?

Ea ridică din umeri, brusc descurajată.

– De unde să știu? Am crezut că înțeleg …

Ar fi vrut să spună: „că sunteți foarte nefericit“. Se întrerupse, conștientă brusc de deznădejdea din ochii albaștri. Nu de milă avea nevoie.

– Ce-ați crezut că înțelegeți? o întrebă el, de această dată mai mult neîncrezător decât mânios.

– Să oprim aici o discuție care nu poate decât să obosească, hotărî Gisele. Tocmai v-am oferit un ajutor prietenesc. Ați decis să-l refuzați. Cum v-aș putea ajuta?

El rămase tăcut, împărțit între dorința de a face rău și o nevoie de protecție, care-l chinuia.

– Vreți într-adevăr să mă ajutați? o întrebă el pe neașteptate.

Ea îi adresă privirea indulgentă și tandră a unei mame pentru copilul său.

Ludovic știu că-i putea acorda încredere, dar nu renunță pentru atât.

– Presupun că imediat, mâine, voi schimba cantonamentul, nu-i așa?

– Veți fi deferit parchetului.

– Ce înseamnă asta?

– Veți compărea în fața unui judecător de instrucție care vă va supune unui interogatoriu în timpul căruia veți putea, sau nu, să

cereți asistența unui avocat la alegerea dumneavoastră. Adaug că după confruntarea noastră, nu se pune problema să-mi depun candidatura. Apoi, așteptând să fiți judecat, veți fi dus la închisoare, deoarece în afară de flagrantul delict de ultraj și violență asupra agenților, sunteți bănuit de complicitate într-un jaf.

El zâmbi.

– Cunosc cupletul. Mi s-a cântat la comisariat pe toate tonurile și l-am găsit comic. Dacă judecătorului îi convine să-mi pună un jaf în spate, nu-l voi contrazice. Este problema lui, nu a mea. Ceea ce mă supără, este că undeva, într-o mașină al cărui șofer m-a luat când făceam autostopul, există o geantă încăpătoare, care-mi aparține și care conține, printre alte bunuri, actele mele și banii. Presupun că dat fiind modul în care s-au întors lucrurile, șoferul n-a îndrăznit să aducă geanta la poliție, altfel acesta m-ar fi identificat cu ușurință. Dar în interiorul bagajului, există un obiect mult mai important pentru mine decât un pașaport sau niște bani. Vreți să încercați să găsiți această geantă?

Ea își puse palma pe mâna înfierbântată a rănitului.

– Dacă am înțeles bine, trebuie să acționez cu discreție. În acest caz, străduiți-vă să-mi dați câteva detalii care să mă călăuzească.

– Mașina, un brec galben transformat în camionetă, aparține unei societăți horticole din Hyeres. Șoferul se numește… așteptați, are un nume de marionetă… Pinocchio. Cu un nas lung, o față de gargui cu urechi ascuțite. Nu foarte inteligent, dar de-o limbuție de vânzător ambulant. M-a luat la bord pe un drum vicinal, în apropiere de Meounes. Se ducea să livreze trandafiri la Marsilia. Este tot ce pot să spun.

Gisele își privi ceasul brățară.

– În această noapte nu pot face nimic. Dar horticultorii fiind dintre cei ce se trezesc devreme, mâine dimineață în zori, mă voi pune pe treabă. Contați pe mine. Pot face altceva pentru dumneavoastră?

– Da. Zăriţi nişţe haine în această cameră?

Ea deschise dulapul în care infirmiera aranjase îmbrăcămintea rănitului.

Ludovic explică:

– Când agenţii m-au percheziţionat, nu s-au gândit să pipăie tivul bluzonului meu. Dar, buzunarul este găurit. Pipăiţi. Simţiţi un obiect tare? Este cheia de la sacoşa mea. Luaţi-o. Dacă găsiţi geanta, înainte de a o înmâna poliţiei, s-o deschideţi şi să scoateţi din ea un carnet. Este vorba de un jurnal intim, la care ţin mai mult decât la viaţă.

Ea se întoarse lângă rănit. Înainte de a pleca, vru să-i mângâie uşor faţa frumoasă care îl durea. Ludovic îi prinse mâna din zbor, o sărută, apoi o respinse, traducând prin acest gest supunerea şi revolta sa.

O strigă din nou în timp ce ea se pregătea să deschidă uşa.

– Maestre Robin, spuse pe un ton răguşit, vreţi să impuneţi linişte mândriei dumneavoastră blestemate şi să-mi acceptaţi să-mi fiţi avocată?

– Vom mai vorbi despre asta mâine, răspunse ea, fără să lase să se vadă nimic din plăcerea ce o simţea.

Printr-un efort care-i smulse un geamăt de durere, Ludovic întoarse capul spre ea şi-i căută pentru ultima dată privirea. Ceea ce citi în ochii de culoare cafeniu-închis îi fu pe plac, deoarece scoase un oftat de uşurare înainte de a închide pleoapele.

Capitolul 3

Cu obrajii îmbujorați, inima derutată și mintea în întregime ocupată de promisiunea pe care i-o făcuse lui Ludovic, părăsind spitalul, Gisele avu mai întâi ideea de-a se duce să se culce la Toulon sau la Hyeres. Astfel, i-ar fi fost mai la îndemână să-și înceapă cercetările, imediat în zori.

Dar rulând pe străzile care se animaseră la acea oră din noapte de cei care ieșiseră de la cinematografe și de la restaurante, simți o remușcare pe care se străduise totuși întreaga seară s-o ascundă cât mai adânc în ea însăși. Imaginea lui Simon așteptându-i întoarcerea, fu ca un duș rece peste entuziasmul său.

Și-l imagină pe soțul său, ros de neliniște, cu urechea ciulită la zgomotele de pe stradă. Așa era mereu când ea lipsea fără să spună ora exactă a întoarcerii. Atâta timp cât soția nu i întorsese acasă, Simon nu putu închide ochii. Îndată ce se liniștea, cădea într-un somn adânc, din care îl trezea cu regularitate, la ora șapte, soneria ceasului deșteptător.

Puțin enervată să se simtă sclava acestei solicitudini stânjenitoare, se hotărî să se întoarcă acasă, și să plece a doua zi, înainte de-a se lumina de ziuă, în timp ce Simon va continua să doarmă.

Nu se înșelase. O aștepta. Cu trupul voinic prăvălit într-un fotoliu, luptase cu o mare cantitate de țigări împotriva oboselii ce-l cuprindea.

– Biata mea micuță, ești epuizată. Vrei să mănânci ceva?

Îi arătă, pe o consolă între două ferestre înalte, o tavă cu o farfurie englezească și un coș cu fructe. Ea știu imediat că Simon avusese această idee: nu avea cuțit pentru a tăia carnea. Ori, Amelie și Henriette erau niște stăpâne ale casei prea perfecte pentru a uita așa ceva.

Atâta delicatețe îi stimulă remușcările ce o chinuiseră. Brusc, se simți cuprinsă de o irezistibilă nevoie de-a se destăinui. O făcu într-un mod sacadat, reținând de fiecare dată la limită cuvintele ce-i puteau trăda secretul inimii și care, în consecință l-ar fi făcut să sufere pe Simon. Pentru a-și face relatarea mai plauzibilă, trebui să se încurce în prima sa minciună, să spună că rămăsese lângă rănit după plecarea inspectorului, care nu putuse obține nici cel mai mic răspuns la întrebările sale.

Când tăcu, îi învălui o tăcere profundă.

Ea se gândi: „A ghicit. Este imposibil să nu înțeleagă. Va vrea să știe întreaga mea pasiune pentru Ludovic. Dacă mă întreabă, voi fi obligată să-i spun adevărul, deoarece nu l-am mințit niciodată în lucrurile esențiale…“

– Tu ești cea care va asigura apărarea lui Ludovic Meyer-Berg? o întrebă cu o voce neutră.

– Mi-a cerut într-adevăr să-i fiu avocată.

Tăcere, apoi cu aceeași voce uniformă, Simon o sfătui:

– Du-te să te dezbraci, dragostea mea, fă un duș și vino să te culci. Nu te gândi la nimic. În timp ce vei fi în baie, voi căuta în anuar numele și adresa tuturor horticultorilor din Hyeres și din regiunea sa. Singură, nu vei ajunge niciodată la capătul sarcinii pe care te-ai angajat s-o îndeplinești.

Ea înălță capul și ochii întâlniră privirea aurie a soțului: o privire atentă, grijulie, dar din care era exclusă orice neîncredere. Știa că,

pentru a-și alunga oboseala, Simon, care se agita mult în timpul zilei, avea nevoie de opt ore de somn. Protestă:

– Ai stat deja treaz prea mult…

– Fă ce-ți spun.

O luă de subsuori și o ridică în picioare, ca și când nu cântărea mai mult decât o păpușă. Apoi o ținu o clipă lângă el și spuse ca pentru a se scuza:

– Știi că n-am obiceiul să mă amestec în treburile tale, iar dacă insist să te ajut, este pentru că mă tem ca inima ta să n-o ia înaintea rațiunii și să mă dai în mod neplăcut de belea.

Ea roși neliniștită și replică pe un ton prea repezit:

– Ce ești gata să-ți închipui?

– Nu trebuie să fii mare specialist pentru a înțelege că admirația ta pentru muzician te împiedică să vezi bărbatul care a devenit. Ultimele informații de la radio îl dau drept creierul bandei…

Ea îl întrerupse pe un ton aspru:

– Am auzit și eu în mașină. Este stupid. Poliția nu i-a divulgat încă numele, iar anumiți cronicari îl consideră deja vinovat. Ludovic Meyer-Berg n-a comis nici o crimă. Am această convingere intimă.

– Să ne dorim să nu te înșeli, căci dacă găsești geanta, vei putea fi acuzată că ai făcut să dispară probe. Oricum, riscurile pe care ai acceptat în mod tacit să ți le iei sunt atât de grave, încât am hotărât să mi le asum eu pentru tine. Poate voi reuși să te cruț de ce-i mai rău.

Era de o generozitate dezarmantă. Gisele simți că tandrețea pe care se străduise să și-o stăvilească îi inundă inima ca un mare val purificator. Într-un gest de recunoștință, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Simon și-și puse fruntea pe pieptul primitor.

Altădată, el ar fi răspuns imediat elanului soției. În acea seară, se mulțumi să mângâie ușor capul brun cuibărit lângă el. Instinctul îi spunea să rămână un refugiu pentru ea. Își juca fericirea pe ultima carte și încă nu era sigur de câștig.

Își ridică fața și atinse ușor cu un sărut buzele iubite.

– Du-te acum, îi spuse. Dacă vrem s-o luăm înaintea poliției, n-avem nici un minut de pierdut.

***

Consimțiră totuși pentru câteva ore de odihnă.

După ce scriseră pe adresa familiei încă adormite un bilet liniștitor pe care-l așezară la vedere pe masa din hol, plecară spre Hyeres. Simon insistase să ia mașina sa, mai confortabilă decât a Giselei.

Până la Aubagne, pierduți în gândurile lor și cu ochii ațintiți la drumul întortocheat, rămaseră tăcuți.

La Aubagne, Gisele se miră că Simon nu se angajase pe autostrada ce ducea direct la Toulon. Sperase că vor trece prin Meounes, satul în care Ludovic fusese luat la bordul camionetei. Simon făcu observația că obiectivul lor era să recupereze o sacoșă mare și nu să verifice itinerarul pe care-l urmase muzicianul.

– ... Lasă totuși puțin de muncă anchetatorilor de la criminalistică, încheie el.

– Și dacă horticultorul pe care-l căutăm locuiește la Meounes sau în împrejurimi?

– Imposibil. Amintește-ți de mănăstirea de la Montrion, de lângă acest sat. Am vizitat-o anul trecut cu nepoții noștri. Se află în cavitatea unei regiuni muntoase, sălbatice, în care pinilor și ienuperilor le place mai mult decât florilor. De altfel, mă întreb de ce, în loc s-o ia direct pe autostradă, un comisionar din Hyeres a ales pentru a merge la Marsilia, să înconjoare masivul Grand-Cap. Povestea mi se pare din ce în ce mai suspectă.

Gisele nu răspunse nimic. Câteva ore de odihnă nu-i schimbaseră nici convingerea, nici sentimentele. Dar recăpătase

destul bun-simț pentru a se întreba dacă soțul său n-avea dreptate când afirma că amintirile ei idealizaseră puțin cam mult personajul pe care se pregătea să-l apere.

Nepăsători la limitele de viteză și apărați pentru moment de toți sfinții, ajunseră și străbătură Toulonul în timp record.

Ascuns în fundul unui golf înconjurat de faleze roșiatice, micul și nepăsătorul oraș Carqueiranne abia își deschidea obloanele când mașina lui Simon se opri sub platanii din piața mare. Hotărându-se să ia acolo micul dejun, perechea intră într-o cafenea al cărui proprietar era un vechi client al lui Pierre, agentul de asigurări.

Sexagenar, cu barba albă, dar privirea încă ageră, omul cel cumsecade cunoștea regiunea ca pe buzunarul său.

Simon conducea conversația. Simplu, arătându-se familiar, avea darul de-a atrage simpatia. Pe Gisele o irita uneori jovialitatea prea binevoitoare, la limita vulgarității. În acea dimineață, descoperi că limbuția lui Simon putea ascunde un spirit de-o subtilitate care ar fi făcut gelos și pe cel mai abil detectiv. Într-un sfert de oră, fără să pună o singură întrebare directă, care ar fi riscat să trezească o curiozitate la interlocutorul său, Simon aflase din vorbă în vorbă, tot ceea ce vroia să știe: numele societății care livra flori în brecuri galbene transformate în camionete, ca și adresele bistrourilor din regiune unde, între două livrări, Roger, zis Pinocchio, avea obiceiul să se oprească pentru a sorbi o băutură de anason.

Norocul continuă să le zâmbească, îl prinseră pe comisionar în clipa în care, la volanul vehiculului său, părăsea întreprinderea la care era angajat pentru a se duce să expedieze la tren o încărcătură de garoafe.

După seara de chef, Roger se întorsese acasă, uitând că-și promisese să scape de bagajul stânjenitor.

De aceea, nu fu nici o problemă să-i înmâneze avocatei sacoșa cea mare, în schimb, refuză când îl somă să pornească imediat spre Marsilia, pentru a prezenta la comisariat faptele al căror martor fusese.

– Să risc tribunalul corecțional și să-mi pierd slujba, toate astea pentru o glumă care a luat o întorsătură urâtă? Nu trebuie să căutați pe mine…

– Ce glumă? îl întrerupse Simon. Și de ce v-ați pierde slujba? V-a interzis patronul în mod categoric să luați autostopiști?

– Nu asta este problema, mormăi Roger.

Își oprise vehiculul în fața grilajului întreprinderii. Își învârtea nehotărât șapca în mâini. Titlul femeii impunea respect, iar sub franchețea bărbatului simțea o autoritate căreia îi era greu să reziste.

– Oricum, accentuă avocata, veți primi în curând vizita jandarmilor, deoarece martorii au dat semnalmentele mașinii dumneavoastră la poliție. Și, vă previn, întotdeauna este de preferat o depoziție spontană…

– Oh! vai de mine! nu vă obosiți. Vă voi explica tot…

***

Simon își parcă limuzina pe un drum de țară, mărginit la stânga de o plantație de portocali și la dreapta de serele întreprinderii horticole. Așteptară ca Roger să-și expedieze florile la gară. Comisionarul le promisese lui Simon și Giselei să se întoarcă și să plece cu ei spre Marsilia. El va fi cel care va înmâna sacoșa mare poliției.

– Crezi că-i putem acorda încredere? întrebă Gisele.

Simon se întoarse pentru a lua bagajul pe care îl puse apoi pe genunchii soției sale.

– Sper, spuse el. Dacă a reținut lecția și nu schimbă nici un cuvânt din ea, nu se poate teme decât de o mustrare de la patron, dacă nu se poate altfel. Ori, îl cred destul de descurcăreț pentru a găsi un motiv bun pentru schimbarea itinerarului.

– Ai fost minunat, spuse Gisele cuprinzând umerii soțului său. Nu te știam cu atâta imaginație. Brecul care se oprește la stop și pasagerul care iese în trombă să se ducă să-și cumpere un pachet de țigări din față, este o treabă care-l disculpă pe comisionar și îndepărtează de la Ludovic Meyer-Berg premeditarea unui act delictuos.

Apoi, după ce tăcu un timp:

– Dar de ce ai luat pe neașteptate partea clientului meu, până într-atât încât să urzești în favoarea sa o abilă, dar redutabilă mărturie falsă?

El o privi cu tandrețe.

– Pentru că, ascultându-l pe comisionar, am înțeles că Ludovic Meyer-Berg nu putea fi vinovat de crima pentru care-l bănuiește poliția. Ori, numai mărturia complicelui său îl va putea scuti de orice suspiciune. Ceea ce trebuia obținut cu orice preț, era o depoziție care să-l scutească pe Roger de orice bănuială, deoarece acesta, la fel ca mulți oameni cumsecade, se teme să aibă de-a face cu justiția. Sper să-l fi convins. Și acum, să acționăm rapid, înainte de întoarcerea lui. Deschide geanta și sustrage acel faimos carnet.

– După mărturia falsă, spuse ea râzând, sustragerea de probe. Cum îmi distrug cariera!

În afară de obiectele de toaletă, precum și lucruri personale de schimb, curate, dar la fel de uzate ca cele pe care Ludovic le purta în ajun, sacoșa cea mare conținea un carnet gros, negru, la care se adăuga un pașaport, un livret de familie și un portofel destul de plat, din piele de crocodil, de culoare deschisă. Totul legat cu un elastic.

Gisele scoase carnetul pe care-l puse în fața sa, deasupra tabloului de bord, apoi puse la loc în geantă celelalte obiecte, fără să le deschidă.

Gânditor, cu o cută între sprâncenele roșcate, Simon privea cu insistență bagajul, cu un ochi critic. Întinse brațul și, după ce pipăi

un buzunar interior al sacoșei, scoase de acolo un pachet lung și greu. Înainte ca Gisele să aibă timp să intervină, desfăcu hârtia de ambalaj și scoase un revolver.

– Mă întreb în ce măsură am avut dreptate să vreau să-l salvez cu orice preț pe acest tip, murmură el, cu un aer nemulțumit.

Gisele era stupefiată.

– Dumnezeule! gemu ea, de ce nu mi-a spus că deținea o armă? Cu siguranță, este la fel de acuzator pentru el ca notele din carnet.

– Nu cred, spuse Simon care examina cu atenție obiectul. Acest pistol este lipsit de încărcător și, probabil, n-a fost folosit de mult timp. Dar, totuși, să-l sustragem și pe el curiozității anchetatorilor.

Îl vârî în buzunarul de sub haină și adăugă:

– Oricum, când vei fi singură cu clientul tău, întreabă-l ce făcea ieri în munții din Grand-Cap, cu un pistol automat nazist în bagaje.

***

Întrebarea aduse o licărire ironică în privirea lui Ludovic Meyer-Berg.

Înainte de a-l reîntâlni pe Ludovic, Gisele aflase cu ușurare din gura comisionarului că al doilea interogatoriu nu dăduse rezultate mai bune decât primul.

Avocata puse din nou întrebarea. Ludovic, continua s-o măsoare cu același aer zeflemitor.

– Răspunsul este în carnet, spuse el. Nu încercați să mă înșelați că nu l-ați găsit încă. M-aș îndoi de capacitățile dumneavoastră intelectuale.

Gisele se simți roșind și asta-i demonstra iritarea:

– Nu mi-am recunoscut dreptul de-a citi nici un rând, afirmă ea pe un ton aspru. Mi-ați cerut să scot din sacoșă un carnet pe care nu vroiați să-l vedeți căzând în mâinile polițiștilor. Obiectul este la

loc sigur… în cutia mea de la bancă, pentru a vă mărturisi totul. Dar am crezut bine să alătur la aceste memorii un anumit pistol care mă intrigă și care…

El o întrerupse pe un ton triumfător.

– Dacă n-ați deschis carnetul, cum puteți afirma că el conține memorii?

– Dumneavoastră mi-ați făcut aceste precizări, ripostă ea pe un ton iritat. Aseară, vorbeați de un jurnal intim.

Cum el păstra tăcerea, Gisele arătă cu un gest nerăbdător cadranul ceasului-brățară.

– Într-o jumătate de oră va trebui să vă părăsesc. Nu uitați că am obținut permisiunea de-a vă vorbi, în calitate de avocat. Cum vreți să-mi asum apărarea dumneavoastră, dacă nu-mi dați nici un amănunt despre intrigă?

El protestă cu o mișcare din umeri, pe jumătate glumeț, pe jumătate supărat.

– Să vorbim despre intrigile mele! Dacă ar fi să cred versiunea pe care i-ați impus-o comisionarului, aveți un mod foarte personal de a le interpreta.

El ridică mâna pentru a o împiedica să protesteze.

– Nu, nu adăugăți nimic. Nu vă condamn, dimpotrivă. Confirmând depoziția acestui tip cumsecade, îl voi pune în afară de orice bănuială. Și este un noroc că, în această dimineață, i-am înfruntat din nou pe cei doi inspectori însărcinați să mă hărțuiască iar cu întrebări.

– Dumneavoastră ați avut noroc.

– Cu toate acestea, dragă maestre, dacă aș fi mărturisit adevărul, v-aș fi pus într-o poziție delicată. Vi se întâmplă deseori să le șoptiți martorilor ce trebuie să relateze la poliție?

– Ironizarea dumneavoastră nu este de cel mai bun gust, domnule Meyer-Berg. Uitați că dacă mi-am asumat atâtea riscuri, este numai pentru a vă ajuta. Ori minimul pe care-l pot spune, este că nu-mi ușurați munca.

– Cine și-a asumat aceste riscuri? Avocata, sau fosta mea admiratoare? Aș înclina spre admiratoare, deoarece avocata nu și-ar fi riscat cariera pentru un vagabond. Nu cred nici că ea acționează din interes. Banca Meyer-Berg o lasă rece și are dreptate deoarece familia mea nu va ridica nici un deget pentru a mă scăpa din această afacere. Mi-ați deschis portofelul, înainte de a înmâna bagajul poliției?

Ea făcu un semn negativ din cap.

– Discreția vă onorează, o ironiză Ludovic. Dacă ați fi fost mai curioasă, ați fi găsit două bancnote de cincizeci de dolari. Împreună cu aproximativ o sută de franci, sunt toată averea mea. Nici măcar cu ce să vă plătesc onorariul. Citesc în ochii dumneavoastră că nu vă pasă de acest amănunt. Dezamăgirea vă vine din altă parte, nu-i așa?

Ea rămase tăcută, cu ochii plini de tristețe, în timp ce privirea lui Ludovic măsura cu un fel de aviditate chipul fin, linia armonioasă a gâtului, rotunjimile bustului pe care se mula o bluză albă din jerseu de mătase. În același timp agasată și tulburată de această insistență, ea nu mai știa cum să reia interogatoriul.

Lui Ludovic îi fu milă.

– Ce vreți să aflați despre mine? o întrebă brusc, serios.

– Totul, spuse ea. Am cunoscut un muzician de talent, răsfățat de mulțime și regăsesc un vagabond ce comite fapte antisociale, pe punctul de-a fi întemnițat. Ce dramă v-a adus la această decădere?

El își regăsi aerul arogant.

– După părerea dumneavoastră, în afară de droguri și de politică, ce poate îndemna un bărbat la sinucidere morală?

– O decepție în dragoste, răspunse Gisele.

– Este cu adevărat un răspuns de femeie, o ridiculiză el. Ați rămas tânăra fată romantică de la douăzeci de ani și continuați să nu vedeți în mine decât imaginea trecutului.

Visătoare, privirea ochilor albaștri se rătăci, pierzându-și strălucirea; nu-și regăsi vioiciunea decât întâlnind-o din nou pe a

Giselei. În acel moment se nunață cu acea blândețe seducătoare căreia cuceririle lui Ludovic nu-i rezistaseră niciodată.

– Dacă v-aș fi povestit mai curând, poate n-aș fi aici, murmură el cu o voce senzuală. Sunteți femeia pe care mi-ar fi plăcut s-o am alături de mine: blândă, înțelegătoare, inteligentă, foarte frumoasă… și probabil pianistă, o văd în arcuirea degetelor.

Gisele se gândi la americana bătrână și o cuprinse un regret. De ce, din orgoliu, pentru a nu decădea ca acea epavă, rupsese cercul magic în care, fără să știe, virtuozul o ținuse prizonieră? Poate într-o zi Ludovic ar fi remarcat-o? Se proiectă fulgerător în universul himeric în care se complăcuse timp de doi ani și inima îi tresări în piept. Apoi, cerul acordându-i puțin bun-simț, descoperi în privirea ațintită în ochii ei o licărire în care recunoscu o dorință neascunsă și lipsită de tandrețe.

Înălță din umeri și reveni pe pământ.

– Blândețea nu se numără printre calitățile mele, îl corectă ea și pianul l-am abandonat în ziua în care am înțeles că nu voi deveni un bun executant niciodată. În calitate de colegă, v-aș fi dezamăgit, așa că să nu regretați nimic. Totuși, ca avocată, vă pot ajuta.

Chipul lui Ludovic se întunecă.

– Tot talentul dumneavoastră nu-mi va putea reda ceea ce am pierdut.

„Oare ce-a pierdut atât de prețios?" se întrebă Gisele. Respinsese necazurile din dragoste, așadar nu o femeie era la originea decăderii sale. Din propria mărturisire, nu mai avea nici o avere, dar părea că se acomodase cu sărăcia sa lucie. Ea căuta ceea ce putuse avea atât de important, încât pierderea acestui bun să se facă simțită pentru el ca o mutilare. Talentul? Să fi fost brusc lipsit de el i se părea de necrezut. Odinioară, văzându-l dirijând o orchestră sau ascultându-l interpretându-i pe marii maeștri la pian, Gisele avusese impresia că era întruchiparea muzicii. Și totuși era limpede că renunțase nu numai să se producă ci, ceea ce era și mai revelator, să-și întrețină virtuozitatea.

Era destul de intuitivă pentru a ghici că sub întrebările directe se crampona de secretul său. Cu toate că simțea pericolul unei astfel de atitudini, renunță la rezerva pe care și-o impusese la începutul discuției lor. Naturală, afectuoasă, veni să se așeze la picioarele patului și luă în mâinile sale mâna validă a muzicianului.

– Uitați-mi profesia, spuse ea și să nu vedeți în mine decât o prietenă dornică să vă scoată din încurcătura în care v-ați împotmolit.

După ce-i aruncă cel mai fermecător zâmbet al său, adăugă:

– Acum o clipă, regretați că nu m-ați întâlnit mai curând, ceea ce n-ar fi adevărat dacă n-ați vedea în mine îngerul cu inima răbdătoare, sufletul pereche cu care să împartă bucuriile și necazurile. În fața bruștei neîncrederi pe care mi-o demonstrați, trebuie să înțeleg că n-ați crezut un singur cuvânt din declarația dumneavoastră?

El se eliberă încet și duse la buze degetele Giselei.

– Sunteți diplomată, remarcă ținând mâna tinerei femei sub a sa.

– Este o calitate care te duce cu gândul mai mult la viclenie decât la prietenie.

Schițarea unui zâmbet lumină trăsăturile lui Ludovic.

– N-are importanță natura armelor, spuse el, contează doar rezultatul bătăliei. Ați câștigat. Mă predau. Sunteți mulțumită? Dar, atenție! Nu este vorba despre o capitulare fără condiții.

– Ce înseamnă asta?

Gura lui Ludovic presă din nou degetele pe care le ținea prizoniere, apoi se opri pe încheietura care o acceptă, aproape oferindu-se.

Gisele își retrase mâna, dar privirea îi rămăsese fascinată la cea a lui Ludovic.

– Când voi fi liber, spuse el cu o încetineală calculată, îmi veți aparține.

Luă tăcerea Giselei drept acceptare. În plus, ceea ce citea în ochii ei îi întărea siguranța de seducător. Arătă spre pansamentul ce-i proteja bărbia.

– Am dedesubt niște copci care mă împiedică să-mi manifest bucuria, spuse el. Dar pentru prima dată de mult timp, simt o nestăpânită dorință de-a râde și de-a cânta. Vei fi a mea, Gisele. Și dacă dorința dumitale nu răspunde pasiunii mele, îți va rămâne posibilitatea de-a pleda în asemenea mod, încât să fiu condamnat la ani buni de privare de libertate, deoarece dacă-mi ceri îți pot furniza elementele celui mai exploziv dosar pe care l-ai avut vreodată în mână. Acum, întreabă-mă ce vrei. Voi răspunde întrebărilor dumitale, îi promise el, lăsându-se dintr-o mișcare să cadă pe perne.

– Când ai dat ultimul dumitale concert?

– Acum aproximativ doi ani. La Tel-Aviv. Un succes prestigios. De atunci, am refuzat toate propunerile ce mi s-au făcut și n-am mai atins un pian.

Ea clătină din cap, cu un aer competent.

– Înțeleg, murmură. Gloria, constrângerile sale…

Ludovic se se îndreptă și o întrerupse cu o agresivitate greu de stăpânit.

– Nu înțelegi absolut nimic. Fiind în cea mai bună formă, nu am renunțat să cânt pentru a fugi de celebritate. Mulțimea, ovațiile, liniștea care preceda începutul unui concert, toate acestea erau pentru mine un fel de drog ce provoacă euforie. M-am privat de toate acestea de bunăvoie, cum m-am privat și de beția pe care o simțeam lăsându-mi degetele să alerge pe pian.

– Un fel de autopedeapsă? întrebă timida Gisele.

– Dacă vrei, cu toate că termenul de autodistrugere se potrivește mai bine. N-a fost nevoie decât de-o noapte pentru a-l distruge pe Ludovic Meyer-Berg în însăși esența sa și, golită de suflet, paiața a continuat să se agațe…

– Te rog, îl întrerupse Gisele, fii mai clar. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– A murit fratele meu mai mare, Daniel. Dar înainte de a pleca într-o lume mai bună, când se afla într-un fel de altă stare, datorată

calmantelor, mi-a dezvăluit un secret care-i tulburase viața timp de aproape treizeci de ani…

Ludovic avu o ultimă ezitare. Sub pleoapele pe jumătate coborâte, privirea ca o lamă albastră căpătase o strălucire rece ca gheața.

– Ești prima persoană căreia îndrăznesc să-i fac această mărturisire.

– N-o voi dezvălui, promise ea pe un ton fără replică. Totuși, deoarece presupun că te adresezi mai mult prietenei decât avocatei, nu vorbi decât dacă ai totală încredere în mine.

Autoritatea calmă a Giselei îl învălui pe Ludovic într-un val binefăcător. Pentru prima dată de la noaptea aceea îngrozitoare, simțea dorința de a ieși din izolarea pe care și-o impusese. Scoase un oftat de ușurare și spuse:

– Mai întâi trebuie să cunoști anumite detalii care dau dramei pe care am trăit-o punctul de vedere real. Pentru părinții mei, aveam tot atâta venerație cât și tandrețe. În ochii mei, ca și în cei ai străinilor, Clara și Georges Meyer-Berg întruchipau imaginea fericirii. Uniți tandru, nedând niciodată ocazie la critici, aleseseră să trăiască la New York, în mod foarte burghez, desigur, dar la distanță de cercul monden căruia îi aparțineau prin averea lor. Lui Georges și Clarei le plăceau să repete că, dintre cei patru copii, eram singurul care le moștenise pasiunea pentru muzică. Mama cânta divin. Soțului său îi plăceau toate artele și vorbea despre ele cu inteligență și erudiție. Ar fi fost greu ca Daniel să fi primit o parte din aceste talente, pentru că, deși poartă numele nostru de familie, n-avea în vine nici o picătură din sângele nostru. Scăpat cu viață din lagărele naziste, fusese adoptat de părinții mei după război, care nici măcar nu se gândeau că ar putea face vreo diferență între copiii lor. În Statele Unite, Clara adusese pe lume alți doi băieți, Jim și Frank, frații mei mai mici. Eu mă înțelegeam mai puțin bine cu ei decât Daniel. Îi considerasem întotdeauna drept niște mici arivişti înspăimântători. Acum sunt bărbați de afaceri abili… Ai o idee destul de clară despre personaje?

– Da, spuse Gisele. O completez cu ceea ce știam. Presa a menționat deseori enorma generozitate a familiei dumitale.

– Georges Meyer-Berg a fost un binefăcător al omenirii.

Sarcasmul din ton o miră pe Gisele.

– Vorbești la trecut, remarcă ea.

– Părinții mei au murit, acum cinci ani. Clara a cedat la un infarct. Desperat, Georges i-a urmat în mormânt trei luni mai târziu. Inutil să-ți descriu amărăciunea mea, a fost profundă și am rămas mult timp îndurerat. Dar acest gen de durere se depășește, deoarece se înscrie în legile implacabile ale universului. Pe când trăiau, îmi iubeam foarte mult părinții. După ce mă părăsiseră, nu i-aș fi dorit în amintire. Oare nu fuseseră și eroi? De câte ori le ascultasem povestea de foști deportați! Clara ne-o povestea. Georges aproba dând cu tristețe din cap. Daniel, care asistase la masacrarea a toți ai săi, adăuga amănunte care ne făceau să tremurăm. Prin ei am judecat Germania. Judecată fără apel. Am refuzat întotdeauna să mă duc să cânt în această țară.

– De ce n-ai dat niciodată concerte în Franța?

– Afecțiunea pentru părinții mei era atât de mare încât nu săvârșeam niciodată vreo faptă care le-ar fi putut displăcea. Ori, mi s-a părut că înțeleg că nu păstraseră amintiri foarte frumoase din Franța. Se opriseră în această țară. La întoarcerea din deportare, preferaseră să plece în Statele Unite. Erau mândri că am făcut succes în America, dar când renumele meu s-a întins mai departe de noul continent, au arătat o neliniște pe care am atribuit-o temerii de a mă vedea plecând departe. Până la moartea lor, mi-am întârziat intenționat cariera internațională.

– Și fratele dumitale, Daniel, ce meserie practica?

– Finanțist. În cadrul grupului bancar, era însărcinat cu împrumuturile întreprinderilor.

– Căsătorit?

– Da, dar trăia despărțit de soție. Daniel avea un caracter dificil. Eu, care-l cunoșteam bine, știam că, în realitate, asprimea sa

ascundea o teamă bolnăvicioasă. Copilăria în lagărele morții îl marcase foarte profund. Nici un pshianalist nu l-a putut vindeca vreodată de spaime.

– Dacă înțeleg bine, ți le-a lăsat moștenire înainte de a muri.

– Nu. Teama făcea parte din natura sa și cred că dacă secretul, de care s-a eliberat, i-a pus o anumită problemă de conștiință în timpul vieții, în schimb, deoarece cunoașterea acestui teribil adevăr nu mă interesa decât pe mine, nu se adăugase la momentul potrivit neliniștilor sale. Și acest adevăr…

Închise ochii și respiră adânc, apoi cu fața contractată, reluă cu o voce vibrând de necaz:

– Acest adevăr este îngrozitor. Tatăl meu nu era decât un impostor. În timpul războiului, se substituise adevăratului Georges Meyer-Berg, omorât în bombardamentul convoiului ce-l ducea în Polonia. Eu sunt fiul unuia dintre naziștii care au prigonit, ucis, martirizat…

– Este imposibil! exclamă cu prompitudine Gisele.

– Și pe dumneata această descoperire te îngrozește, nu-i așa?

– Nu se bazează pe nimic concret, se corectă Gisele și, de aceea protestez. Cum ai putut da crezare divagațiilor unui muribund? Caracterul, părerile, generozitatea tatălui dumitale aduc o dezmințire categorică declarației lui Daniel. Singur ai recunoscut că fratele dumitale fusese grav tulburat de șederea în lagăre. Dacă povestea sa era adevărată, și-ar fi urât tatăl adoptiv.

– Daniel nu-l putea urî pe cel care-l smulsese din infern, deoarece, chiar dacă era nazist, tata ne-a salvat pe toți trei. Pe mama și pe mine din dragoste, iar pe Daniel, presupun că pentru a-și răscumpăra toate celelalte crime. Prin urmare, atitudinea sa a demonstrat preocuparea pentru izbăvire…

Tânăra femeie îl întrerupse.

– Oare acest așa-zis secret, Daniel îl deținea de la Clara?

– Nu. Îl surprinsese, acum mult timp, în timp ce tata se destăinuia, în Franța, cuiva care-l recunoscuse ca impostor. Deși

foarte incompletă, povestirea pe care Daniel a consemnat-o în carnet, deoarece el este autorul memoriilor pe care le-ai pus la loc sigur, este în întregime exactă. Descoperirea de către fratele meu a unei arme naziste printre lucrurile lui Georges, anumite fapte pe care le-am putut verifica, adăugate la amintirile mele personale, conferă povestirii o autenticitate indiscutabilă. De la moartea lui Daniel, mă străduiesc să-i completez însemnările. Vreau să întocmesc un rechizitoriu împotriva criminalului care, timp de aproape treizeci de ani s-a dat în ochii lumii drept un filantrop.

Vocea era răgușită. Gisele crezu că sesizează o ură care o revoltă.

– Această căutare este odioasă și nedemnă de dumneata.

El o prinse pe tânăra femeie de încheietura mâinii și se agăță de ea agitat.

– Așadar, n-ai înțeles nimic!

– Oh! ba da. Nefiind de fapt decât pe jumătate convins, cauți dovezi. Negăsindu-le, te convingi că fiul unui asasin care ucidea la ordin a moștenit în mod obligatoriu defectele tatălui. Îmi explic stupiditatea gestului dumitale împotriva agenților de poliție.

– Fie, admise el. Dar îți scapă esențialul. Află că dacă, de aproape un an, cercetez, fermă cu fermă, câmpia provensală pentru a găsi piesele de puzzle care-mi lipsesc, este pentru că, în ciuda eforturilor mele, nu simt nici o aversiune pentru tata. Când mă gândesc la el, o imensă tandrețe continuă să-mi umple inima. Dacă trăia, poate aș fi avut curajul să-i arunc în față disprețul meu. Dar ce pot face împotriva unui mort, dacă nu să încerc cu desperare să-i dezonorez memoria?

Capitolul 4

Două zile mai târziu, asistat de maestrul Gisele Robin, Ludovic Meyer-Berg compăru în fața judecătorului de instrucție.

Răspunse întrebărilor magistratului și dădu faptelor o versiune care corespundea cu exactitate celei a comisionarului.

Judecătorul reținu flagrantul delict și, deși nu credea în complicitatea muzicianului la jaf, un ultim scrupul îl obligă să ordone o anchetă superficială, în scopul de a verifica modul în care acesta își petrecuse timpul de la sosirea din Statele Unite.

Ludovic dădu cu docilitate informațiile ce i se ceruseră. Stătuse mai întâi la Paris, apoi în Elveția. Dădu apoi adresele hanurilor și ale fermelor care-i oferiseră ospitalitate în cursul hoinărelii sale prin Provence.

Maestrul Gisele Robin crezu necesar să precizeze:

– Ca toți artiștii, clientul meu simte uneori o nevoie imperioasă de a se rupe de lume. Explorarea regiunii noastre a fost așadar pentru el un fel de retragere.

Era versiunea pe care i-o propusese Gisele lui Ludovic, pentru a explica înaintarea lentă prin masivul Sainte-Baume și prin Maures. El acceptase.

Această primă înfățișare în fața magistratului de instrucție fu singura care se desfășură într-o atmosferă relaxată, singura în timpul căreia Gisele avusese impresia că era stăpână pe situație. Își spunea că dacă arestatul continua să se arate la fel de cooperant cu apărătorul său, la fel de respectuos față de judecător, nu risca decât o ușoară pedeapsă corecțională.

O răsunătoare deturnare de avion, cu luare de ostatici mobilizând atenția presei, nici un ziarist nu mai vorbea despre necunoscutul de la Canebiere.

Instrucția își urma cursul, dar anchetatorii erau acum convinși că inculpatul nu era nimic altceva decât un artist în lipsă de publicitate. Cea mai eficace dintre pedepse consta, așadar, în a păstra tăcerea asupra numelui său.

***

Timp de o lună, în detenție preventivă la închisoarea din Baumettes, Ludovic primi cu regularitate vizita avocatei sale. În anumite zile, îi furniza de bunăvoie detaliile pe care i le cerea mai mult din curiozitate, decât din interes profesional, deoarece ea era hotărâtă să nu menționeze în dosar motivațiile reale ale clientului său. Foarte ades, retras în suferința sa, Ludovic se enerva de solicitudinea tinerei femei.

– Pentru ce toate aceste întrebări? se înfuria el. Deschide carnetul și citește însemnările pe care le conține. Ar fi mult mai simplu.

– Vreau să refac cu dumneata lungul drum care te-a adus până aici. Știi că n-aș deschide carnetul care mi-a fost încredințat. În consecință, cum te-aș putea ajuta dacă refuzi mâna pe care ți-o întind?

În general, blânda sa autoritate venea de hac încăpățânării lui Ludovic. Avocata își făcuse destul de repede o idee despre drama care dăduse peste cap viața tânărului bărbat.

Îndoindu-se de veridicitatea relatării unui muribund, se baza totuși pe însemnările pe care Ludovic le știa pe dinafară și pe care Daniel le redactase în posesia tuturor facultăților sale mentale.

Muzicianul nu păstrase decât foarte puține amintiri, iar ceea ce înregistrase se amesteca atât de strâns cu nălucirile copilăriei, încât Giselei îi era greu să aleagă adevărul de inexactitate.

Gisele se mirase că, din prima sa copilărie, el nu reținuse decât imagini fericite. Ludovic precizase:

– N-aveam trei ani când Elveția ne oferise ospitalitate. Cea mai îndepărtată amintire, este o cabană pe malul lacului. Datorită însemnărilor lui Daniel, m-am dus în Elveția, unde am regăsit cabana. Fusese a unui pastor pe nume Gruner. Pastorul murise, dar în localitate bătrânii își aminteau de familia de deportați pe care o găzduise în momentul sosirii convoaielor de la Crucea Roșie: o pereche și doi copii, care ținuseră să rămână incognito și cărora le știau doar prenumele, ale noastre.

– Aveai așadar patru ani când te-ai îmbarcat pentru Statele Unite.

– Mai înainte, am străbătut Franța. Aici a avut loc incidentul care l-a marcat atât de puternic pe Daniel. Mergând la Marsilia, am făcut popas la o fermă, care în memoriile lui Daniel este imposibil de localizat. Am ajuns acolo noaptea și tot noaptea am părăsit-o. Însemnările menționează numai că, la dus, ne-am rătăcit pe niște drumuri mici de coastă. Oamenii care ne-au primit au demascat impostura părinților mei. Cum? Asta rămâne un mister. Daniel a menționat că, în această fermă, datorită unor ștampile false, Georges și Clara au putut legaliza nașterea mea. Am verificat. Trebuie să fie adevărat, deoarece comuna din Ardennes, unde se presupune că m-am născut, a ars împreună cu arhivele în timpul războiului. Tot potrivit lui Daniel, părinții mei au plătit această legitimare prin mărturia scrisă a imposturii și prin promisiunea că o avere va fi vărsată deținătorului secretului. Ori, și aici misterul se adâncește, averea a fost într-adevăr vărsată, dar nimeni n-a profitat de ea.

– Cum asta?

– Ți-am explicat că în cadrul grupului Meyer-Berg, Daniel se ocupa de afaceri bancare. După o lungă anchetă, a descoperit până la urmă că, până la moartea sa, Georges Meyer-Berg a întreținut un cont curent deschis în agenția pariziană. Dar cum din acest cont n-a fost efectuată niciodată vreo extragere, grupul Meyer-Berg aștepta pentru a-i folosi profitul, prescripția ce durează treizeci de ani provenind dintr-o lege franceză. Presupun că, la ora actuală, averea s-a întors în casele de bani ale fraților mei.

– Și cine era titularul contului?

– Un administrator de afaceri, care s-a ascuns întotdeauna în spatele secretului profesional. Individul care deține mărturia presupusului Georges Meyer-Berg, n-a atins așadar nici un dolar din averea pe care o pretinsese. Pentru a pune mâna pe această persoană excentrică și a o trage de limbă, am cercetat dealurile din Provence.

– Daniel nu-și amintea numele oamenilor de la fermă?

– Nu le menționează nicăieri. Eu îmi amintesc de un fel de divinitate hermafrodită, jumătate vrăjitoare, jumătate dragon, care-și dăduse un nume de zână. Viviane sau Morgane, nu mai știu.

– Atunci, după ce reper te conduci?

– N-am nici unul. Daniel n-a notat nimic ce m-ar fi putut lămuri asupra drumului de urmat. Cu siguranță, nu se gândea că-mi voi lua într-o zi bastonul de pelerin. Totuși, mi s-au întipărit în minte câteva imagini din timpul acelei prime nopți în Franța: din mijlocul stâncilor neregulate se ridica un drum. Pe cer se conturau ruinele unui castel. În depărtare, marea… și până și această imagine, nouă pentru mine la acea perioadă, mi-a fost sugerată de Daniel. Cred că, în ciuda anilor, dacă aș pătrunde în interiorul aceleiași clădiri, aș recunoaște încă încăperea în care am fost primiți. O sală de fermă într-o biserică, nu-i deloc obișnuit! La una din încrucișările ogivelor se afla un ciudat cap din piatră: cel al unui diavol cu nasul lung și

cu urechi mici, ascuțite și în vânt. Roger, zis Pinocchio, avea același cap. Văzându-l, m-am gândit că unul dintre strămoșii săi îi servise probabil de model sculptorului.

Puținele informații, Gisele nu le obținuse dintr-o dată. Îi trebuiseră ore întregi de răbdare pentru a i le smulge lui Ludovic.

Și într-o zi, pe când scormonea cu amărăciune și cu o delectare morbidă printre amintiri, el lăsă să-i scape fără menajamente:

– Cunoști acum o față, nu spun a lui Ludovic Meyer-Berg, ci a personajului care a devenit. Deoarece, ca Ianus, acesta are două fețe: una întoarsă spre trecut, cealaltă spre viitor. Aceasta din urmă este a unui justițiar. Într-o dimineață, foarte furios, am hotărât că, de câte ori mi se va ivi ocazia, îi voi pedepsi în felul meu pe cei care, ca tata, scăpaseră de justiția omenească. De șase luni, m-am angajat în patru agresiuni cu arma în mână. Acționam singur, ceea ce m-a ferit probabil de a fi prins. Mi-am ales cu grijă victimele: nemți de vârsta a treia, călătorind în grup. Ei vin în autobuze confortabile de la Hamburg, de la Munchen, sau din altă parte. Reperam un loc pustiu și făceam vehiculul să se oprească. Urcam și sub amenințarea pistolului nazist al tatălui meu, o armă lipsită de încărcător, obligam toți ocupanții să-și golească portofelele. Ascultau toți ca unul. Vorbind curent limba lor, nu ratam niciodată să le precizez că ceea ce dădeau nu era decât o infimă parte din ceea ce au furat popoarelor pe care le-au asuprit între 1939 și 1945. Nici unul nu mișca. Apoi, dispăream în natură. Două zile mai târziu, vărsam pentru o faptă bună fondurile adunate, în totalitate. Dar anonim, care n-a fost refuzat niciodată.

Gisele oscilase mai întâi între neliniște și neîncredere.

– Și în ce regiune ai comis aceste agresiuni?

– În Provence, firește. Nu oare spre soarele Sudului migrează periodic aceste păsări răpitoare?

Ea zâmbi.

– Minți bine. Eram gata să te cred. Nici un lucru de acest gen nu mi-a ajuns la urechi.

– Și nu fără motiv! Așa de necrezut cum pare, nici una din victimele mele n-a depus plângere... Așteaptă, da... Îmi amintesc... O dată, printre călătorii pe care-i ușurasem de bani, se afla un francez, un meridional pe care șoferul îl luase în drum și care țipa în gura mare că el, Marius Capelou, nu va lăsa nepedepsită o asemenea nelegiuire. Poate a depus o plângere la sosirea sa la Nisa?

– Data acestui atac? întrebă Gisele cu răceală.

– Ianuarie trecut, răspunse el nu mai puțin aspru. Pentru mine, acesta a fost un omagiu adus lui Daniel. În aceeași lună, dar în 1942, într-un ghetou din Varșovia, fratele meu asistase la masacrarea familiei sale de către naziști.

Gisele își duse ancheta discret, abținându-se de data aceasta să-i vorbească lui Simon despre ea.

Din confidențele soției sale, Simon își făcuse o anumită idee despre muzician. După ce-l considerase pe Ludovic drept un posibil rival, nu mai vedea în el decât un copil mare, mai curând simpatic, debusolat complet și care trebuia ajutat prin toate mijloacele.

Gisele nu voise să strice această imagine, nici chiar după ce avusese dovada că, cel puțin o dată, Ludovic fusese într-adevăr autorul faptelor cu care se lăuda.

Găsise în ziarele din regiune repetată povestirea sa. Numitul Marius Capelou ținuse chiar, în acea perioadă, un fel de conferință de presă și făcuse portretul robot al celui care-i prădase pe însoțitorii săi în călătorie. Portret care era, de altfel, total diferit de original. Nici unul dintre germani nu acceptase să confirme agresiunea și Marius fiind cunoscut de poliție ca un bețiv notoriu, afacerea fusese clasată.

Împărțită între simțul datoriei și sentimentele care o legau de clientul său, Gisele cunoscuse atunci ore îngrozitoare. Simțise de-a lungul zilelor că vechea adorație pentru muzician se transformase într-o afecțiune cvasimaternă. Se gândea că era singura care-l putea ajuta să-și regăsească personalitatea strălucitoare pe care o ascundea sub obsesiile sale.

După ce șovăise, ajunsese la concluzia că și dacă Ludovic fusese autorul unor acte criminale, le săvârșise într-un fel de altă stare, cu o iresponsabilitate de bolnav sub efectul drogurilor. În plus, să-l constrângă să se denunțe, l-ar fi obligat să dezvăluie motivele profunde ale actelor sale, să-și etaleze mai întâi sub ochii magistraților și apoi ale publicului, rănile îngrozitoare care continuau să-l macine ca un cancer și pe care Gisele spera să le poată vindeca.

Călcând peste morală, își spuse că rolul său de avocată nu era să acuze, ci să apere. Uneori, când scrupulele reveneau s-o chinuie, se străduia să se convingă că nu era adevărat nici un cuvânt din confesiunile lui Ludovic. Putuse citi în presa locală aventurile pe care le povestise Marius Capelou. De acolo, până la a-și imagina un scenariu în care ar fi jucat rolul principal…

Îl sfătui așadar cu fermitate să păstreze tăcerea asupra isprăvilor sale.

În funcție de dispoziția sa, Ludovic îi dădea dreptate Giselei sau i se împotrivea. Ea se folosea de toate argumentele pentru a-l convinge să nu spună nimic judecătorului.

– Parchetul nu va aprecia partea de Robin Hood a personalității dumitale. Te va trimite în fața Curții cu juri, unde vei risca minimum cinci ani de expulzare.

Într-o zi, cu o cută ironică în colțul pleoapelor, el o observă îndelung, înainte de a o întreba:

– Oare cine dorește atât de mult libertatea mea? Maestrul Robin sau tandra mea Gisele?

Și cum păstrase puțin prea mult timp mâinile tinerei femei în ale sale, aceasta se desprinse amintindu-i că vorbitorul unei închisori nu este un budoar.

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui.

– La momentul potrivit, o amenință el, voi ști să-ți amintesc promisiunea.

Apoi, afişând un aer demoralizat, se angajă în şantajul obişnuit.

– Dacă refuzi să fii a mea, atunci nu mai am de aşteptat nimic de la viaţa asta de câine. Închisoarea fiind cel mai bun refugiu, chiar la viitoarea înfăţişare în faţa judecătorului de instrucţie, voi mărturisi agresiunile de care m-am făcut vinovat.

Ca de fiecare dată când vedea spaima cuprinzând frumoasa privire albastră, simţea o plăcere perversă. Atunci, o avea în puterea sa. Nu mai era ea cea care dirija, domina, hotăra. Îşi relua influenţa asupra ei.

De doi ani, Ludovic trăia, treaz, un coşmar, în care realitatea se amesteca atât de mult cu nălucirile, încât deseori era gata să se îndoiască de propria personalitate. Şi dacă era departe de a se simţi împăcat cu el însuşi, redobândise, cel puţin, datorită prezenţei noii sale prietene, destulă forţă pentru a suporta privarea de libertate.

Întâlnirea cu Gisele îi modificase puţin ideea pe care şi-o făcuse întotdeauna despre relaţiile sale cu sexul opus. Multe femei îi trecuseră prin viaţă. Nici una nu ştiuse să-l păstreze. Iubea, sau credea că iubeşte până când întâlnea din nou în drumul său o altă necunoscută, la fel de seducătoare. Pasiunea n-avea loc în distracţiile sale; ele îi dădeau culoare vieţii, asemenea cupelor de şampanie: efervescente, degustate cu plăcere, dar uitate imediat. Singura întrebare de care fusese capabilă inima lui, o rezervase muzicii.

Gisele îi adusese ceva deosebit. Nu numai că aprecia inteligenţa şi frumuseţea tinerei avocate, dar pentru că ea îi oferise generozitate, în clipa în care se prăbuşise, susţinerea de care avusese nevoie, continua să găsească în ea forţa necesară pentru a supravieţui. Era conştient de această dependenţă, dar nu se putea dispensa de ea, suferind şi fiindu-i ciudă pe Gisele pentru ceea ce considera ca o umilinţă.

Puterea asupra ei, era un fel de revanşă. Recunoscuse, pentru că descoperise de sute de ori în ochii admiratoarelor sale, un fel de devoţiune pe care ea continua să i-o consacre. Îndată ce trăsăturile

își recăpătară mobilitatea, se folosi fără rușine de farmecul său. Dacă Gisele se arăta distantă, sau folosea, cum spunea el, intonații autoritare, imediat, prin farmecul zâmbetului sau printr-o privire galeșă ațintită în ochii săi, o prindea din nou în plasă. Dacă rezista, nu ezita să se folosească de un alt artificiu.

Observase că Gisele încerca o anumită plăcere în a descoperi la el gusturi asemănătoare cu ale sale. O făcuse, cu abilitate, să vorbească și foarte rar ea nu lăsase să-i scape vreo confidență. În ziua în care îi mărturisise că, după muzică, divertismentul său preferat era echitația, Ludovic mințise îngrozitor declarând că plăcerea lui fusese să dreseze cai sălbatici.

– Să fii oare un campion de rodeo? îl întrebă ea.

Ludovic aprobă și se bucură să vadă chipul fin strălucind de admirație.

Acum, pentru a o menține la bunul său plac, dispunea de o armă suplimentară: șantajul.

– Jură-mi că-mi vei aparține, Gisele, altfel, mâine, mărturisesc adevărul judecătorului de instrucție.

Dar foarte încrezător în puterea sa de seducție, de data aceasta își subestimase adversarul.

***

Gisele îi ceruse permisiunea de a dezbate cu familia sa problema care-l preocupa.

– Nu voi spune nimic despre afirmațiile lui Daniel referitoare la tatăl dumitale. Secretul va rămâne între noi. Le voi explica alor mei că, din motive personale, vrei să-i regăsești pe cei care ți-au găzduit familia la sosirea în Franța. Originar din împrejurimile lui Aix-en-Provence, soțul meu cunoaște temeinic regiunea. Pierre, fratele meu, care este agent de asigurări, a străbătut cu angajații săi,

în lung și-n lat, toate drumurile interioare între Marsilia și Grasse. S-ar putea ca imaginile care ți-au marcat copilăria: castelul în ruine, stâncile cu forme ciudate, ferma dintr-o fostă biserică, să le amintească un loc anume.

El acceptase.

Două zile mai târziu, Gisele îi aduse o hartă rutieră, pe care Pierre și Simon înconjuraseră cu câte un cerc, locurile care li se păruseră că ar corespunde descrierilor lui Ludovic.

– Le-am vizitat deja, afirmase muzicianul. Nici unul dintre el nu se potrivește cu amintirile pe care le păstrez. Ah! există un detaliu pe care am uitat să ți-l precizez și pe care l-a menționat Daniel. În acea fermă misterioasă am rămas o zi întreagă. Se pare că eu eram în pat, cu febră. Daniel se plimbase prin exterior. Povestește că după ce mângâiase oile și vacile, a privit o panoramă ce i s-a fixat în memorie pentru totdeauna. Din curtea acestei ferme, așezată probabil pe partea laterală a versantului, descoperise două castele. Dincolo de o râpă, cel mai apropiat îi stătea în față. Observă cele patru turnuri înălțate ale celuilalt, foarte departe, în scobitura unei văi. Un asemenea tablou, adăugă Ludovic, n-am contemplat niciodată.

Generalul, căruia Gisele îi relatase cuvintele muzicianului, exclamase:

– Și s-a angajat în scotocirea colinelor pe jos? Când va ieși din închisoare, dă-i în grijă un cal. Va înainta mai repede.

– Belerofon călărind pe Pegas, mergând să ucidă Himera, spusese râzând Maurice, care studia la litere.

Nu era decât o glumă și totuși, cu viclenie, ideea își făcuse drum în mintea Giselei. Discută despre asta mai târziu cu soțul și cu fratele ei mai mare.

Veni ziua în care îl putu anunța pe Ludovic că judecătorul de instrucție hotărâse să-i acorde reținutului libertatea provizorie. Preciză pe un ton malițios:

– Provizorie, Ludovic. Insist asupra restricției.

– Am înțeles, spuse el încrețind pleoapele. În mod provizoriu, vei amâna să-ți îndeplinești promisiunea.

– Această clarviziune te onorează.

El făcu un mic salut ironic.

– Nu pierzi nimic așteptând.

– Destul cu gluma. Cunoști condițiile concesiei pe care judecătorul a hotărât să ți-o acorde?

– Nu.

– Trebuie să confirmi un domiciliu și o ocupație permanentă.

Chipul lui Ludovic se întunecă.

– Cum nu dispun nici de unul, nici de cealaltă...

Gisele îl întrerupse.

– Familia mea îți oferă ospitalitatea. Avem la periferia din Aix un domeniu în care soțul și fratele meu cresc cai. Personalul locuiește deasupra grajdurilor. Și se întâmplă că de la moartea socrilor mei, căsuța de la țară este neocupată. Este la dispoziția dumitale. În ceea ce privește activitatea... Se află acolo un pian excelent, dar cum ți-ai promis să nu te mai atingi de o claviatură înainte de a-ți regăsi nălucile, Simon și Pierre s-au gândit că poate vei accepta să lucrezi pentru ei.

El afirmă că era gata să îndeplinească orice treabă, cu condiția să dispună de două sau trei zile pe săptămână pentru a-și relua cercetările printre coline.

– Vei putea să faci această explorare în fiecare zi în mod organizat. Pierre și Simon au nevoie de un călăreț cu experiență pentru a duce dintr-un loc în altul caii pe care-i cresc.

– Vrei să spui că va trebui să conduc un furgon pentru cai?

– Nu. Pentru asta sunt rândașii. Dar, cu siguranță, caii obținuți din încrucișarea unora obișnuiți cu cai de rasă, foarte nervoși, nu acceptă furgonul. Trebuie să-i încaleci. Simon a adus deja în acest mod o iapă de la o crescătorie din împrejurimile Parisului. A umblat mai mult de-o lună, pe drumuri de țară, pentru a ajunge la

domeniu. A fost o plimbare lungă, excepțională. Cel mai adesea, caii se deplasează de-a lungul regiunii de jos din Provence. Dacă accepți, va fi pentru dumneata ocazia de a parcurge drumuri pe care poate nu le cunoști încă.

Și cum el nu manifesta un entuziasm excesiv, adăugă, sperând să-l convingă:

– Pentru un fost campion de rodeo, este o joacă să călărească niște cai, deja pe jumătate dresați. El nu reținu decât expresia „pe jumătate“, care-l făcu să-l străbată un fior pe șira spinării. Dar, prizonier al propriei minciuni și prea orgolios pentru a mărturisi că era un călăreț jalnic, nu putu decât să fie de acord cu tânăra femeie.

***

Cu excepția gemenilor care dejunau la liceu, toată familia Rousseau se reunise la acea oră a prânzului, pentru a-l întâmpina pe Ludovic, instalat de o săptămână în căsuța de la țară. Masa terminată, Gisele propuse să bea cafeaua în grădină, la umbra unui smochin.

Henriette și Amelie se agitau în bucătărie. Generalul întârzie în sufragerie, cu scopul de a alege cu grijă băuturile alcoolice pe care vroia să le ofere musafirului său.

Însoțit de Maurice, de Pierre și de Simon, Ludovic se așeză în fața unei mese pe care Gisele o acoperise cu o față de masă înflorată.

Muzicianul simți dintr-o dată afinități cu Maurice. În plus, îi era recunoscător tânărului student pentru atenția delicată. Maurice, ale cărui dimensiuni erau sensibil egale cu cele ale lui Ludovic, luase inițiativa să așeze în dulapurile din căsuță, înainte de sosirea muzicianului, câteva dintre propriile sale haine.

Mai întâi distant, Pierre se lăsase treptat îmbunat. Ludovic emana o simpatie căreia i se rezista cu greu.

Simon întârziase cel mai mult dintre toți să se dezghețe. Politețea, inteligența, antrenul tânărului bărbat îl obligase până la urmă să depună armele. Desigur, își dădea seama că atunci când ochii Giselei se ațințeau asupra lui Ludovic, străluceau mai mult decât de obicei. Dar în timpul mesei, văzuse că și cei ai Henriettei și ai Ameliei străluceau la fel. Își spunea că femeile trebuie să se simtă în mod inevitabil puțin îndrăgostite de acest tânăr strălucitor, seducător atât prin frumusețe, cât și prin aureola de fostă celebritate.

„Ca gentleman, își spuse Simon, are incontestabil clasă, dar în calitate de cowboy, n-are deloc strălucire. L-am văzut călărind corect, dar nu mai mult. În sfârșit, să sperăm că se va descurca mai bine în viitoarea sa misiune. Plimbarea poate fi lungă. Cu condiția să n-am prea multă încredere în capacitățile sale!“

Cât despre general, verva sa din timpul mesei dovedea că fusese cucerit imediat de ochii ce priveau drept în față și de manierele invitatului său.

Ludovic îl ascultase cu o atenție respectuoasă pe fostul ofițer povestind despre expedițiile sale militare, descriind debarcarea în Provence, la care participase și dificultățile pe care le întâlniseră trupele primei divizii blindate…

Gânditor acum, Ludovic o privea pe Gisele așezând ceștile pe masa din grădină.

– Nu mi-ai spus că tatăl dumitale a fost general, remarcă el pe un ton de reproș.

Ea aruncă o privire spre ușile-fereastră deschise larg și zări în interiorul salonului silueta bătrânului. Întrebă ironic:

– Ești oare antimilitarist?

Ludovic ripostă cu puțină neliniște:

– Dar, pe scurt maestre, nu ți-a venit în minte că dacă ar afla adevărul, tatăl dumitale va avea motive serioase să mă disprețuiască?

Își strânse cu nervozitate mâinile una lângă alta și reluă cu o vehemență care-i uimi pe cei trei bărbați care-l ascultau:

– Nu, este imposibil… Un general… Nu pot abuza prea mult timp de încrederea sa.

Gisele păli ușor.

– Ce vei face? îl întrebă cu o voce îngrijorată.

– Îi voi încredința tatălui dumitale carnetul pe care mi l-ai înapoiat. După ce-l va citi, va hotărî dacă mai poate sau nu să-mi acorde stima sa.

***

Neîndrăznind să se întoarcă la Aix fără să fie din nou invitat acolo, Ludovic se plictisi patru zile în căsuța de la țară, înainte de a cunoaște sentimentele generalului față de el.

Simon fu cel care îi aduse răspunsul de la socrul său, pe care se părea că o criză de artroză îl țintuise în cameră.

– Generalul a citit însemnările fratelui dumneavoastră. Dacă nu vedeți nici un inconvenient, îl păstrează la el, pentru a-l studia cu atenție.

– Ce crede despre asta?

– Consideră că ați greșit dând atâta importanță amintirilor vagi și incontrolabile ale unui copil.

– Așadar n-a crezut nici un cuvânt din povestea lui Daniel, spuse Ludovic cu descurajare.

– Să nu credeți asta! Totuși, a verificat exactitatea anumitor fapte care aparțin acum istoriei. Când i-ați relatat soției mele mărturia lui Daniel, de ce nu i-ați vorbit niciodată despre bombardamentul trenului Kriegsmarinei? O expresie de mirare făcu ochii albaștri să se mărească.

– Pentru că asta nu avea nici o legătură cu drama care mă chinuie. În povestea sa, puțin cam nebuloasă, pentru că a redactat-o doar după moartea tatei, fără să-l fi putut așadar întreba pe acesta

din urmă, Daniel vorbește de niște lingouri de aur, provenind din nu mai știu ce tren nemțesc. Am citit această legendă fără să-i dau importanță. Eu nu caut o comoară.

– Nu, desigur, dar îl știți pe general. Ați putut constata, în cursul mesei, în ce măsură i s-a întipărit în minte fiecare eveniment al debarcării aliaților în Provence. Să spunem că la prima lectură a documentului dumneavoastră s-a angajat să caute niște semne istorice…

„Hotărât lucru, gândi Ludovic cu tristețe, fiecare ființă umană nu se interesează decât de micile sale pasiuni. Chiar și cei pe care-i credeam prieteni…“

Simon îi întrerupse cursul gândurilor.

– Sunteți gata să îndepliniți misiunea despre care v-am vorbit, acum opt zile?

– Ce misiune? Nu mi-ați spus nimic precis.

– Să vă duceți să căutați o iapă care nu suportă furgonul și s-o aduceți la domeniu.

– Dacă sunt gata? În sfârșit, presupun că nu aveți la îndemână nici un alt călăreț disponibil.

– N-avem pe nimeni altcineva, decât pe dumneavoastră.

– Atunci, eu sunt omul, admise Ludovic, ridicând din umeri cu un gest fatalist.

Partea a doua

ANNIE

Capitolul l

Eliberată de călărețul său, iapa mesteca o tufă de iarbă.

Întins pe spate, Ludovic, ce-și regăsise cu greu respirația, își mișcă brațele și picioarele, pentru a-și da seama dacă toate oasele erau întregi. Deși discrete, gesturile făcură animalul să se dea înapoi.

– Haide, Vijelie! Calmă, bombăni el, încercând să se ridice.

Iapa înclină urechile și-și privi noul stăpân ridicând buza superioară.

Descurajat, Ludovic, se prăbuși pe pietricele de pe drum.

„Dar ce m-o fi apucat oare să accept să joc rolul eroului de western! se lamentă el.

Contemplă cu o privire distrată ramurile înfrunzite care se învălmășeau atât de strâns deasupra capului, încât avu impresia că era întins sub bolta transparentă a unui tunel. Călărețul și animalul său erau învăluiți într-o liniște străpunsă de cântecele îndepărtate ale păsărilor.

Ludovic se gândea la Gisele. Ce-ar spune oare, dacă l-ar vedea pe curajosul campion de rodeo azvârlit din șa ca un începător? Își imagină strălucirea ironică din ochii cu pete de culoarea ambrei. Cu o precizie necruțătoare, și-o imagină arcuindu-și într-o mînă

dispreţuitoare buzele fine, bine conturate, care îl tentaseră deseori. I se păru că aude un râs ce-şi împrăştia sunetele prin aerul limpede. Nu era decât cântecul fluierat al unei mierle, dar Ludovic, descumpănit, se ridică într-un cot şi cercetă împrejurimile. În faţa lui, drumul prin pădure, care se înfunda sub arbori, părea fără sfârşit. De fiecare parte, drepţi ca stâlpii unei catedrale, alternau fagi şi castani. Ferigi anemice se amestecau în lumina vegetaţiei de sub pădure.

O ciocănitoare verde îşi desprinse ciocul de trunchiul pe care-l explora. Desfăcându-şi aripile de smarald, zbură cu greutate deasupra lui Ludovic. O veveriţă traversă cărarea ca un fulger roşcat.

Ludovic închise ochii şi se compătimi. Câte căderi îi vor mai marca lunga călătorie? Până acum reuşise să nu-şi rupă membrele, dar acest noroc nu putea ţine. Viitoarea săritură a calului îi va fi fatală.

Îşi dădu seama cât de mult se schimbase. Cu două luni mai înainte, crezându-se în cea mai profundă desperare, vroise să-şi distrugă trupul pe care, acum, căuta în zadar să-l protejeze. Observă că ţinea la viaţă la fel de mult ca la stima familiei Rousseau. O familie împotriva căreia se străduia totuşi să-şi sporească ranchiuna.

„În fond, îşi spuse el, cu excepţia lui Maurice care este un om drăguţ, ceilalţi şi-au bătut joc de mine. Gisele n-a venit decât o singură dată să mă vadă la căsuţă... Generalul, un strateg, se mulţumeşte să mă sfătuiască să uit, ceea ce-l scuteşte să mă facă să-i cunosc sentimentele în ceea ce mă priveşte... Pierre, Simon, negustori de sclavi, da, expresia nu este prea tare. M-au angajat pentru plimbări de-a lungul regiunii Provence şi mă aflu la mai mult de patru sute de kilometri de ei, la un om cumsecade, care a hotărât să scape de o iapă posedată de diavol".

Ştia, Gisele îl prevenise la ieşirea din închisoare, că fără să i se ceară să repete isprava lui Simon, care petrecuse o lună pe spinarea

unui cal, s-ar putea să fie trimis destul de departe. Dar crezuse în steaua lui norocoasă. Evident, aceasta încetase să strălucească pentru el.

Se simțea cuprins de descurajare. Unde-l va duce această prefăcătorie? Desigur, își regăsise bucuria de-a trăi, dar pentru a face ce? Să-și reia cariera întreruptă? Chiar și în țara sa de adopție, era probabil uitat deja. În plus, distribuindu-și partea sa de moștenire muzicanților din orchestră pentru a-i plăti, era la fel de sărac precum greierele din fabulă. Ori, știa că fără bani, nu este posibilă nici o lansare. Talentul său? Intact, bineînțeles, dar instrumentul care să-l pună în valoare ruginise. Avusese dovada încercând pianul din căsuță. Numai o muncă îndârjită i-ar reda virtuozitatea pe care i-o aplaudase mulțimea. Dezvăluirea lui Daniel stinsese în el o flacără pe care nici măcar energia reconfortantă a Giselei nu fusese capabilă s-o reaprindă.

Înălță capul și deschise ochii. Iapa se îndepărtase câțiva metri și cerceta vegetația de la marginea pădurii fără să-i acorde atenție călărețului. Era un animal superb, cu părul roșcat și o linie albă între urechi și nări. Se prezenta bine. Eleganță, combinată cu robustețe.

– E voluminoasă dar plină de energie, spusese fermierul, mângâind grumazul iepei.

Și adăugase, cu o licărire de maliție în ochi:

– Dacă vă înțelegeți bine amândoi, este în stare să vă ducă la capătul lumii.

Sosit seara în ajun cu trenul, Ludovic fusese întâmpinat la gară la Autun de o persoană puternică între cincizeci și șaizeci de ani, în costum de călărie, cu gulerul răsucit: roșcovan, cu pipa în gură și cu ochii limpezi ce se ascundeau sub sprâncenele albe.

– Armand Lenotre, spusese înaintând cu mâna întinsă spre călător.

Rulaseră apoi în tăcere până la fermă: clădiri noi, din granit, în mijlocul pășunilor, la marginea câmpiei din Morvan. Armand îi încredințase lui Ludovic niște hărți militare, în care drumurile de urmat, doar drumuri mici și cărări forestiere erau marcate cu săgeți

roșii. Îi înmânase de asemenea adresele proprietăților izolate și ale prietenilor care în cursul lungului parcurs, vor adăposti noaptea calul și călărețul.

Și a doua zi dimineață, în timp ce Ludovic se pregătea să sară în șa, spuse:

– Salutări nepoților mei, exclamase Armand, dându-i prietenește o palmă pe spate oaspetelui său.

– Nepoților dumneavoastră? repetase Ludovic făcând ochii mari.

– Nu v-a spus Pierre? Soția lui, Henriette, este nepoata mea.

Această omisiune, cu siguranță voită, era pentru Ludovic un reproș în plus împotriva familiei Rousseau. De la prânzul la general nu-l mai văzuse pe Pierre, dar acesta discutase vag deja în timpul mesei, cu Simon, despre o afacere pe cale să se încheie. De ce oare nici unul, nici celălalt nu menționaseră legăturile de familie care-l uneau pe Pierre de crescătorul din Morvan? Cu sensibilitatea sa extremă, Ludovic nu era departe de-a considera o ofensă faptul că, înainte cu două zile, lămurindu-i sarcina pentru care conta pe el, Simon se abținuse totuși să menționeze că Armand Lenotre era unchiul Henriettei.

Dar curând, simțul datoriei invinse ranchiuna. Pentru că se angajase să ducă la adăpost calul acela blestemat, se strădui să-și îndeplinească sarcina. La urma urmei, dacă-și rupea membrele, era doar vina lui. Vrând s-o impresioneze pe Gisele prin performanțele sale imaginare, nu îndrăznise să-i mărturisească faptul că, din toate sporturile pe care le practicase, echitația era unul dintre cele în care nu excela. Nu știuse niciodată să stăpânească un cal îndărătnic. Va reuși poate, prin forța șireteniei să-l îmblânzească totuși pe acesta?

Se ridică încet, calmat, calculat, în timp ce Vijelie îl privea disprețuitor. Profitând de aparenta docilitate a iepei, prinse frâul și încălecă.

Vijelie își scutură coama. Ludovic ar fi jurat că nechezatul scurt pe care-l scoase, semăna cu un hohot de râs. Aproape imediat, ea porni într-un mic trap sacadat, penibil pentru mușchii călărețului.

Acesta își păstră totuși poziția. Pasul unui cal, mersul în galop prin ridicarea ambelor picioare dintr-o parte deodată, nu-l puteau surprinde. Se temea doar de opririle bruște, de săriturile și de azvârliturile din copite, pe care i le oferise Vijelie de la plecare.

N-avea nici o idee de distanța care-i rămăsese de parcurs înainte de-a ajunge la prima oprire: castelul din Belfonds, aflat la circa șaizeci de kilometri la sud de fermă.

– Proprietarul său, marchizul Falleray, primește acolo oaspeți care plătesc, precizase Armand. L-am prevenit de sosirea dumneavoastră.

Ludovic se întreba dacă urmase direcția cea bună. La răscrucea adăpostită de pădure, Vijelie plecase ca din pușcă, fără să-i lase călărețului său răgazul de-a consulta harta. Ludovic avusese impresia că mersese spre est.

– Aș! Nici vorbă! își spuse cu înțelepciune, voi întreba despre drum, în viitorul sat pe care-l voi străbate.

Fidelă tacticii sale obișnuite, Vijelie tocmai se aruncase înainte și fusese un miracol că nu reușise, de data aceasta, să-și trimită povara în aer.

– Vijelie, frumoasa mea, spuse el, aplecat peste coama iepei, ești un animal nemaipomenit. Bătrânul a avut o privire ciudată când mi te-a încredințat. Știa că ne vom lua zborul împreună spre un regat misterios…

În entuziasmul său, nu observă că cerul luă o neliniștitoare tentă plumburie, care întunecă treptat pădurea. Primele picături se izbiră cu un zgomot surd de bolta de crengi înfrunzite. Surprins, Ludovic trase de hățuri. Iapa se opri, aplecând urechile.

Într-un vuiet lung, o scurtă vijelie îndoi ramurile, apoi ridică vârtejuri de frunze uscate și de praf. O căprioară speriată traversă poteca exact sub nasul Vijeliei, care se cabră. Ludovic își menținu cu greutate echilibrul.

Nu zărea în apropiere nici o cabană, nici o grotă care i-ar fi putut servi de adăpost. Socotind după oră, castelul Belfonds nu

trebuia să fie prea departe, așa că Ludovic strânse coapsele calului, care porni din nou, cu un nechezat bucuros.

Ploaia cădea acum atât de deasă, încât tânărul bărbat avea impresia că trece printr-un perete lichid. Rapid, hainele i se lipiră de corp. N-avea nimic pentru a se apăra. Agățată de șa, o geantă din pânză cauciucată nu conținea decât hărți, lucrurile de toaletă, o pijama și o cămașă de schimb. Apa îi șiroia pe față. Încă de la prima cădere își pierduse șapca de vânătoare, împrumutată de Maurice. Plecase nepăsător, cu capul descoperit și acum, șuvițe de păr i se lipeau de frunte, de nas, împiedicându-i vederea.

Poate fără să-și dea seama accentuă apăsarea coapselor, sau mai exact, împins de demonii săi, animalul vru să se debaraseze de cel ce-l învinsese. Brusc, porni în galop, mergând ca vântul. Copitele sale loviră o băltoacă de noroi care căzu ca un duș pe spatele lui Ludovic. Mai departe, trebui să se îndoaie pentru a evita o ramură groasă care-l atinse ușor. Crengi pline de apă îl biciuiau în trecere.

Orbit, fără să se gândească la nimic, lăsă fruntea în jos și se lăsă dus de acel galop fantastic, la fel ca o epavă de un torent.

***

Deveni conștient de o schimbare în zgomotul făcut de copite. Dacă Vijelie nu-și încetinise viteza, cel puțin acum călca pe un sol mai puțin moale decât cel al pădurii. Aversa își pierduse din violență.

Ludovic se îndreptă și remarcă cerul de deasupra capului. Ultimii nori se destrămau pe un fond albastru.

Vijelie o luase acum pe o alee mărginită de ulmi. Cât vedea cu ochii, Ludovic nu mai zărea decât copaci, de diferite esențe, ceea ce-i amintea mai mult un parc decât o pădure.

Aleea coti și printre ulmi se profilă silueta unei construcții. Ludovic se îndoia că locuitorii ar fi fost obișnuiți să ajungă la casă prin partea aceea. Într-adevăr, cărarea ajungea la o aripă ale cărei obloane închise și pereți crăpați, trădau o tristă stare de părăsire. Vijelie evită mărăcinii care năpădiseră pe alee, cu o ușurință pe care călărețul o califică drept diabolică. Ea nu mai avea nevoie să fie condusă. Lui Ludovic îi trecu prin minte că, de la plecare, ea nu făcuse totuși decât după capul său.

Iapa înconjură aripa în galop și ajunse în fața fațadei, într-o curte ce era închisă de un grilaj frumos din fier forjat. Pavajul lucea, spălat de furtună.

Nu era decât un plăcut conac al unui nobil de țară, în stil Ludovic al XIII-lea, din piatră și cărămidă în relief. Cu un singur etaj, având deasupra un acoperiș burgund, foarte înalt, prevăzut cu lucarne și acoperit cu țigle de mai multe culori. Țâșnind printre doi nori, o rază de soare făcu să strălucească ochiurile de geam ale ferestrelor. O terasă largă, la care se ajungea printr-un șir dublu de trepte, da locuinței o indiscutabilă noblețe și asta în ciuda distrugerilor suferite din cauza timpului.

Vijelie se oprise în mijlocul curții.

Ludovic se pregătea să descalece, când se deschise ușa principală. O femeie în vârstă, dar încă vioaie, se grăbi pe terasă. Durdulie, îmbrăcată în negru și cu un batic peste părul ca zăpada, avea nasul puternic, obraji supli, de-abia ridați și buze groase care zâmbeau.

– Dumnezeule! Un călăreț! exclamă ea sprijinindu-și mâinile plinuțe de balustrada de piatră. Fiți binevenit la Foncegrive, domnule.

Apoi se întoarse spre ușa deschisă:

– Annie! strigă ea, vino repede, draga mea.

Apăru o fată tânără, care-și împreună mâinile cu încântare.

Ludovic, cu hainele lipite de corp, și iapa sa cu părul lucind, păreau turnați în bronz. Nemișcat de emoție, oferea celor două femei înfățișarea unei sculpturi picate din cer.

Ochii verzi-cenușii ai lui Annie reflectau o admirație pe care călărețul o lua ca pe un drept. La rândul său, aprecie, dar fără a se opri asupra ei, silueta subțire pe care se mulau o bluză simplă, albă și niște blugi. Privirea sa înregistră culoarea ca oceanul a ochilor, fildeșul tenului și părul de un blond luminos, tuns în stil Titus. Găsi că gura puțin cam mare, nasul cârn și pistruii scădeau frumusețea chipului. Dar Annie îi zâmbi. Descoperind dinții mici și regulați, acest zâmbet străluci până în ochi, transformându-i trăsăturile, și cărora le dădu un farmec tineresc.

– Vă rog să mă scuzați c-am pătruns abuziv la dumneavoastră, doamnelor, spuse Ludovic, sărind de pe cal.

Se prezentă, apoi întrebă:

– Nu este castelul din Belfonds aici?

– Oh! nu, domnule, spuse femeia. Sunteți la conacul Foncegrive, locuit de strănepoata mea Annie Rouvier, aici prezentă, și de mine, care port același nume. Rouvier de Foncegrive, preciză ea cu mândrie. Mai trăiesc alături de noi, o pereche de bătrâni servitori: Paul și Maria.

– Nu mai înțeleg nimic, afirmă Ludovic, stânjenit. Mă duceam la Belfonds. Mă așteaptă marchizul de Falleray și…

– Belfonds este la aproximativ cincizeci de kilometri spre sud-vest. Este imposibil să acoperiți această distanță astăzi. Îl voi anunța pe marchiz prin telefon. Faceți-ne favoarea, domnule, să acceptați ospitalitatea noastră. Paul se va ocupa de cal.

Se adresă tinerei fete încă nemișcată în spatele ei:

– Annie, vrei s-o anunți pe Maria că-i vom da oaspetelui nostru camera Pompadour?

Și către Ludovic:

– Nu se întâmplă atât de des să primim un cavaler sub acoperișul nostru. Cred chiar că de când primim persoane în pensiune, sunteți primul care sosește altfel decât motorizat.

Râdea, se agita, dar veselia ei părea artificială. Cuvintele se vroiau ceremonioase, în timp ce vocea, cu accent burgund, avea

mai mult inflexiuni de țărancă decât de femeie de lume. Această afectare îl indispuse pe Ludovic, ce se străduia totuși să nu lase să se vadă nimic din antipatia sa.

După ce se scuză din nou pentru confuzie, el adăugă:

– Dacă permiteți, doamnă, prefer să îngrijesc eu însumi iapa. Mi-e teamă să nu răcească dacă nu este imediat țesălată.

– Vă voi conduce la grajduri, spuse tânăra fată alăturându-i-se. Vă veți lăsa animalul acolo și vă veți întoarce apoi să vă schimbați în camera dumneavoastră. Paul, grădinarul, este fost rândaș.

Măsurat, dar ferm, tonul era al unei persoane cu educație bună. Ludovic, care se simțea frânt de oboseală, își urmă ghidul fără să protesteze.

O instală pe Vijelie în fața unei iesle cu ovăz și o lăsă bunelor îngrijiri ale servitorului chemat de Annie. Era un bărbat bătrân, a cărui barbă căruntă îi acoperea jumătate din față. Iapa întoarse capul spre stăpânul său și necheză ușor, privindu-l aproape tandru. Emoționat, Ludovic îi dădu câteva lovituri amicale pe grumaz, apoi îl măsură cu neliniște pe grădinar. După înfățișarea bărbatului, se îndoia de talentele sale de rândaș.

– Îngrijiți-o bine, îi recomandă el. A făcut un efort considerabil.

Paul luă un fel de cuțit lung din lemn cu câte un mâner la ambele extremități și începu să răzuie sudoarea animalului. Clătină din cap cu un aer de cunoscător:

– Este un animal plin de energie, remarcă el cu o voce gravă. Diavolul ar sălășlui…

La un semn al bătrânei doamne, care li se alăturase, se întrerupse. Annie și Ludovic, ce stăteau cu spatele întors spre ușa de la intrare, nu remarcaseră nimic.

– Ce vreți să spuneți? insistă tânărul bărbat, încruntându-se.

Valetul mormăi:

– Există lucruri la care este de preferat să nu te gândești.

– Veniți, domnule, spuse Annie, conducându-și oaspetele afară. Nu rămâneți în acest curent cu hainele ude.

Ieşiră toţi trei din grajd. Briza era răcoroasă şi extrem de plăcută şi curată. Arborii se scurgeau şi soarele iriza fiecare perlă de apă.

Ludovic se întreba dacă nu tocmai visa ceea ce i se întâmpla.

Pe terasă, înainte de-a pătrunde în hol, prinse braţul lui Annie.

– Daţi-mi camera cea mai modestă. Ploaia m-a transformat în jgheab. Priviţi.

Ridică un picior, apoi altul şi un firicel de apă curse din fiecare din cizme.

Annie izbucni într-un râs cristalin.

– Vă veţi simţi confortabil acolo sus. Maria v-a pregătit cel mai frumos apartament. Acceptaţi-l. Mătuşica v-a spus adineaori: n-avem ocazia să primim în fiecare zi sub acoperişul nostru un cavaler.

Se întrebă dacă vorbea serios, sau dacă-şi bătea joc de el.

***

Prin dimensiuni şi prin mobilierul de epocă, încăperea era încântătoare. Lambriuri aurite îmbrăcau pereţii. Tavanul oferea nişte picturi frescă bine păstrate.

Deloc surprins, Ludovic se gândea doar că patul Ludovic al XV-lea, covorul mare de Savonnerie şi ţesăturile delicate din mătase ale scaunelor, nu se potriveau câtuşi de puţin cu un călător murdar de noroi până la urechi şi ud până la piele.

O jumătate de oră mai târziu, când tânăra fată veni să-l reîntâlnească, Ludovic era aşezat pe jos, străduindu-se în zadar în efortul de a-şi scoate cizmele care, asemenea pantalonilor de călărie şi hainei, aparţinuseră lui Maurice. Explică jenat:

– Uscate, sunt deja dificil de scos. În timp ce ude…

Cu o licărire de veselie în ochi, Annie se aplecă în jos şi-i veni cu pricepere în ajutor invitatului.

Eliberat, el se ridică parcă mânat de un resort și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat. Evita covorul, dar ciorapii uzi lăsau urme brune pe parchetul curat.

Cu câte o cizmă atârnându-i în fiecare mână, ea îl privea agitându-se. Era gata să-i pună o întrebare, dar se răzgândi. Cu un zâmbet ușor în colțul gurii se mulțumea să-l admire pe frumosul necunoscut care-și purta, fără a-și pierde grația, hainele murdare.

Acesta se opri în sfârșit din mișcarea enervantă și se postă în fața ei. Iritat, nu citi în ochii ca marea decât o ironie mută care sfârși prin a-l exaspera. Înțelese brusc că sezonul de vară tocmai începuse și că poate în conac mai locuiau și alte persoane în pensiune. Putea să se prezinte în acea seară, la masă, într-o ținută atât de ridicolă? Chiar dacă hainele aveau timp să se usuce înainte de cină, nu va intra cu cizmele ude. Gândul de-a apărea în sufragerie în costum de călărie și în ciorapi, îi dădea furnicături de teamă.

– M-aș fi simțit mai bine la mansardă decât în această încăpere fastuoasă, bombăni el. Acum, vă cer ca o favoare, să mă lăsați să cinez la bucătărie.

Annie răspunse cu o voce liniștită:

– Acest sfârșit de primăvară este extraordinar de ploios și temperatura atât de rece, încât voi aprinde un foc bun în camera dumneavoastră. În timp ce vi se vor usca hainele, veți lua masa aici.

Cu toate că-i îndeplinea dorința, propunerea lui Annie nu-i aduse totuși lui Ludovic liniștea, deoarece i se păruse că descoperă o intenție rea. Protestă pe un ton arogant.

– Adevărul este că nu doriți deloc să mă vedeți plimbându-mă prin casă, nu-i așa? Cine-i vinovat că nu vă fac cinste? În loc să mă instalați în mijlocul acestor fotolii de epocă, pe care n-am dreptul să mă așez, trebuia să-mi dați o cameră de ținut corespondența. Priviți petele de pe parchet? Ei bine? Ar fi trebuit să merg în mâini pentru a vă fi pe plac?

Ea nu spuse nimic, mulțumindu-se să-l fixeze cu privirea directă, pe care acum o întunecase o expresie de tristețe. Ludovic continuă pe același ton furios:

– Aprindeți focul acela și liniștiți-vă. Nu voi ieși din această sală de muzeu, decât pentru a o părăsi definitiv. Astfel, le voi scuti pe stăpânele casei și pe oaspeții lor de spectacolul puțin plăcut al persoanei mele.

Ea îl părăsi fără un cuvânt.

Nemulțumit de sine, Ludovic se apropie de una din cele trei ferestre și vru s-o deschidă. Cremona se mișca, dar fereastra rămase blocată.

– Umiditatea a umflat rama, spuse o voce în spatele său. Lăsați-mă pe mine, domnule Meyer-Berg. Sunt familiarizată cu ciudățeniile acestei case.

El se întoarse. În ușă se afla doamna Rouvier, care însoțea o femeie fără vârstă, uscățivă, care strângea lângă ea o legătură de vreascuri din pădurice.

– Iat-o pe Maria, spuse scurt, stăpâna casei.

Obrajii căzuți ai bătrânei doamne tremurau ușor în efortul pe care-l făcea pentru a îndepărta canaturile recalcitrante.

O dată fereastră deschisă, doamna Rouvier ieși pe balconul îngust și-l invită pe Ludovic să i se alăture.

El se întreba dacă surprinsese cuvintele neplăcute pe care le rostise. După toate aparențele, nu. Îl privea zâmbind. În acea clipă, Ludovic înțelese ce-l deranja la această femeie. Zâmbetul nu-i urca până în ochi, care, puțin bovini, rămâneau goi de expresie.

„Este oare într-adevăr atât de proastă pe cât încearcă să pară?“ se întrebă el.

– În timp ce Maria aprinde focul, să luăm aer, domnule. Șemineurile acestea vechi dau uneori fumul înapoi, în interior, ceea ce este neplăcut.

Ludovic se rezemă în coate, alături de ea, de balustrada încă umedă de la ultima ploaie și respiră un buchet de arome în care domina parfumul dulce al iasomiei de grădină. Gazda sa rămase tăcută, ascultând cântecul nenumăratelor păsărele ce populau copacii. Calmul acestui sfârșit de după-amiază îl liniști pe Ludovic.

Camera se deschidea în mijlocul fațadei, la primul etaj. Mai departe de curtea de onoare, parcul în pantă, care continua pădurea și desișul, lua cu asalt celălalt versant până într-o vale îngustă, în formă de amfiteatru, deschisă spre nord. Din freamătul verdeții, izbucniră în peisaj trunchiurile negre ale chiparoșilor și tiselor, umbrele vineții ale cedrilor. În față, la jumătatea pantei, dar ascunse de copaci, niște clădiri, din care erau vizibile doar acoperișurile. Ludovic le arătă cu degetul.

– Vecinii dumneavoastră cei mai apropiați? întrebă el.

– Da, niște fantome, spuse ea cu un râs ușor răgușit. Nu mai există decât fantome care să locuiască în această fostă fermă. În anumite seri scapă de acolo și se adaptează pe aici. Aplecați-vă, domnule și spuneți-mi ce vedeți.

Îndoindu-se de echilibrul mental al interlocutoarei sale, Ludovic se supuse. La dreapta și la stânga, două aripi ce formau câte un unghi drept păreau de construcție mai veche decât corpul principal al conacului. Acolo, obloanele interioare erau închise și lipseau ochiurile de geam. La baza zidurilor ca și printre blocurile de piatră folosite la pavaj, creștea iarbă din belșug. Grilajul care separa curtea de parc era încă foarte frumos, dar Ludovic se întreba dacă porțile i se deschiseseră vreodată, deoarece fierul părea ruginit.

Castelana, care pândea privirea interlocutorului său, atrase din nou atenția lui Ludovic asupra conacului. Arătând cu degetul spre aripa stângă, cea mai părăginită, spuse clătinând din cap:

– Sunt sigură că de aici pleacă un tunel. Dar de când fantomele mi-au asfixiat sora, nu îndrăznesc să mă mai întorc în acea parte a casei. Poate cu dumneavoastră…

– Dar, despre ce vorbiți, doamnă? întrebă Ludovic, cu ochii măriți de stupoare.

Ea îi prinse strâns încheietura mâinii cu degetele groase și-l rugă:

– Vorbiți mai încet, prietene, altfel puterile misterioase care bântuie aceste locuri își vor răspândi blestemele asupra dumneavoastră. Cât și a altora…

Convins că nu era în toate facultățile mintale, Ludovic o întrerupse cu o voce neliniștită:

– Primiți mulți oaspeți la Fancegrive?

O licărire de interes, repede stinsă, trecu prin ochii spălăciți. Doamna Rouvier răspunse:

– Nu mulți. Prieteni sau oameni ca dumneavoastră, care urmăresc adevărul…

– Mătușico! o întrerupse vocea lui Annie. Ți-ai pierdut mințile? Invitatul nostru, udat de ploaia torențială, este gata să răcească.

– Iertați-mă, domnule, spuse bătrâna doamnă. Strănepoata mea are dreptate. Intrați repede. Focul este aprins. Nu-mi rămâne decât să vă urez o seară excelentă. În această cameră, să nu vă temeți de nimic.

Ea închise fereastra. Înainte de a părăsi încăperea, reveni lângă Ludovic, năucit.

– Să nu vă temeți de nimic, repetă cu un râs mut. Camera Pompadour n-a fost niciodată vizitată de strigoi. Aici nu există uși ascunse, nici treceri secrete. Era camera surorii mele care a murit și o alesese pentru a se simți la adăpost. Cu toate acestea, din prudență, să nu deschideți ferestrele în această noapte.

Cu aceste cuvinte sibilice, ieși fără zgomot.

Abținându-se să ridice din umeri, Ludovic își promise să-i ceară mai târziu lui Annie câteva lămuriri despre ciudatul comportament al surorii bunicii sale.

Se apropie de tânăra fată care, înarmată cu o pereche de cleștișori, arunca jăratec în cămin. Reflecțiile roșietice ale flăcărilor dansau pe chipurile lor.

Dornic să-și facă iertată altercația, Ludovic o ajută să desfacă un parascântei în fața șemineului înalt de piatră.

– Regret că am fost atât de nesuferit cu dumneavoastră, se scuză el și aș fi dezolat dacă ați fost rănită de cuvintele mele.

Ea ridică o privire iertătoare.

– Nu-mi mai amintesc, afirmă zâmbind. Când devii prada unui sentiment ce te scoate din minți, fie că este mânie, bucurie sau…

Se întrerupse, roșind. El îi admiră delicata culoare a pielii. Cu ochii albaștri brusc seducători, remarcă:

– Încurcătura vă face încântătoare. Continuați vă rog. La ce alt sentiment vă gândiți?

Se aștepta ca ea să răspundă „la dragoste“ și se bucura de întorsătura pe care o lua dialogul.

Annie împinse un fotoliu lângă șemineu și, fără să-l privească pe Ludovic, răspunse cu o voce ușor modificată:

– Mă gândeam la emoțiile care te fac să-ți pierzi capul, frica, de exemplu.

Apoi schimbând vorba:

– Vă veți întinde hainele pe spatele acestui fotoliu. Se vor usca rapid. În aproximativ o oră, Maria va sui cu cina… Veți găsi apă caldă și tot ceea ce vă este necesar pentru toaletă, în încăperea alăturată.

Se duse să deschidă o ușă de lângă pat, apoi traversă din nou camera pentru a ieși. În trecere, Ludovic o prinse de umăr și cu o mână sub bărbie, o obligă să ridice capul spre el.

– De ce ți-e frică, fetiță mică? o întrebă, catifelându-și vocea.

Ea se înfioră sub apăsarea acelei mâini de bărbat. Ludovic îi observă tulburarea. Prevăzând viitorul în mod favorabil și crezându-se îndreptățit să-și ducă avantajul mai departe, încercă să o atragă spre el.

Ea se eliberă cu o mișcare mlădioasă. Cu mâna pe mânerul ușii, se întoarse și-l privi cu un aer sever.

– La douăzeci și patru de ani, fetița mică nu mai este copilă, așa că permiteți-mi să vă întorc întrebarea. De ce vă este teamă, domnule Meyer-Berg, încât să mințiți cu atâta nechibzuință?

– Am mințit, eu?... Dar în ce moment?

– Lăsând-o pe mătușa mea să creadă că vă duceați la castelul Belfonds.

De când depășise marginea acestui ciudat domeniu, Ludovic trăia, treaz, un vis. Cuvintele lui Annie îl aduseră în mod brutal la realitate.

– Dumnezeule! Marchizul, murmură el, trecându-și o mână obosită peste frunte. Uitasem de el! Doamna Rouvier de Foncegrive i-a telefonat?

Annie ridică dezamăgită din umeri.

– Ea? Dar cinci minute mai târziu, nu-și mai amintește ce i-ați destăinuit. Și vă rog, Foncegrive nefiind decât numele conacului, nu-l alăturați celui de Rouvier, cum face mătușa mea dintr-o vanitate prostească. Am sunat eu însămi la Belfonds. Nu era așteptat nici un călăreț și nu se făcuse nici o rezervare pe numele dumneavoastră.

Ludovic o privi încruntat, fără să înțeleagă. Apoi crezu că a găsit soluția enigmei.

– Armand Lenotre o fi uitat să-și anunțe corespondentul, spuse el.

– Despre cine vorbiți?

– Despre un fermier din Morvan, care a vândut iapa unui…

Ezită și reluă foarte repede:

– Unuia din prietenii mei, crescător în Aix. Vijelie nesuportând furgonul, am fost însărcinat s-o duc în Provence.

Deloc convinsă, ea clătină din cap, cu o luminiță de amuzament în ochii verzi-cenușii.

– Găsiți o altă poveste, îl ironiză. Asta nu stă în picioare. Totuși, probabil nu vă lipsește imaginația.

Și fără să aștepte replica, ieși închizând încet ușa după ea.

Ludovic rămase interzis câteva clipe, apoi mânia îl cuprinse din nou.

„Dacă femeia asta înțepată nu mă crede, să telefoneze atunci la familia Rousseau“.

Își scoase portofelul și socoti ce-i rămăsese din suma pe care Simon i-o dăduse pentru a acoperi cheltuielile de călătorie. Se hotărî să sune chiar el, seara, în Aix-en-Provence. Apoi se dezbrăcă și, furios, își aruncă hainele ghem pe fotoliu, înainte de-a trece în cabinetul de toaletă.

Capitolul 2

O oră mai târziu, când Annie în persoană veni să-i aducă mâncarea, Ludovic dormea întins în pijama, sub baldachinul de care atârnau draperii albastre.

Puse tava pe o comodă și începu să întindă acum cămașa, haina și pantalonii pe care oaspetele le aruncase în mod neglijent pe fotoliu. Puse niște bușteni în vatră și adăugă crenguțe care se aprinseră trosnind.

Somnul îl surprinsese pe Ludovic în timp ce se străduia în zadar să localizeze Fonegrive pe hărțile pe care i le încredințase unchiul Henriettei. Întinsese mai multe pe pătură, reconstituind astfel regiunea care se întindea de la Morvan la Charolais.

Intrigată de această desfășurare geografică, Annie se apropie. Ziua scăzuse, dar era încă destulă lumină pentru a putea citi numele și a descifra indicațiile cu creionul roșu care jalonau drumul pe care cavalerul ar fi trebuit să-l urmeze. Deoarece cunoștea împrejurimile, ea înțelese imediat greșeala pe care o făcuse el.

Ușurată să descopere că cel puțin asupra unui punct nu mințise, își îndreptă atenția asupra trăsăturilor bărbătești, destinse în somn. Din fericire, Ludovic nu sforăia și nu dormea cu gura deschisă.

Annie fu impresionată de lungimea genelor. Încercă să-și imagineze fața fără barbă, care nu-i plăcea, apoi își aminti de strălucirea ochilor albaștri și-i scăpă un oftat.

„N-are rost să mi se urce la cap, își spuse ea. Mâine, va fi departe și mă va uita. Adineauri, a căutat să mă îmbrățișeze din joacă. Sigur de farmecul său, colecționează probabil cuceriri. O fată la fiecare oprire, nu este așa, frumosul meu cavaler? Astăzi, Annie. Mâine, Joanne sau Marguerite…

Se smulse din contemplarea celui ce dormea și se apropie de-o oglindă de Veneția agățată deasupra unei comode din lemn de trandafir. În timp ce-și examina propria imagine, se îndemnă la mai multă îndrăzneală.

„La urma urmei, de ce nu Annie? Nu sunt nici mai urâtă, nici mai puțin bine făcută decât altele. Atunci, să profit de ocazia care mi se oferă?... O noapte, numai o noapte în brațele acestui tânăr zeu și poate voi avea apoi curajul de a-mi schimba viața… În fond, venind să-i aduc cina, aveam un mic gând, altfel de ce mi-aș fi scos blugii și i-aș fi înlocuit cu cea mai frumoasă rochie?“

O rochie foarte simplă, cu mâneci lungi și manșete, totuși, dar a cărei culoare verde ca migdala se armoniza cu cea a ochilor săi. O curea lată îi punea în evidență finețea taliei. Își schimbase de asemenea sandalele cu niște pantofi eleganți albi, cu tocuri înalte.

Cu chipul extaziat, brațele ridicate și mâinile încrucișate, ca și când ar fi cuprins ceafa celui pe care-l iubea, se amuza să valseze în jurul încăperii.

Din fundul patului, Ludovic, care se trezise, nu pierdea nici unul din gesturile tinerei fete. Se gândea cu plăcere că în urmă cu două luni, spiona în același fel o altă femeie. Dar ce deosebire între sentimentele pe care le încercase pentru Gisele și cele pe care le făcea să se nască în el, această ființă adorabilă. Căutase bine în străfundurile memoriei, dar nu-și amintea să fi avut vreodată o

asemenea impresie de prospețime. Feminitatea sensibilă, grația, candoarea acestei zâne cu păr de aur și ochi de smaralde îl tulburaseră.

Totuși, așa ingenuă cum era, dacă ar continua să se învârtă ca o sclipire sprintenă prin cameră, nu va rezista mult timp dorinței pe care o simțea urcând în el, de a-i mângâia picioarele lungi de dansatoare…

Își mai acordă douăzeci de secunde, înainte de a se repezi asupra prăzii sale. O contemplă zece, când o văzu oprindu-se brusc și ridicând din umeri, ca și gând se lua singură în râs. Regăsindu-și aerul cuminte, se grăbi apoi să aranjeze pe o masă joasă, tacâmul tânărului bărbat. Observând că Ludovic întredeschisese din nou o fereastră, o închise cu zgomot mare, în evidenta intenție de a-l trezi pe somnoros.

Cu un talent de actor desăvârșit, Ludovic se întinse, căscă și se frecă la ochi. Își aminti că o oră mai înainte, ea îl acuzase de minciună. Într-un reflex de apărare împotriva emoției care-l cuprindea, hotărî s-o tachineze pe Annie.

– De ce ați închis fereastra? o întrebă ironic. Vă temeți ca și mătușa dumneavoastră, ca fantomele care vă bântuie parcul să nu vină aici în noaptea aceasta să mă lichideze?

Ea trase spre pat masa pe care aranjase cina oaspetelui. Îndreptându-se brusc, spuse cu o voce speriată:

– Vă rog, domnule, nu vorbiți despre aceste lucruri cu atâta dezinvoltură.

– Pentru că și dumneavoastră credeți în ele? Nu vă credeam atât de naivă.

Ea îl privi insistent și atât de brutal, încât îl făcu să clipească,

– Strigoii nu-i chinuie decât pe cei slabi, îi ripostă pe un ton lipsit de amabilitate. Un cavaler rătăcitor ca dumneavoastră, nu se poate teme. Vă plac țânțarii și răcoarea serii? Să fiți mulțumit atunci.

Deschise larg toate ferestrele. Un vânt răcoros mătură camera, agitând draperiile baldachinului.

Ludovic își stăpâni cu stoicism un frison.

– În sfârșit, respir! spuse cu un aer sfidător. Încăperea mirosea a mucegai, probabil nu este aerisită prea des. Aveți mulți oaspeți în acest moment?

Ea îi întoarse înzecit privirea sfidătoare.

– Nu mai este disponibilă nici o cameră, afirmă. În seara aceasta afișăm că este complet.

– Personalul este copleșit. Îmi explic de ce îndeplinești atribuțiile servitorilor.

Înțelegând că împinsese ironia prea departe, încercă să obțină iertarea. Adresându-i un zâmbet tandru, spuse:

– Mâinile dumneavoastră delicate nu sunt făcute pentru munci casnice.

Nevrând să-și ascundă ghearele ca el, Annie replică:

– Sunteți lipsit de perspicacitate, domnule care vorbește frumos, pentru că folosesc mai bine mătura decât ironia. Vorbele de spirit, le las străinilor în trecere…

O întrerupse o exclamație:

– Annie! Ce imprudență! Ferestre deschise în amurg, este o nesăbuință.

– Tocmai veneam să văd dacă aveți nevoie de ceva, spuse doamna Rouvier așezându-se la picioarele patului. Îmi place ca invitații mei să se simtă ca acasă și nu tolerez nici un fel lipsa de confort în casa mea. Gustați acest pateu, domnule Meyer-Berg, adăugă ea arătând strachina la care se adăuga pe tavă, salată, brânză, cireșe și o sticlă cu vin de Burgundia. Este una din specialitățile Mariei. Nu se află aici decât produse ale proprietății.

Clătinând din cap cu un zâmbet blajin, îl privea mâncând cu lăcomie.

La conac fusese instalată electricitatea, dar umezeala ducea împotriva firelor o luptă vicleană și victorioasă. Lustra din camera Pompadour refuzând să se aprindă, Annie conectă o lampă la capul patului și o alta pe șemineu. Înnoptându-se, nu erau luminate decât cele două extremități ale încăperii.

Ludovic, căruia i-ar fi plăcut să rămână singur cu Annie, căuta acum să scape de baborniță. Dar aceasta părea înșurubată în podea. Resemnat, le mulțumi la amândouă pentru amabilitate și le anunță că va pleca a doua zi dimineață.

– Deja?

Același protest izbucni de pe buzele lor. Annie părea atât de întristată încât Ludovic încerca un șoc plăcut în stomac. Cât despre doamna Rouvier, exprima neîncredere.

– Nu veți putea pleca, decretă ea. Hainele nu vor fi uscate.

– Se vor usca în noaptea aceasta, replică Ludovic cu nerăbdare. În pofida dorinței o am de-a rămâne, nu-mi pot prelungi șederea la dumneavoastră.

Tocmai își amintise că nu pusese în practică promisiunea pe care și-o făcuse de-a suna la Aix, pentru a-l anunța pe Simon de schimbarea itinerarului. Această uitare îl contrarie, dar era prea târziu pentru a o repara.

Annie, care strângea masa, lovi un pahar. La zgomotul de cristal spart, doamna Rouvier tresări.

Ludovic se aplecă pentru a o ajuta pe tânăra fată să strângă cioburile pe tavă. Mâinile li se atinseră. Cele ale lui Annie erau ca gheața.

„Femeile astea două sunt moarte de frică“, se gândi el intrigat.

După ce ieșiră, Ludovic se ridică și stinse lampa de pe șemineu. Întunericul deveni mai profund în acea parte a camerei, în care numai flăcările aruncau reflexe jucăușe.

Vântul lovea fațada direct și ploaia care începuse din nou să cadă, răpăia în geamuri.

Undeva în parc, țipa o cucuvea.

Mai mult preocupat decât neliniștit, Ludovic își luă totuși precauția de a trage zăvorul de la ușă, înainte de-a se culca.

***

Mai întâi un foșnet ușor, atât de slab încât nu-l trezi pe cel ce dormea, dar îi schimbă cursul viselor.

Ludovic, care călărea un cal cu aripi, se văzu pe neașteptate înconjurat de păsări negre, care creșteau peste măsură. Acoperit, apoi sufocat de aripile lor de catifea, încercă să urle dar nu putu scoate nici un sunet. Păsările își strigau în gura mare victoria, țipând…

Deschise ochii. Aripile îl sufocau și țipătul continua, aproape, lugubru, obsedant.

Se zbătu pentru a-și elibera pieptul de greutatea care-l strivea, când înțelese că se încurcase doar în cearșaf și se îngropase sub plapumă. Pierduse noțiunea locului și orice simț de orientare.

Agitându-se fără rost în căutarea comutatorului, mâna sa întâlni draperiile care atârnau la capul și la picioarele patului. Această atingere neașteptată îl aduse la realitate.

Încremeni, atent.

Scârțâitul încetase, dar Ludovic era sigur că zgomotul acela nu apăruse în imaginația sa. Ceva se mișcase în încăpere: o ușă care se deschisese sau o mobilă care fusese trasă. Avea chiar intuiția unei prezențe.

Făcu ochii mari, încercând să pătrundă întunericul. În zadar. Noaptea era ca tăciunele și focul stins în vatră. În ajun, decuplase lampa de pe noptieră și nu mai știa să găsească priza.

Bâjbâi în întuneric. Înainte de-a adormi, fumase o țigară. Degetele se închiseră pe brichetă. Flacăra izbucni, luminoasă, dar atât de slabă încât făcu să pară și mai profund întunericul înconjurător.

Ludovic nu se zăpăci. Remarcase pe o comodă un sfeșnic cu trei brațe, ornat cu lumânări. Cu bricheta aprinsă în mână, sări din pat și se îndreptă în pas rapid spre mobila pe care o știa că se află la dreapta ușii de la intrare.

Ludovic nu se speria de evenimentele pe care rațiunea nu le înțelegea. Dar nu mai era la vârsta în care să le accepte cu entuziasm, fără să-și pună întrebări. Acum, nu se va opri până când nu va elucida misterul. Ridicând sfeșnicul cât mai sus, examină locul.

La lumina tremurătoare a lumânărilor, văzu că ușa era totuși încuiată prin interior. Ferestrele erau de asemenea închise și nimeni nu se ascunsese în dulapuri și nici în cabinetul de toaletă.

Ludovic puse sfeșnicul la loc pe comodă. Trebuia să cedeze în fața evidenței: fusese victima unei halucinații.

Își trecu ambele mâini prin părul în dezordine. Desigur, avusese acel vis idiot, dar totuși…

Cercetă cu privirea pentru ultima dată încăperea imensă. Nimic nu părea să fi fost deplasat.

Nimic?

Ochii i se măriră de stupoare. Luă din nou sfeșnicul și se apropie de șemineu.

Hainele nu-i mai erau pe fotoliul pe care le aranjase Annie cu grijă, în ajun. Nu alunecaseră nici pe jos. Nu, dispăruseră pur și simplu.

Ludovic se gândi. Le văzuse și chiar le examinase după ce doamna Rouvier și strănepoata sa părăsiseră încăperea. Așadar, cineva venise să le caute, în timp ce toate ieșirile erau închise. Se explica astfel zgomotul pe care-l sesizase, dar ceea ce nu înțelegea, era modul în care vizitatorul nocturn pătrunsese în cameră. Avea încă în memorie cuvintele doamnei Rouvier.

– … În această cameră nu există nici o ușă ascunsă, nici o trecere secretă.

„Dacă a spus adevărul, se gândi el, nu văd decât două soluții ale misterului: sau sunt somnanbul și eu am transportat hainele în afară. Absurd! Sau trebuie să admit, ceea ce este la fel de necrezut, că cineva, la Foncegrive, are darul de-a „trece prin zid“. Amuzant, dar greu de crezut. Optez mai ușor pentru un culoar secret“.

Cu pumnul liber, încercă să cerceteze pereții despărțitori. Sfeșnicul se înclină și picături de ceară caldă căzură pe parchet.

„Dacă voi continua, bombăni el, risc să provoc un incendiu. Îmi voi relua mica anchetă când se va face ziuă“.

Stinse și se culcă din nou. Mult timp rămase să pândească cel mai mic pocnet, apoi termină prin a se lăsa să alunece într-un somn fără vise.

***

Un soare acoperit de ceață dădu mobilelor conturul lor când Ludovic deschise ochii. Amintirea aventurii nocturne îl trezi complet. O întrebare îl chinuia: „De ce mi-au fost oare sustrase hainele?“

Își încrucișă mâinile sub ceafă și, cu ochii ațintiți asupra draperiilor baldachinului, examină problema, căreia îi găsi un răspuns imediat.

Annie dorea să-l vadă rămânând la conac. Fără haine, nu putea părăsi camera. Oricât de copilăresc părea, procedeul se dovedea eficace.

Gândul că tânăra fată îl ținea la discreția sa îl irita. Detesta ca o femeie să-l ducă de nas și-și promise să i-o spună în mod direct tiranului său. Prevedea discuții și mai furtunoase decât cele care-i întărâtaseră deja pe unul împotriva celuilalt.

Se ridică, de această dată hotărât să smulgă zidurilor secretul. Făcu câțiva pași prin cameră și se opri stupefiat.

Hainele erau în locul în care, în ajun, le întinsese Annie.

Își prinse capul în mâini.

„Îmi pierd mințile, se lamentă el. Iată că nu mai sunt în stare să deosebesc un coșmar de realitate“.

Cu sprâncenele încruntate, se apropie de unul din pereți și se lăsă în jos. În acest loc, parchetul era murdar de picături de ceară.

„Nu, n-am visat“, constată el cu ușurare.

Își examină hainele. O mână pricepută le curățase și le călcase.

Teoriile sale se năruiră. Dacă Annie se amuzase să se joace de-a cea care „trece prin zid“, grija pe care o depusese în munca sa, dovedea că nu ținea să-l vadă pe Ludovic instalat, fără gând de plecare, la conac. Avu impresia că îi arăta ușa și încercă o deziluzie atât de amară că nu mai avu nici măcar poftă să caute trecerea prin care tânăra fată pătrunsese noaptea trecută în cameră. Viața-și pierdea din nou savoarea. Se simțea singur și nefericit.

În timpul toaletei își făcu o scurtă analiză a conștiinței și amintirea propriei aroganțe îl uimi. Câtă îngâmfare să presupună că această fată tânără, blândă și rezervată, i-ar fi putut acorda mai mult decât puțină prietenie! După atitudinea ostilă pe care o avusese față de ea, nu-i merita nici măcar simpatia.

Îndată ce fu gata, hotărî să părăsească imediat conacul. Dintr-un motiv pe care nu și-l explica, prefera să n-o revadă pe Annie.

Cizmele nu erau împreună cu hainele. Își aminti că gazda sa spusese că le atârnă în bucătărie. Străduindu-se să facă zgomot cât mai puțin posibil, plecă în căutarea lor.

În holul mobilat cu lăzi și sipete grele, deasupra cărora ieșeau în relief capete de cerbi roase de molii, se aliniau numeroase uși. Deschise una, la întâmplare; ea permitea accesul într-un salon mare în care se plictiseau niște scaune protejate de niște umbre de huse. Pe parchet și pe pereți, locuri de culoare mai deschisă demonstrau că mobile și tablouri fuseseră îndepărtate recent. Privirea îi întârzie o clipă asupra pianului cu coadă, al cărui capac din abanos strălucea ca o oglindă. Trăsăturile sale avură o scurtă crispare. Închise ușa fără să fi pătruns în încăpere.

Intră apoi în sufrageria în care niște scaune Ludovic al XVI-lea se învecinau cu o masă și cu niște măsuțe pentru tacâmuri și veselă stil

Empire. Crezând bucătăria aproape, traversă sala, apoi parcurse un culoar lung, împingând ușile cu o mână șovăitoare, pentru a le închide după aceea cu o jenă și o uimire ce sporea cu fiecare descoperire. Conacul era în parte lipsit de mobilă. Se întrebă dacă relicvele cele mai frumoase ale unui trecut înstărit nu fuseseră adunate în camera Pompadour.

În timp ce trecea printr-un coridor din aripa stângă, prin fața unei scări mai înguste decât cea care pleca din hol, percepu ecoul stins al unei viori. Se opri și ciuli urechile. Vreun radio din depărtare, își spuse, deoarece recunoscuse alegroul unui concert de Vivaldi. În calitate de cunoscător, admiră tehnica minunată a solistului, fredonă tema grațioasă a melodiei, apoi își continuă drumul, întrebându-se dacă în conac era într-adevăr o bucătărie.

O găsi până la urmă după miros, ca un câine de vânătoare, atras de parfumul revigorant de cafea și de pâine prăjită pe care-l împrăștia. Era imensă, cu umbre adânci.

Cu trupul uscățiv înfășurat într-un șorț albastru, Maria ațâța focul într-o mașină de gătit care huruia ca o forjă.

– Domnul dorește cafeaua? întrebă ea cu amabilitate.

– Îmi vreau mai cu seamă cizmele, spuse Ludovic.

Servitoarea păru absorbită de o profundă meditație.

– Niște cizme din piele roșcată? întrebă în cele din urmă. Este curios, aseară se uscau pe raftul de sus și în această dimineață, nu mai erau acolo.

– Le-o fi urcat domnișoara Annie în camera mea, în timp ce eu rătăceam prin labirintul de la parter, sugeră Ludovic contrariat.

– Domnișoara n-a coborât încă. Eu sunt cea care a intrat prima aici. Nu înțeleg nimic din această dispariție.

– V-o fi precedat un alt oaspete.

Ea clătină cu tristețe din capul cărunt.

– Ultimul a părăsit conacul cu mult timp în urmă. Doamna Rouvier v-o fi spus că n-a plecat decât ieri, dar creierul său nu mai

este foarte rațional. De altfel, nici al meu. S-au întâmplat atâtea lucruri, aici!... Pentru cizme, vreți să urc s-o întreb pe domnișoara? Poate le-a pus în altă parte când m-am culcat.

– N-o deranjați, îi recomandă Ludovic. Veți lămuri această poveste când va coborî. Mă duc să-mi văd calul.

– Doar cu ciorapii în picioare? Domnul nici să nu se gândească la asta! Am pregătit tot ce trebuie pentru micul dejun. Vrea domnul să mă urmeze?

Îl conduse către o încăpere de dimensiuni modeste, situată la răsărit și care era luminată de o fereastră înaltă, cu vitralii. Fără covoare pe jos, ci cu dale din piatră, inegale și uzate. Câteva scaune venerabile încadrau o masă greoaie de fermă din stejar ceruit, pe care Maria pusese un castronaș, unt, miere și o compotieră cu fragi.

Ludovic se așeză într-un fotoliu la fel de tare ca o bancă de biserică. Atmosfera lugubră a acestei încăperi spori indispoziția care-l cuprinsese de când descoperise starea de părăginire a conacului și înțelese eforturile lui Annie pentru a ascunde ruina familiei sale.

Desigur, în ajun, o bănuise că răspunde sfidător la întrebările sale, dar era departe de a-și închipui un asemenea nenoroc. Cum oare putea păstra atâta grație zâmbitoare, în timp ce în jurul ei dispăreau amintirile din trecut? Și pe cine se putea baza? Pe acei oameni bătrâni care deja nu mai aparțineau lumii reale?

Pentru că era gata să spargă carapacea de egoism în care se ascunsese de doi ani, simți crescând în el un sentiment nou, o dorință de-a proteja și a iubi pe care n-o încercase niciodată față de o altă femeie.

Uimit să se simtă atât de vulnerabil, își luă micul dejun, cu un aer distrat.

Își dădu seama de o prezență în cameră și se întoarse. Intrată printr-o ușă pe care n-o observase, Annie stătea nemișcată în fața ferestrei. Luminițe roșii și verzi ce cădeau din vitralii, i se jucau în

păr. Pe chipul expresiv se citea în același timp plăcerea de a-l reîntâlni pe Ludovic și teama ca el să nu fie nemulțumit!

– Îmi pare rău… începu ea.

Ludovic se îndreptă spre ea și strânse mâinile tinerei fete în ale sale. Gândul la stratagema pe care o inventase pentru a-l reține, îl înduioșase. O întrerupse, prefăcându-se sever.

– Am de încheiat o socoteală cu dumneavoastră, mică persoană ascunsă. De ce oare mă împiedicați să plec?

Ea se eliberă încet și, evitând privirea ochilor albaștri, răspunse cu o voce șovăitoare:

– Vă jur că n-am nici un amestec în dispariția cizmelor dumneavoastră.

Constatând, o dată în plus că imaginația îl dusese prea departe, Ludovic simți o deziluzie amară. Așadar, Annie nu încercase nimic pentru ca să rămână?

– Locuiți într-un conac foarte ciudat, observă el. Îmbrăcămintea se plimbă în timpul nopții, sau dispare. Oare ce explicație dați acestei vrăjitorii?

– Cred că mătușa v-a sustras cizmele. A crezut probabil că astfel veți fi obligat să rămâneți la Foncegrive.

El se îndepărtă și se așeză cu dezinvoltură pe un colț al mesei.

„Nu m-am înșelat decât pe jumătate, își spuse decepționat. Cineva ține totuși să mă păstreze în locuința asta blestemată“.

Înșelându-se asupra expresiei de nemulțumire care apropiase sprâncenele lui Ludovic, Annie adăugă:

– Să nu credeți că mătușica acționează din interes. Vă consideră un invitat, nu un oaspete ce plătește. Dar pentru că trăiește cu teamă, ceea ce trebuie dovedit între noi, căci presupun o parte de teatru în atitudinea sa, se simte liniștită de prezența dumneavoastră. Necazul este că nu se trezește niciodată înainte de ora unsprezece dimineață.

– Necazul? repetă Ludovic privind-o cu insistență.

Apoi pe un ton brusc:

– Unde este situată camera doamnei Rouvier?

– Alături de-a mea, la primul etaj, în fața scării mari. Camerele noastre se deschid în sens invers celei a dumneavoastră.

– Ascultați radioul, acum aproximativ douăzeci de minute?

– Nu, spuse ea mirată. De ce?

– Maria afirmându-mi că sunt singurul musafir la Foncegrive, deduc din asta că dacă mătușa dumneavoastră se încânta adineaori cu un concert de Vivaldi, înseamnă că nu mai dormea.

Annie încercă să zâmbească, dar gura începu să-i tremure ca a unui copil gata să plângă.

Ludovic se duse din nou spre ea. Annie nu se feri când îi puse mâinile pe umeri.

– Dacă vă supără să mă vedeți rămânând mai mult timp… căci vă grăbiți să scăpați de mine, nu-i așa?

– Oh! nu.

Protestul era sincer. Nu se înșela câtuși de puțin. Inima i se umplu fulgerător de bucurie. Accentuându-și apăsarea mâinilor, o obligă pe tânăra fată să se apropie de el. Un parfum fin de lămâie urca din părul blond; Ludovic îl inspiră, apoi întrebă:

– Cine mi-a călcat hainele, în noaptea asta?

– Eu.

– Cum ați intrat?

– Printr-o ușă ascunsă între lambriuri.

– Credeam că din această cameră nu pleacă nici un culoar ascuns.

– Sunt singura care cunoaște trecerea, spuse ea repede. Să nu vorbiți nimănui despre asta, vă rog.

– Încă o întrebare, spuse Ludovic. Ce personaj misterios adăpostiți în aripa stângă?

Ea se înroși. Ludovic îi dădu drumul și o tăcere încărcată de suspiciune îi despărțea. Annie fu cea care o rupse. Cu privirea întunecată de melancolie, se hotărî până la urmă să mărturisească:

– Ieri, v-am mințit. În realitate, conacul este la fel de pustiu ca și castelul Frumoasei din pădurea adormită. Aș fi preferat să nu descoperiți adevărul, dar pentru că ați făcut-o, cu atât mai rău. În aripa stângă nu se ascunde nici un străin. În această dimineață, pentru a nu vă tulbura odihna, m-am refugiat acolo. Nu-mi adăpostesc acolo decât visele și nu vreun îndrăgostit romantic. Asupra conacului Foncegrive apasă un blestem. Numai iluziile au dreptul să se adăpostească aici. Străinii care se apropie nu scapă de această lege.

– Adevărat? o ironiză Ludovic.

– Dumneavoastră n-ați făcut excepție de la regulă. Imediat ce ați sărit de pe cal, v-ați grăbit să vă asumați identitatea altcuiva.

– Nu sunt Ludovic Meyer-Berg?

– Nu, spuse ea cu siguranță. Se întâmplă să am un disc al acestui muzician: concertul numărul unu de Chopin, pe care l-a înregistrat la pian cu orchestra filarmonică din Boston. Portretul de pe coperta discului nu vă seamănă deloc.

– Pe scurt, după dumneavoastră nu sunt decât un impostor.

– Mai exact, victima unei vrăji. Sosind, ați simțit în mod irezistibil nevoia de-a vă asuma o altă personalitate.

– Și dumneavoastră sunteți victima vrăjilor de la Foncegrive? Cu cine vă identificați când, complet singură, în aripa părăginită a conacului, ascultați Vivaldi?

Ea abandonă o clipă privirea lui încărcată de secrete, apoi răspunse încet:

– Devin ceea ce nu voi fi nicioadată: o solistă pe care să se bată cele mai mari orchestre, un virtuoz ale cărei câștiguri fabuloase să folosească la restaurarea unui vechi conac al familiei. După cum ați putut constata, aici, onirismul frizează demența.

– Care este numele interpretului care v-a trezit iluziile deșarte în această dimineață?

– Annie Rouvier.

– N-ați înțeles întrebarea. Întrebam cu ce muzician v-ați identificat.

Ea clătină din capul blond, cu o expresie de compasiune.

– Dintre noi doi, spuse zâmbind, dumneavoastră sunteți cel care nu înțelege prea repede.

Ludovic se încruntă, rezervat, apoi neîncrederea îl făcu să deschidă ochii mari.

– Vreți să spuneți că…

Îndreptase spre ea un deget aproape acuzator.

Annie aprobă în tăcere.

În acel moment Ludovic trase aer în piept, ca înaintea unei curse și începu să răcnească:

– Imposibil. Dumnezeule, vă bateți joc de mine. Am recunoscut îndemânarea în mânuirea arcușului a unui maestru și pretindeți că sunteți autoarea acelor acorduri viguroase, ale acelor arabescuri luminoase, a acelui vibrato călduros? Ei bine, Annnie, nu vorbești serios.

În febra emoției, îi spusese pe nume. Ea fu în același timp fericită și puțin tristă.

– Nu mă credeți și totuși, chiar eu am cântat. Am obținut premiul întâi la Conservatorul din Dijon și profesorii mei…

El n-o mai asculta. Incapabil să-și stăpânească tulburarea, Ludovic o prinse de un braț și o duse în pas alergător de-a lungul culoarului.

– Singurul mod de a-mi dovedi sinceritatea spuselor dumitale, este să mergi imediat să-ți aduci instrumentul… Annie, te implor, fugi de-l caută și întoarce-te să-mi cânți orice vei vrea: o sonată, un menuet, prima piesă ce-ți va veni în minte.

– În salonul mare, spuse ea, se află un pian excelent pe care am grijă să pun să-l acordeze cu regularitate. Veți accepta să mă acompaniați, domnule Meyer-Berg?

Era o provocare. El se ridică și ochii îi scânteiau de bucurie.

– De acord, dar renunță la „domnule“, este prea ceremonios. Ești Annie și sunt Ludovic.

Cinci minute mai târziu, se instala în fața pianului. Dezvăluirea tinerei fete era suficientă pentru a-l menține într-o stare de exaltare care ștersese în el, provizoriu, doi ani de coșmar, cu consecințele lui. Nu-l preocupa decât o idee: să verifice dacă Annie mințise sau nu.

– Vă las alegerea piesei, spuse el.

– Vreți o sonată pentru vioară și pian?

Ludovic avu un gest de nerăbdare.

Ea își puse vioara și arcușul pe partea orizontală lucioasă a pianului și se duse să caute într-o mobilă cu sertare.

– „Primăvara“ de Bethoveen, vă convine? întrebă.

El nu răspunse nimic. Degetele-i alergau deja de la un arpegiu la altul, pentru a se încălzi. Annie așeză în fața muzicianului partitura după care trebuia să cânte. Între două game, el o închise. Degetele agile acum în căutarea unei teme pe care o cântase deseori în memorie.

Fu rândul lui Annie să-l privească uluită, dar cu admirație.

Își reveni foarte repede. Cu vioara sub bărbie și arcușul ridicat, stătea gata să atace primele măsuri.

Cu degetele depărtate și suple, mâinile lui Ludovic încremeniră deasupra clapelor ca două păsări oprite în plin zbor. Înălță capul spre Annie. Ea consimți cu o clipire a pleoapelor.

O clipă după aceea, sufletele lor se căutau într-un duet, uneori nehotărât, uneori minunat acordat, dar care, indiferent de reușita lui, îi eliberă și pe unul și pe celălalt de înspăimântătorul sentiment de singurătate.

Capitolul 3

Ludovic tocmai făcuse să răsune simultan ultimele acorduri din „Dansul focului“ de Manuel de Falla.

– Bravo! exclamă Annie. Cred că de data aceasta ți-ai regăsit virtuozitatea. Execuția a fost perfectă.

Ludovic lăsă jos capacul pianului. Privirea îi scânteia răutăcios.

– Nu te pricepi deloc la asta, răcni el. Este adevărat, am executat această piesă.

Tăie aerul cu mâna ca și cu un satâr. Continuă pe același ton mânios:

– … Executată, acesta este cuvântul exact. Într-un concert, aș fi fost fluierat.

De patru zile de când le suporta cu răbdare zâmbitoare, accesele de proastă dispoziție ale muzicianului treceau peste Annie ca stropii valurilor peste aripile unui pescăruș.

După primul lor duet, căzuseră unul în brațele celuilalt, râzând și plângând de bucurie, dar recunoscând cu aceeași bună-credință că făcuseră acolo o adevărată muncă de amator.

– Și numai eu port responsabilitatea tuturor stângăciilor, afirmase Ludovic strângând-o pe tânăra fată lângă el. Nimic uimitor,

sunt aproape doi ani de când n-am mai atins un pian. Tu ai cântat perfect, Annie. Echilibrat, melodios, nuanțat. Și ce tehnică!

– Fac în așa fel încât să n-o pierd. Exersez în fiecare zi timp de mai multe ore. Dar tu, Ludovic, de ce ai încetat să cânți?

Cu chipul brusc întunecat, reluase pe răspunderea sa explicația pe care avocata i-o dăduse judecătorului de instrucție.

– Ca toți artiștii, într-un anumit moment am încercat o imperioasă nevoie de a mă rupe de lume. Nu mă întreba mai mult despre asta, vrei?

Ea nu mai insistase, crezând într-o decepție în dragoste. Dar, fiind o șireată și jumătate, simțise că muzica putea să devină cea mai bună aliată a sa, pentru a o ajuta să cucerească inima, rebelă și probabil rănită, a celui pe care-l iubise din clipa în care apăruse.

În aceeași dimineață, după cum își promisese să facă, Ludovic sunase la Aix-en-Provence. La celălalt capăt al firului venise generalul și trebuise să i se repede de două ori numele Foncegrive. Dornic să-și prelungească sejurul, Ludovic încercase primul pretext care-i venise în minte: iapa făcuse în ajun un efort obositor, așa că se gândea că era mai înțelept să-i acorde un anumit repaus.

A doua zi, telefonase Simon.

– Sunt de părerea dumneavoastră, dar să călăriți cu Vijelie cel puțin o oră în fiecare dimineață, pentru a o menține în formă. În ziua în care vă veți hotărî să porniți la drum, nu uitați să mă anunțați. Dacă vor fi noutăți în instrucția care vă interesează, vă va suna soția mea.

Cuvintele erau amabile, dar inflexiunile atât de tăioase, încât închizând, Ludovic fusese incapabil să ghicească sentimentele lui Simon față de el. Simpatie? Dezaprobare? Înclina mai curând pentru dezaprobare și, pe moment, fusese afectat de asta, deoarece nu-i plăcea să-și dezamăgească prietenii.

După câteva ore, această indispoziție, își pierduse din intensitate. Viața sa își schimba brusc poziția într-un alt univers și dacă i se mai întâmpla să privească în urmă, era pentru a se mira de

distanța care-l despărțea acum de Gisele, de Simon, de toți membrii familiei Rousseau și chiar de evenimentele care-l duseseră până în Burgundia.

La cererea lui Annie, acceptase să-și radă barba. În mod curios, regăsindu-și vechiul chip, se simțise parțial eliberat. Cele două cicatrice ce băteau în roz, care îi tăiau bărbia o intrigaseră pe tânăra fată.

– Un accident de motocicletă, răspunse el scurt.

Știa că Foncegrive nu era decât un popas, că într-o zi sau alta vă trebui să plece pentru a plăti pentru greșelile pe care le comisese. Această oră fatală va suna poate în seara asta sau mâine. Prefera să nu se gândească înainte.

O întrebase pe Annie de ce alesese să-și îngroape talentul în acest conac uitat?

– Nu locuiesc la Foncegrive decât de anul trecut. Coborând în subsol, bunica din partea mamei și-a rupt vertebrele. Am venit înainte de a-și da sufletul. După moartea ei, am rămas.

– Nu-i mai aveai pe părinții tăi?

– Curând, vor fi patru ani de când i-am pierdut. Au fost uciși într-un stupid accident rutier.

Se opri, cu privirea întunecată. Apoi își scutură șuvițele blonde.

– Să nu evocăm această dramă, care pentru mine a marcat sfârșitul lipsei grijilor. Locuiam la Dijon, într-un apartament închiriat, pe care l-am putut păstra un anumit timp datorită lecțiilor pe care le dădeam. Dar în zilele noastre, un profesor de vioară începător, n-are decât puțini elevi, nu suficienți pentru a trăi. Foncegrive a fost refugiul meu… Odinioară, conacul nu era pentru mine decât o plăcută casă de vacanță, locuită în permanență de altă generație. Mă preocupa prea puțin să știu dacă domeniul era bântuit sau grevat de ipoteci. Mama și cu mine veneam aici de câte ori puteam. Tata ne însoțea rareori, deoarece nu se înțelegea cu propriul tată și nutrea o dușmănie tenace față de familia soției care-l considera lacom de bani. În realitate, am aflat după moartea

sa, tata era un adevărat risipitor. Bunica din partea mamei îl acuza de lene. Eu mi-am interzis întotdeauna să-l judec.

– Ce meserie practica?

– Scria piese care nu se jucau niciodată, cântece pe care nu le vroia nimeni. Dar, datorită sprijinului său, am putut intra la conservator.

– Din ce trăiați?

– Din veniturile acestui domeniu, sau mai degrabă dintr-o parte din venituri… Bunica, ce comanda la Foncegrive, ținea strânse băierile pungii, nelăsându-i fiicei sale decât un minimum pentru a supraviețui. Pentru ca să înțelegi situația, trebuie să mă întorc în timp. Multe generații, strămoșii din partea mamei au fost țărani în serviciul castelanului lor. Administrau o fermă de cealaltă parte a vâlcelei. Familia Rouvier locuia la conac și unii au împins vanitatea până la a adăuga numelui lor pe cel al domeniului. Trec peste dramele care au decimat familiile în timpul ultimului război și ajung în 1947. După ce a fost mult timp abandonat, conacul a fost ocupat din nou. Dar din mândra familie Rouvier nu rămăseseră decât tatăl, un nobil de țară pasionat de istorie și fiul, Jean, un boem de douăzeci și cinci de ani. O pereche tânără, Paul și Maria, îi servea cu devotament.

La ferma din față trăiau trei femei: Suzanne Duval, necăsătorită; sora sa mai mică: văduva Raymonde Masson și fiica acesteia din urmă, Liliane, o frumusețe de șaptesprezece ani. Liliane îl cuceri pe Jean. S-au căsătorit, iar eu voi veni pe lume câțiva ani mai târziu.

Nobilul de provincie a făcut mare scandal. Nu mai era rezonabil să angajeze ca fermier pe mama și pe mătușa surorii sale. Suzanne și Raymonde se instalară așadar la conac. Și aici, lovitură de teatru. Bunicul se îndrăgostește de Suzanne cu care se căsători în ziua botezului meu. M-ai urmărit?

– Foarte bine. Am tras concluzia că mătușa ta a devenit, prin alianță, soacra mamei.

– Exact. Ți-am trasat liniile generale. În realitate, este mai subtil. În familie, cea care hotăra destinul fiecăruia, era

Raymonde, bunica din partea mamei. Ea trăsese sforile pentru căsătoria fiicei și celei a surorii sale. Bunicul deja nu se mai bucura de toate facultățile sale când a luat-o de soție pe corpolenta Suzanne, care nu era decât un pion pe tabla de șah a mezinei, inteligentă și vicleană.

– Dar ce scop urmărea bunica ta?

– Să găsească o comoară, din câte spunea ea, a Templierilor și pentru asta, să aibă mână liberă pe domeniu, ca și suficienți bani pentru a efectua cercetări. Nu făcea decât să se ia după cei din familia Rouvier, care afirmaseră mereu că acest conac fiind construit pe locul reședinței comandorului ordinului militar, se putea ca în secolul XIV, Jacque de Molay să fi ascuns bogățiile ordinului în una din subteranele care străbat regiunea.

– Astea sunt visuri care aparțin mai curând copiilor, decât persoanelor dotate cu bun-simț, remarcase Ludovic. Altceva: ce te face să crezi că asupra Foncegrive apasă un blestem și că aici au dreptul să se adăpostească numai iluzii?

– Aici, morțile violente sunt mai frecvente decât în alte părți. Prima soție a bunicului din partea tatei a fost ucisă într-un accident de vânătoare. Spre sfârșitul vieții, pe jumătate nebun, bunicul, care se considera cavaler al ordinului Templierilor, pretindea că primea în amurg vizita lui Philippe cel Frumos. Pentru a scăpa de tiranul său, într-o noapte s-a aruncat pe fereastră și s-a zdrobit de pavajul din curte. Când părinții mei au fost uciși în mașină, veneau la funeraliile sale. Mama-mare, care avea mintea întreagă, a dus domeniul la ruină, alergând după himere, înainte de-a sfârși, cu gâtul rupt, în urma unei căderi urâte. Cât despre mătușica, ai văzut-o, se consideră o castelană autentică și, cum îi vine greu să-și însușească povestirile pe care i le relatase soțul său, nu numai că vede fantome peste tot, dar face propria sa cercetare, cu riscul de a-și rupe oasele, ca bunica. Cu două zile înainte de sosirea ta, a făcut o escapadă de patruzeci și opt de ore, vârându-ne în spaimă și afirmând apoi că nu-și mai amintea ce i s-a întâmplat.

– Dar nu poți continua să-ți consumi tinerețea lângă această bătrână nebună, se înfurie Ludovic.

– Mătușica este singura mea familie.

– Vinde domeniul și internează-ți mătușa într-un sanatoriu.

– Va refuza să părăsească Foncegrive, pe care îl deține în coproprietate cu mine. Este aici acasă, îi place și se agață de locul ăsta. Trăiește în ritmul anotimpurilor, vremii și pădurilor. De altfel, cine ar vrea construcția asta dărăpănată? Șeptelul fermei, cele mai bune pământuri, nu le mai avem de mult timp. Anul trecut, pentru a ne plăti facturile și impozitele, a trebuit să ne despărțim de mobile și tablouri. Și așa va fi până când nu vom mai avea ce da creditorilor. Și unde mă voi duce? Acum sunt legată de acest conac la fel ca o capră de țăruș.

– Va trebui să-ți sacrifici cariera, protestă el.

Annie îi zâmbi cu indulgență.

– N-am simțul realității, Ludovic. Presupun că zânele bune care s-au aplecat peste leagănul tău, ți-au oferit gloria înainte ca să începi să te bați pentru a o cuceri. Față de mine, destinul a fost mai puțin generos. Mi-am folosit talentele timp de cinci ani, la Dijon, fără a fi câtuși de puțin remarcată.

El nu avea nimic de răspuns. Îl cuprinse o rușine amară. Compară viața acestei tinere fete cu cea dusă de el în lux și nepăsare. Desigur, muncise. Dar cu aceleași talente ca ale sale și muncind tot atât cât el, căci ea nu primise din partea norocului, bani sau relații utile, Annie nu ieșise niciodată din anonimat. Ludovic își spuse cu deznădejde că nu mai avea nimic să-i ofere. La moartea lui Daniel, considerând murdară sursa averii sale, distribuise trei sferturi din bunurile sale materiale, restul risipindu-le. Apoi, în furia de-a rupe cu trecutul, împinsese inconștiența până la a descoperi un gust delicios sărăciei. Nu-și recunoștea nici măcar dreptul de a-i mărturisi lui Annie că o iubea și că, poate pentru că un sentiment de admirație, nou pentru el, se amesteca în iubire, simțea cum aceasta se înrădăcinează cu fiecare oră mai mult. Adorau amândoi aceeași divinitate. Muzica. Dar în ciuda vicisitudinilor existenței sale, alăturată unui indiscutabil talent, trezise în Ludovic, ce până atunci se preocupase mai ales de el însuși, un fel de devoțiune.

Amândoi, Annie din sfială, Ludovic din desperare, adoptaseră așadar o atitudine de camaraderie, care le ascundea adevăratele sentimente.

***

Timp de patru zile, ploaia îi reținu în interior; așa că Annie îl rugase pe Ludovic să reînceapă să exerseze.

Hărțuit între un rest de rebeliune și chemarea unei vocații pe care nu reușise să și-o înăbușe, el se instală la pian. Dar pentru că nu se simțea împăcat cu el însuși, era conștient că ceva lipsea interpretării sale. Degetele sale își regăsiră treptat vechea agilitate, ceea ce pierduse era un anumit fior, o concizie, o căldură, acea sclipire divină care transformă talentul în geniu.

– Te descurajezi foarte repede, remarcă Annie blând, după ce el închise cu pocnet capacul pianului. Dacă eu stăteam doi ani fără să lucrez, mi-ar fi trebuit mai mult de patru zile de studiu pentru a-mi reveni în formă. Îmi mențin prima apreciere: chiar dacă „Dansul focului“ era lipsit de căldură, l-ai interpretat cu o tehnică minunată.

El îi aruncă o privire tăioasă. Astfel, Annie înțelese unde era buba. El nu putea decât să-i fie recunoscător pentru sinceritate. Dar cum nu se simțea dispus să discute, ridică din umeri cu un gest descurajat. Apoi se apropie de una din ferestre și contemplă parcul înecat de ploaie.

– Ce regiune! oftă el. Cunoști Provence?

– Nu.

Ludovic se întoarse repede spre ea și, în cuvinte luminoase, îi descrise ghirlanda de coline contrastând cu albastrul profund al cerului, parfumul de levănțică, acele case de țară de culoare roz sau ca mierea, pinii agățați de stâncile de porfir…

Se întrerupse brusc. Văzând ochii lui Annie strălucind, fusese pe punctul s-o ia în brațe, să uite restricțiile pe care și le impusese și să-i spună despre speranța pe care-o nutrea de-a o face să descopere un peisaj care îl cucerise și pe el.

O expresie de oboseală îi crispă trăsăturile.

– Și apoi, la ce bun! murmură.

Annie avu impresia că se afundă din nou în monotonia singurătății sale. Crezuse că eforturile ei dăduseră până la urmă roade, că-i va dezvălui o parte din secretele care-l sufocau. Oare, de data aceasta, nu acționase cu stângăcie? Bănuia că în Provence, al cărui tablou adorat i-l prezentase, se afla rodul dramei care-i tulburase existența, altfel de ce ar fi ales tocmai această regiune pentru a se ascunde de lume? Îl întrebase într-o zi dacă la Aix învățase să vorbească atât de bine franțuzește. Cu bruschețea pe care o folosea în rarele evocări ale trecutului, îi răspunsese:

– De ce crezi că am așteptat să vin în țara ta pentru a învăța limba? Trăiam în Statele Unite, este adevărat, dar în familie, între noi, nu foloseam decât limba franceză.

Neștiind cum să-l ajute, ea spuse pe un ton resemnat:

– Îți lipsește soarele, nu-i așa? N-are rost să protestezi, aș fi o proastă dacă n-aș fi înțeles. În fiecare dimineață, când te întorci din galopul călare, nu încetezi să tuni și să fulgeri împotriva acestui timp dezagreabil. Ei bine, fii mulțumit, îți prevestesc pentru mâine un cer curat și o căldură demnă de cea din sud.

– Ai oare talent de prezicătoare?

– Nu. Barometrul nostru infailibil este Paul. Nu știu dacă sursa sa este vântul, sau reumatismele, dar nu se înșală niciodată. Adineaori m-a anunțat că vara va începe mâine. Este o veste bună, nu-i așa?

– Excelentă, spuse el, neîncrezător.

– Și chiar de dimineață devreme, vom pleca să facem o lungă plimbare pe jos pe pășune.

El îi aruncă o privire insistentă, pătrunzătoare.

– În cazul în care nu profit de schimbarea timpului pentru a-mi continua drumul, ceea ce ar fi mai înțelept, îi spuse.

Ea rămase tăcută. Ochii verzi-cenușii nu scăpaseră destul de repede de săgeata albastră care-i hărțuia și Ludovic avu timp să înțeleagă că o necăjise din nou. Pentru a se face iertat, îi propuse un joc în care își promiseseră că se vor angaja, promisiune care nu se îndeplinise până atunci, împiedicată de prezența aproape constantă a doamnei Rouvier.

– Mătușa ta este plecată în sat cu Maria. Paul smulge buruienile în curte. Așadar, nimeni nu ne poate deranja. Dacă am profita pentru a merge să cercetăm podul casei?

Pentru a-l tachina, Annie refuzase să-i dezvăluie secretul trecerii ascunse care ducea în camera Pompadour, așa că Ludovic n-avusese liniște până n-o descoperise. A doua noapte la conac, și-o petrecuse în parte examinând, bucățică cu bucățică, fiecare lambriu, apăsând pe fiecare centimetru de lemnărie. Răbdarea îi fusese în cele din urmă răsplătită. Un declic și un întreg panou se învârtise în jurul unei balamale, perfect invizibile, dintr-o parte a camerei. Uluit, nu îndrăznise să se aventureze în ascunzătoarea întunecată, de unde se degaja un ușor miros de mucegai.

A doua zi, după ce o înștiințase de descoperirea sa, îi puse întrebări lui Annie care-i explicase:

– Din timpuri străvechi, panoul a fost marcat printr-o tapițerie. După moartea bunicii, într-o zi de curățenie mare, am scos tapițeria decolorată de pe perete și am apăsat din întâmplare pe resort. M-am ferit să-i spun cuiva despre descoperirea mea.

– De ce?

– Pentru că trecerea ducea la un urcuș în spirală, cu trepte nesigure, cuprinse în grosimea zidului. Mătușica și-ar fi rupt vreun membru acolo. În cursul unei expediții asemănătoare, dar cercetând subsolul, și-a rupt bunica gâtul.

– Unde duc aceste trepte?

– La mansardă. Mă întreb la ce puteau folosi, dat fiind că se poate ajunge în pod prin scara largă care pornește din hol.

– Cine ocupa odinioară camera Pompadour?

– Bunica. Este cea mai frumoasă cameră de la Foncegrive. Considerând-o prea solemnă, familia Rouvier o rezervase mereu

oaspeților importanți. Mătușica mi-a povestit că, imediat după instalarea la conac, sora sa și-a însușit-o, fără să aștepte să i se ofere.

– Descoperise oare trecerea?

– Cu siguranță, cu toate că n-a suflat niciodată vreo vorbă. Nimic nu scapă vigilenței sale. Bunica era un personaj extraordinar. Și fizic și moral, spre deosebire de sora sa. Slabă la trup, dar cu energie din belșug. Tăcută, cu o discreție ce friza uneori prefăcătoria. N-am aflat decât după moartea sa, din discursul primarului la mormânt, despre trecutul său în Rezistență. Niciodată n-a vorbit despre asta.

Ludovic păstrase o pasiune de copil pentru poduri. De data aceasta ocazia era prielnică și Annie îi acceptă propunerea.

Scara ascunsă se învârtea în șurub și ajungea cu partea superioară la mansardă, printr-un panou perfect marcat în podea.

Petrecură acolo o oră, fără să descopere nimic, decât mobile vechi și cufere cu haine uzate, din care curgeau scame când le despătureau. Dulapuri fără uși, tablouri fără valoare nu ofereau nici poezie, nici mister. Un pat Ludovic al XIII-lea, ai cărei stâlpi răsuciți în formă de torsadă susțineau un baldachin, nu le reținu atenția decât scurt timp.

Din aceste relicve se degaja o atmosferă atât de lugubră, încât se deciseră de comun acord să schimbe orizontul.

– Să mergem să cercetăm pivnițele, propuse Ludovic.

Cu o cută pe frunte, Annie îl privi bănuitoare.

– Ce speri să descoperi acolo?

– Dacă Foncegrive este cu adevărat construit pe fundamentul unei foste reședințe a comandorului ordinului, cu siguranță există vestigii interesante, altfel de ce ar fi afirmat asta cu atâta siguranță bunicii tăi din partea tatălui?

Ea păru ușurată.

– Ah! Bine! M-ai speriat. Credeam că a dat strechea și în tine.

– Dar a dat, glumi Ludovic. Foncegrive m-a fermecat. În America, o locuință ca a ta, se construiește din carton presat pentru un film. Eu, am șansa să mă pot atinge de ziduri care au șase sau șapte secole de existență și ai vrea să nu fiu atins de virusul descoperitorilor? Dar de ce te temi?

– De nimic precis, spuse ea cu o privire îngrijorată. De la accidentul bunicii, nimeni n-a mai coborât în pivnițe.

– Mătușa ta visează să le cerceteze. Pretinde că din aripa stângă pornește un tunel.

– Aceasta era și părerea bunicii, care era ferm convinsă de comoara Templierilor. Mulțumesc lui Dumnezeu că mătușica este prea fricoasă să pornească pe urmele surorii sale. Nici o descoperire n-a venit vreodată să confirme o legendă atât de stupidă. În schimb, este de notorietate publică faptul că odinioară, o rețea de galerii subterane lega între ele locurile fortificate ale regiunii. În mai multe rânduri, cercetătorii au descoperit în câmpiile înconjurătoare, fie grote ducând la tuneluri astupate de grohotiș, fie dale ascunzând guri de puțuri, de asemenea astupate.

Poate că bunicul Rouvier avusese dreptate când afirmase că o parte a construcției fusese zidită pe temeliile unei vechi reședințe a comandorului ordinului. Sub aripa stângă, la lumina unei lanterne, cei doi oameni tineri examinară ceea ce, după părerea lui Annie, ar fi trebuit să servească drept beci unei mănăstiri: o sală vastă, în care stâlpi în formă de cruce susțineau arce de boltă în semicerc. Sobrietatea capitelurilor, austeritatea boltelor, erau indiscutabil de factură romană.

Sub privirea ironică a lui Annie, Ludovic ciocăni cu degetul stâlpii. Țopăia cu picioarele unite în locurile în care se vedea încă pavajul inițial din cărămizi așezate cu pricepere. Loviturile și pașii dădeau un sunet înăbușit, fără ecou.

– Este caraghios, remarcă Annie. Se pare că toți cei care au vizitat aceste pivnițe, au făcut aceeași gimnastică și fără nici un rezultat.

– A venit multă lume aici?

– Odinioară, da. Pentru a obține subvenții de stat, bunicul a nutrit speranța de a pune Foncegrive în rândul monumentelor istorice. Dar numeroșii specialiști pe care i-a primit, au estimat că aceste vestigii nu justificau oboseala de a fi trecute la arte frumoase.

Închisă printr-o ușă din stejar masiv, sala boltită era la un nivel inferior față de restul subsolului și nu prezenta nici un interes

arhitectural. Suind cele trei trepte care recuperau denivelarea, Annie îi atrase atenția lui Ludovic că se aflau pe dalele instabile pe care-și rupsese bunica sa oasele.

– Unde pui cheia? o întrebă Ludovic pe Annie, care închidea cu grijă ușa.

– Este agățată în bucătărie, în mijlocul altor mănunchiuri de chei de pe domeniu.

– Te-ai gândit că cineva ar putea pune mâna pe ea și să riște același accident ca bunica ta?

Se aflau pe un palier din piatră, de unde urca o scară în spirală, care ajungea la parter. O lumină alburie cădea dintr-o deschidere tăiată sus în perete. Ludovic stinse lanterna.

– Ai dreptate, aprobă Annie. Voi ascunde această cheie într-un loc unde nimeni nu va avea vreodată ideea s-o caute.

Ea se strecură sub scară și aruncă obiectul într-un ranfort întunecat al primelor trepte.

Ridicându-se, scoase un strigăt, de poticni și se agăță de haina însoțitorului său.

– Atenție, solul se balansează!

Ludovic nu se mișcă și o atrase cu putere pe tânăra fată lângă el. Cum simțea piatra solidă sub picioare, râse de ea, fără să-i dea totuși drumul.

– Visezi, Annie.

– Dă-mi lanterna, spuse ea hotărâtă și vei înțelege că nu visez.

Fără să răspundă, o împinse în locul în care se afla el și vru la rândul lui să înainteze sub scară. Ea îl reținu.

– Te rog, Ludovic, fii atent! Am crezut că palierul se va prăbuși.

El aprinse lanterna și se lăsă în jos. Annie spusese adevărul. În locul cel mai întunecat, colțul unei dale se afundase în sol, în timp ce în colțul opus se ridicase. Ludovic apăsă cu călcâiul. Piatra se învârti pe diagonală, descoperind un orificiu larg de unde scăpa un suflu rece.

– Este prea frumos, se bucură intens Ludovic. Iată așadar faimosul subteran și-l vom descoperi ca într-o poveste cu zâne.

Se aplecă asupra gropii pe care o lumină.

– Hăul este adânc, anunță el, dar zăresc niște trepte în stare destul de bună…

Își dădu seama că Annie îl trăgea înapoi.

Se îndreptă și în entuziasmul său, o îmbrățișă cu tandrețe.

– Annie! Îți imaginezi interesul acestei descoperiri? Mă duc imediat s-o explorez…

Ea îl întrerupse pe un ton categoric.

– Nu vei face nimic de acest fel. Închide trapa aceasta.

– Dar…

– Închide-o, îți spun. Nu vreau să-ți afli moartea în abisul acesta.

Tremura și se agăță de el. Ludovic încercă să glumească.

– Și dacă-mi rup gâtul, ce importanță are asta pentru tine? Acum patru zile, nici măcar nu mă cunoșteai!

Și unul și celălalt fură uluiți de această evidență.

– Argumentul tău este fără replică, spuse ea. Dar ceea ce este întemeiat pentru tine, este în egală măsură și pentru mine. Concluzia: cobor.

Făcu un pas spre puț și se simți prinsă și strânsă de brațele puternice ale tânărului bărbat.

– Destul, proastă mică.

– Dacă nu mă cunoșteai…

– Eram foarte calm, exclamă el, strângând-o mai puternic.

– Dă-mi cuvântul că vei renunța la această nebunie.

– Ți-l dau cu plăcere, spuse el, sincer.

O mai ținu încă o clipă lângă el, tremurând toată, amețit de o fericire care-l încânta. Apoi o îndepărtă cu regret și puse piatra la loc.

Urcară și se instalară în salonul, din care, cu trei zile înainte, fuseseră scoase toate husele, din grija lui Annie.

Pentru a lupta împotriva emoției ce sporea în el, o emoție pe care o bănuia împărtășită și de Annie care o accepta, Ludovic evită s-o atingă și chiar s-o privească pe tânăra fată.

Cu chipul brusc de nepătruns, se așeză în fața pianului și cântă fără întrerupere până la întoarcerea doamnei Rouvier.

Capitolul 4

O mare parte din noapte, întins pe patul pompos, Ludovic căută modul de-a îndepărta obstacolele care-l despărțeau de Annie. Cu o săptămână mai înainte, n-ar fi văzut nici unul. Neavând încă revelația unei iubiri, bărbat egoist, obișnuit să ia ceea ce i se oferea, s-ar fi comportat cu tânăra fată ca și cu fostele sale cuceriri. Aventura ar fi durat timp de un popas, pentru a i se șterge apoi din memorie. Dar sentimentul pe care i-l consacra lui Annie, n-avea nimic dintr-o iubire trecătoare; își dădu încă o dată seama că, pentru a-l împiedica să comită o imprudență, ea voise să coboare în locul său în puț. Îngrozit la ideea că s-ar fi putut răni, cântări importanța pe care această ființă plăpândă o avea acum în viața lui. Când o prinsese în brațe, înțelesese că dragostea pentru ea n-avea nimic dintr-un entuziasm egoist sau efemer. Era un sentiment profund, la fel de serios ca pasiunea pe care o închinase muzicii. Și această pasiune pe care Annie o împărtășea pentru zeul lor comun strângea și mai mult legăturile care îi uniseră.

Pentru a o păstra pe Annie, pentru a face din această fată tânără tovarășa sa, examinase mai multe soluții care îl cuceriseră în timp ce și le imagina și care în clipa următoare îl aruncase într-un acces de descurajare.

Nu jucase niciodată un joc cinstit cu ea. Încă de la început, înțelesese că îl bănuia de-a fi vindecat dintr-o decepție în dragoste. Deși o considera puțin măgulitoare pentru vanitatea sa, această greșeală de gândire i se păruse preferabilă disprețului care, după propriile sale dezvăluiri, n-ar fi putut decât să slăbească sentimentele lui Annie față de el.

Dorea cu ardoare să-i spună că o iubea cum nu iubise niciodată vreo femeie înaintea ei. Dar atunci, cum să-i mărturisească apoi un adevăr care-l copleșea de rușine?

O simțea destul de îndrăgostită de el pentru a-i ierta trăsnăile din Marsilia. Dar destăinuirea acelui delict stupid și a consecințelor sale impunea o altă mărturisire, mult mai înjositoare în ochii tinerei fete.

La Foncegrive, pe peretele de la galeria care făcea legătura între camerele de la primul etaj, exista o colecție de portrete. Cu două zile înainte, Annie i le arătase lui Ludovic. Pe un ton degajat, în care se simțea o urmă de ironie, precizase că această expoziție a dinastiei Rouvier de Foncegrive era opera mătușii sale, care agățase pânzele în ordine cronologică. Apoi, tot pe același ton, Annie îi spusese titlurile strămoșilor din partea tatălui. Printre ei, mulți judecători și ofițeri.

– … De-a lungul secolelor, familia Rouvier a făcut parte, din plin, din magistratură și armată. Ultimii doi urmași au făcut totuși excepție de la regulă. Mătușica este mândră de micul său muzeu. Eu, îl prefer pe al meu. Vino.

Îl dusese pe culoarul care asigura comunicarea în aripa dreaptă. Acolo, deasupra unei console ce susținea un buchet de flori de câmp, pe un panou ce era luminat de o fereastră înaltă, erau prinse vreo zece fotografii, toate barate cu o panglică tricoloră: chipuri de bărbați și de femei aspre și serioase, ca cele de țărani.

– Familia din partea mamei, îi explică ea cu o voce mai slabă. Cu excepția bunicii, toți cei cărora nu le poți privi decât imaginea, au fost masacrați sau torturați în timpul ultimului război. Acolo,

bunicul, cei doi frați și trei fii ai săi. Aici, două verișoare și doi unchi de-ai bunicii, care nu s-au mai întors din deportare. Bunica i-a reunit aici pe toți dispăruții, povestindu-mi istoriile lor, dar omițând să-mi relateze propriile sale isprăvi. Fotografia aflată singură sub celelalte, este a ei. Buchetul îl schimb în fiecare dimineață, ca un omagiu pentru acești eroi. Sacrificiului lor îi datorăm libertatea noastră.

Complet neștiutoare, fără să bănuiască faptul că arunca din nou pe Ludovic în coșmarul său, încheie:

– Această familie, de care mă simt mai aproape decât cea a disprețuitorilor Rouvier, este puțin șia a ta, Ludovic. Cele câteva rânduri biografice, de pe coperta discului, m-au informat că familia Meyer-Berg a plătit și ea un greu tribut naziștilor.

În ziua aceea, nu reușise să se elibereze de demonul din el decât cântând – și cu ce pasiune! toate „Polonezele“ de Chopin. Avusese impresia că se identifică însuși compozitorului. Chinuit de un sentiment de frustrare, Chopin își plânsese patria suprimată când scrisese acele poeme eroice. Interpretându-le pe acestea, Ludovic își exprimase, prin accente violente, mânia împotriva unui tată care-l trădase și desperarea de-a fi acum obligat să-l urască…

După ce timp de ore întregi întorsese pe toate fețele o problemă pe care o considera nerezolvabilă, Ludovic luă hotărârea de-a părăsi Foncegrive a doua zi, în zori, fără s-o revadă pe Annie.

Se ridică, scoase din birou niște coli de hârtie pentru scrisori și explică tinerei fete, prin scris, motivele fugii sale. Generalul nu-i înapoiase lui Ludovic carnetul lui Daniel, dar tânărul bărbat era suficient de impresionat de notițele fratelui său pentru a reproduce punct cu punct mărturia care îi tulburase existența. N-o scuti pe Annie de nici un detaliu asupra vieții pe care o dusese apoi și termină mărturisind iubirea pe care o simțea pentru ea.

Ceea ce avea pe suflet fiind mai ușor de transpus pe hârtie decât de expus prin cuvinte, lunga sa scrisoare îl liniști. O aruncă apoi în buzunarul hainei, cu ferma intenție de-a o strecura înaintea zorilor, sub ușa camerei lui Annie.

După aceea se culcă și, amețit de oboseală, adormi imediat.

***

Îl treziră notele năvalnice ale unei sonate de Tartini.

Îmbrăcată în blugi și cu un pulover alb, Annie, postată la picioarele patului, cânta cu talentul său obișnuit o dificilă piesă de concert. Când văzu ridicându-se pleoapele somnosului, își puse vioara pe o mobilă și izbucni în râs.

– În picioare, leneșule! exclamă ea. Am crezut că nimic nu te va putea smulge din vise. Am deschis cu zgomot o fereastră, am lovit farfuria cu ceașca de la micul dejun, ți-am apropiat de nări mirosul de cafea și pâine prăjită. Degeaba. Nu te-ai mișcat, ca o sculptură în piatră. Atunci, m-am dus să-mi aduc vioara.

– Dar cât este ceasul? întrebă Ludovic așezându-se.

– Prea târziu pentru a vedea răsăritul soarelui, dar încă destul de devreme pentru a putea face înainte de prânz lunga plimbare pe jos, la care m-am hotărât ieri.

Descurajat, își adânci capul în mâini. În timpul nopții, aproape se resemnase cu durerea profundă a plecării. Și iată că totul va reîncepe. Va trebui să se supună unei noi zile de minciuni, de dorințe greu de stăpânit, de bucurii care, la gândul că nu vor avea nici un viitor, îi vor da un gust amar.

– Paul nu s-a înșelat, spuse cu bucurie Annie, apropiindu-se de fereastra deschisă. Îndată ce ceața se va risipi, vom avea o vreme splendidă.

El ridică fruntea și zări reliefându-se pe albastrul cerului, capul blond, aureolat de lumină. Această imagine atrăgătoare îi făcu sângele să-i curgă mai repede prin vene. Sări din pat și i se alătură tinerei fete, abținându-se totuși s-o prindă în brațe, cum i-ar fi plăcut s-o facă.

„Primul sacrificiu al zilei, se gândi, compătimindu-se. Și, vai!, nu va fi singurul!

Dar uită aproape imediat tristețea renunțării sale. Tabloul ce i se oferea privirii avea un caracter de-o asemenea irealitate, încât îl uimi.

– Ești sigură că în noaptea aceasta niște spirite n-au transportat conacul într-un tărâm fermecat?

Celălalt versant, pe care-l văzuse mereu înecat în ploaie, sau într-o burniță cenușie, își contura crestele pleșuve pe un cer la fel de albastru cu cel din Provence. Mai jos, coloanele multicolore care acopereau acoperișurile fostei ferme străluceau ca niște giuvaieruri. Dar tot ce se afla sub copacii ce ascundeau clădirile, părea înghițit de ape. Nici din parc nu se mai zăreau decât lebede ieșind la suprafață dintr-un lac cu valuri mici, de o albeață fantomatică.

– Minunat, nu-i așa? spuse Annie. Dar peste două ore, căldura soarelui va risipi ceața. Și, mi-ar plăcea să-ți arăt un spectacol și mai fantastic decât acesta.

Ea se apleacă și-i arătă un fel de faleză în scobitura vâlcelei.

– De acolo, de sus, se zărește câmpia de la Saone. Cunosc efectele curioase ale unei călduri mari ce urmează brusc ploii. Dacă ne grăbim, vom avea impresia că admirăm marea.

Îl lăsă, dar adăugă râzând, înainte de a-l părăsi.

– Îți acord o jumătate de oră, nici o secundă în plus, pentru a te pregăti.

***

Traversau curtea de onoare, când de pe terasă, doamna Rouvier, îmbrăcată într-un capot în cute, în culori alb și negru, cu oameni și flori, îi interpelă:

– Unde mergeți, copii?

– Să urcăm până la ruine, preciză Annie. Vreau ca Ludovic să admire vederea spre coastă și spre câmpia de la Saone.

Bătrâna doamnă întinse mâinile într-un gest mișcător de rugăminte.

– Oh! Annie, speram să-mi faci un serviciu. Trebuie neapărat să aerisesc toate încăperile de la fermă și să verific dacă ploaia din aceste ultime zile n-a cauzat acolo prea multe stricăciuni. Paul și Maria sunt ocupați. Cât despre mine, mă simt atât de obosită în această dimineață, încât picioarele refuză să mă ducă.

– Ne vom duce curând, promise Annie.

O expresie de iritare încreți fața bătrână.

– Draga mea, te rog, vremea bună poate să nu țină. Aerul trebuie schimbat imediat acolo și să se lase soarele să intre. La conac, Maria a deschis deja toate ferestrele încăperilor situate spre est.

Era vrednică de milă cu părul alb desfăcut pe umeri și buzele groase care tremurau de nerăbdare.

Annie cedă.

– Cum vrei, admise ea cu regret. Mă duc să caut cheile.

Doamna Rouvier le scoase repede dintr-unul din buzunarele halatului și i le întinse strănepoatei.

Imediat ce nu mai văzu perechea, se întoarse în interior în pas vioi și, grăbindu-se spre telefon, formă fără să greșească numărul generalului Rousseau.

***

Înainte de-a o lua pe drumul spre fermă, Ludovic voise să treacă pe la grajduri. De când se afla la Foncegrive, în nici o dimineață nu se sustrăsese de la promisiunea făcută lui Simon, de-a o călări pe Vijelie. Timpul urât îl obligase să-și limiteze plimbările prin parc și prin pădurea care înconjura domeniul. Urma o alee lungă, aproximativ îngrijită, din spatele conacului, care ducea la marginea vâlcelei. Revenea apoi pe cărarea care-l condusese în prima zi la Foncegrive. Vijelie se cumințise și asculta de călăreț, atâta timp cât acesta nu schimba itinerarul. Dacă Ludovic încerca o variantă la circuitul său, iapa începea din nou să dea din copite și să sară ca un cal sălbatic.

– Ei bine, fă cum vrei, frumoaso, spusese atunci Ludovic, împăciuitor.

Și către Paul, care-i pândea întoarcerea.

– Vorbeai despre un animal plin de energie! O adevărată babă, da, care se mulțumește cu mica sa plimbare de rutină. Ar trebui să-i schimbi potcoavele cu papuci.

Paul râse și clătină din cap cu un aer experimentat.

În acea dimineață, Ludovic și Annie găsiră boxa goală. Paul îi anunță că încă din zori, o dusese pe Vijelie pe o pășune unde fornăia în deplină libertate.

– Aveți încredere în mine, domnule, am îngrijit caii a două generații de Rouvieri și nu este atât de mult timp…

Se întrerupse și chipul i se întunecă. Annie fu cea care-i explică lui Ludovic că, timp de câțiva ani, bunica sa își pusese în cap să crească niște cai pursânge, în vârstă de un an, pentru a încerca să restabilească finanțele domeniului. Și-a pierdut ultimele economii.

– Și n-ai avut niciodată dorința de-a călări?

– Ți-am spus: locuiam la Dijon și nu mă preocupa deloc ceea ce se petrecea aici.

După o tăcere, mărturisi aproape rușinată:

– Adevărul este că, în adolscență, am practicat echitația și alte sporturi, fără să strălucesc. Conduc mai bine un arcuș decât un animal de călărie. Un călăreț de rangul tău mă găsește probabil puțin speriată, nu-i așa?

Emoționat să descopere cât de multe gusturi îi apropiau, o strânse cu afecțiune de umeri, ferindu-se totuși să-i arate că se înșela. Nu vroia să vadă stingându-se mica luminiță admirativă din ochii verzi-cenușii.

– Să înconjurăm vâlceaua pe creste, propuse Annie. Ar fi mai scurt traversând parcul, dar atunci ar trebui să coborâm până în adâncul văii, să ne aruncăm în lacul de ceață și probabil să bâjbâim în jos pe cărările îmbibate de apă. Pe înălțimi, vom profita de soare.

Ea îi împrumutase lui Ludovic niște blugi și niște espadrile care aparțineau tatălui său. Pantalonii fiind puțin scurți, le descususe tivul la gambe. Cât despre espadrile, cu adevărat prea strâmte, Ludovic le tăiase vârful cu briciul pentru ca degetele să-i stea comod.

Annie izbucni într-un râs vesel.

– Un adevărat hippy! Nu-ți mai lipsește decât părul lung, o chitară și un colier de flori.

Și în adorația necondiționată pe care i-o consacra, considera în taină că, și în hainele vechi și uzate de vagabond, își păstra o distincție de netăgăduit.

Ludovic râse și el, dar fără să se poată apăra de o urmă de melancolie. Va fi oare toată viața condamnat să poarte haine de aruncat? Și ce va crede Annie când va afla ce nu era prea departe timpul în care se comportase fizic și moral ca un adevărat vagabond?

Mână în mână, escaladară versantul pe care se înălța conacul, trecură peste un zid în ruină și ajunseră pe un platou lipsit de zgomote, acoperit ici și colo de tufe de drobiță în floare.

În plimbările cu iapa, Ludovic nu părăsise niciodată adăpostul copacilor, așa că privea în jur cu curiozitate.

La est și la sud, vederea era marcată de o pădure de pini care lua cu asalt o pantă pietroasă. Dar spre nord, în scobitura vâlcelei pe care o domina acum, Ludovic observă o panoramă vastă, de dealuri, câmpii, păduri, cu acoperișurile roșii ale satelor și panglica întortocheată a drumurilor. La orizont, pe un pisc, silueta unui castel feudal se contura în lumina acelei frumoase dimineți de vară. Ludovic i-l arătă lui Annie.

– Acelea sunt ruinele despre care vorbeai? o întrebă.

– Nu. Acelea sunt invizibile din locul în care ne aflăm. Cocoțate pe o faleză, în spatele privirilor, domină un peisaj arid, de roci și prăpăstii. Castelul cu turnuri pe care-l vezi în depărtare, este în întregime restaurat. Este cel din La Rochepot.

Ludovic rămase mult timp tăcut înainte de a-i mărturisi lui Annie ce-l intriga.

– Suntem la aproximativ cinci sute de kilometri de mare și cu toate acestea, adineaori ai vorbit cu doamna Rouvier despre coastă.

Ajunseră la cealaltă margine a vâlcelei. Mai jos de fermă, ascunsă de pădurice, nu-i zăreau decât acoperișurile. În față și mai sus, în împrejmuirea de copaci înalți, conacul le apărea contra luminii, dominat de un fond îndepărtat de versante abrupte pietroase.

Annie explică:

– În regiunea noastră, ceea ce se numește coastă este versantul oriental al ultimelor gradene ale unui munte care nu este decât prelungirea masivului Morvan. În tabloul de fond, vezi faleza lungă care se înclină spre nord-est: ea coboară în pantă lină spre o câmpie invizibilă de aici și susține pe flancul bine adăpostit cele mai prestigioase podgorii de la Bourgogne. Foncegrive este așezat la marginea coastei din spate, într-o regiune de platouri înalte întretăiate de văi înguste cu culturi, păduri și lande, cum poți constata.

El rămase gânditor până când ajunseră la clădirile abandonate ale fermei: trei construcții în formă de U, dând spre o curte.

Ludovic nu încerca încă decât o vagă bănuială, născută din anumite cuvinte ce-i erau familiare și pe care imaginația sa le așezase complet la întâmplare într-un context diferit de cel cu care se obișnuise de doi ani. Dacă i se verifica ipoteza, atunci îndoiala se va transforma în certitudine.

Lăsând-o pe Annie să cerceteze singură pereții exteriori, se grăbi în curte și privi cu aviditate în jurul său. Își amintea însemnările fratelui:

„... Nu știu la ce distanță eram de mare și, cum am dormit până când am plecat de la fermă, n-am păstrat nici o noțiune despre locul unde aceasta se găsea. Tot ce-mi amintesc, este că din curte vedeam două castele: cel mai apropiat domina valea de pe versantul opus. Foarte departe, spre stânga, un altul se bănuia ca o iluzie. Avea mai multe turnuri, patru cred, având deasupra acoperișuri țuguiate..."

Iarba și mărăcinii invadaseră curtea, despărțită de o pășune înclinată printr-o pădure de castani și de tei care-și amestecau atât de strâns ramurile încât chiar Foncegrive, în față, nu era vizibil.

„În treizeci de ani, copacii au crescut", își spuse Ludovic în mod logic.

Surescitat de-o idee ce i se impunea tot mai mult în minte, sui în fugă cărarea în pantă pe care abia coborâse cu câteva minute mai înainte cu Annie. Nu, nu se înșela. În față, conacul. La stânga, în depărtare, castelul feudal flancat de turnuri ascuțite. Dacă nu era vorba de-o extraordinară coincidență, Ludovic avea în fața ochilor peisajul care se imprimase atât de puternic în mintea lui Daniel.

Coborî din nou ca o săgeată. Annie dăduse la o parte obloanele de la vechea sală a fermei. Ușa era larg deschisă. El pătrunse înăuntru și se opri uluit. Îl năpădiseră amintirile cele mai vechi, confirmând fără restricție ipoteza care i se formase în minte. Desigur, imaginația de copil exagerase oarecum dimensiunile. În realitate, biserica se reducea la importanța unei capele. Dar recunoștea bolțile gotice cu ogive încrucișate, cu trei lobi în formă

de treflă de lângă șemineu și mai ales, oh! mai ales fața care se strâmba a capului de faun din piatră, de la intersecția unei bolte.

Annie, care-l observa, nu dădu importanță tulburării sale.

– Admiri frumusețea acestui ansamblu și te înțeleg. Este ceea ce-a mai rămas dintr-o capelă mănăstirească din secolul al XIV-lea. Deformată de ocupanții succesivi, ar fi meritat să fie clasată…

Se întrerupse, brusc neliniștită de comportamentul lui Ludovic. Cu ochii închiși și mâinile încleștate în păr, ca și când vroia să și-l smulgă, mormăia niște cuvinte de neînțeles.

– Ceața întinsă ca o mare… Ruinele… Drumul spre Marsilia… Coasta… tot ce ne-a indus în eroare. Pinocchio este departe de… Suzanne, ba da, îmi amintesc acum, sora sa se numea Suzanne.

Ridică pleoapele. Ochii îi rătăceau și o grimasă îi deforma arcul buzelor.

– Suzanne, este chiar mătușa ta, nu-i așa?

– Da, dar de ce…

– Mi-ai spus că bunica se numea Raymonde. Dar n-a purtat niciodată și un alt nume?

– Ludovic, ce ți se întâmplă?

El îi strânse mâinile.

– Răspunde, îi ceru pe un ton febril. Caută-ți în amintiri. Pentru mine, este de-o importanță vitală.

– În Rezistență, numele său de cod era Viviane. Dar tu erai prea tânăr pentru a avea… Ludovic, unde te duci… ? Ludovic!

Plecase ca un nebun, cu o singură idee în cap: să-i pună cât mai repede întrebări doamnei Rouvier. Își amintea cuvintele sibilice pe care le rostise bătrâna doamnă în prima seară a sosirii sale la Foncegrive, după ce-o întrebase dacă primea mulți vizitatori.

„… Prieteni sau oameni ca dumneavoastră în căutarea adevărului…“

Crezuse într-o aluzie la poveștile care deranjaseră mai mult sau mai puțin creierul gazdei sale. Acum, era sigur că numele Meyer-Berg îi trezise doamnei Rouvier amintirea unei întâmplări din trecut. Viviane murise, dar din fericire, rămăsese un martor indirect

al scenei pe care i-o relatase Daniel. Chiar dacă Viviane fusese un caracter ascuns, lui Ludovic i se părea imposibil ca, în acea perioadă, ea să nu-i fi încredințat surorii sale mărturia pe care o smulsese cuplului Meyer-Berg.

Pentru a ajunge mai repede la conac, Ludovic coborî panta, pentru a tăia vâlceaua. Annie alerga pe urmele sale. O auzea în spatele lui, strigându-l cu o voce neliniștită.

Câteva minute mai târziu, avu impresia că se afundă într-o mare albicioasă. Ceața ridica în fața lui un zid alb, care-i ascundea obstacolele. Ludovic nu ocolea ramurile decât în ultimul moment. Continua să coboare, dar își încetinise viteza.

Când solul deveni mai moale și panta mai puțin povârnită, înțelese că ajunsese în fundul vâlcelei. Crezuse că va escalada imediat versantul opus, dar vâlceaua era mai largă decât se așteptase. Acum mergea pe un pământ aproape plat pe care-l acoperea o saltea de ierburi vâscoase. Se lovea de butuci invizibili care îi răneau degetele. Ascuțiți ca niște gheare, mărăcinii i se agățau de pantaloni și-i frânau cursa.

– Ludovic! Unde ești? Te rog, răspunde-mi!

Se auzea doar ca un slab ecou care însoțea murmurul unui pârâu ce trecea peste pietre.

Inima lui Ludovic era chinuită de desperare. Această fugă nebunească prin ceață îi apărea ca un simbol al eternei hoinăreli la care era condamnat. Annie! Ar fi vrut atât de mult, ca încă o zi, să nu cunoască înjosirea sa! De ce oare întâmplările vieții voiseră ca femeia pe care o iubea să fie amestecată indirect în drama pe care-o trăia?

***

– Nu cred în jocul destinului, spuse cu calm Annie și mi-ar plăcea să știu cine a tras sforile în această aventură.

Îl ajunsese în clipa în care el căuta să treacă prin vadul pârâului umflat de ultimele ploi. Din paloarea ca ceara a chipului drag, înțelesese că era vorba despre ceva serios. Stăpânindu-și întrebările care-i veneau pe buze, îl luase pe Ludovic de braț și-l condusese până când, în cele din urmă, ieșiseră din ceață.

Pe o alee însorită a parcului, îl obligase să se așeze lângă ea și doar în acel moment îi pusese întrebări. Delicata solicitudine a tinerei fete învinsese rezistența lui Ludovic.

Obosit, suportând urmările agitației care-l înflăcăraseră cu douăzeci de minute mai înainte, nu-i expusese aventura sa decât în linii mari.

– … Amănuntele le vei găsi într-o scrisoare pe care ți-am scris-o în noaptea aceasta și care a rămas la conac, în buzunarul hainei. O vei citi în timp ce eu îi voi pune întrebări doamnei Rouvier.

– Mătușa mea nu-și părăsește niciodată camera înainte de ora zece.

– Totuși, era pe terasă când am plecat noi.

– Asta într-adevăr m-a mirat. Mă întreb ce rol a jucat în această poveste.

Orologiile din conac băteau, unele după altele, ora nouă, când tinerii intrară în hol.

Annie pretinse ca Ludovic să se așeze la pian în timp ce ea va lua cunoștință de scrisoarea ce-i era adresată.

O citi cu multă atenție.

În tot acest timp, Ludovic masacră „Appassionata“ de Beethoven.

Îndată ce el cânta ultimele acorduri ale sonatei, Annie se ridică și se apropie de muzician. În picioare în spatele lui, îi puse mâinile pe umeri și înclinându-și fața până ce o atinse pe cea a lui Ludovic, murmură:

– De ce ți-ai încheiat scrisoarea printr-o minciună?

– Tot ce ți-am afirmat despre sentimentele mele este exact.

– Nu, Ludovic, dacă m-ai fi iubit atât de mult cum spui, nu ți-ar fi venit nici măcar ideea unei plecări atât de lașe.

El se întoarse brusc și, cu trăsăturile înăsprite, prinse încheieturile mâinilor tinerei fete, pe care le înconjură cu degetele lungi.

– Dar înțelege că nu sunt decât un delincvent mizerabil, în libertate provizorie, un vagabond fără un ban, căruia nu-i aparțin nici măcar hainele pe care le poartă. Nu mai am decât dragostea mea… și rușinea de-a ți-o oferi.

Ea ridică din umeri și răspunse cu iritare:

– Rușinea ta! Nu exagera prea tare.

El se aprinse, cu o indignare care-i ascundea suferința.

– Pentru că, în ochii tăi, nu este o infamie să fii fiul unuia din călăii care au torturat milioane de nevinovați?

Ea se înfurie cu o mânie egală cu a sa.

– Spune orice. Ce dovadă ai despre ceea ce a afirmat fratele tău?

– Această dovadă ne-o va da doamna Rouvier.

– Și chiar dacă ar fi așa? Nimeni nu este răspunzător de greșelile părinților.

– Și delictele pe care le-am comis, după tine, nu sunt de condamnat? strigă el săgetând cu privirea chipul îmbujorat de mânie.

Ea reținu din zbor acea săgeată albastră și o ținu captivă sub privirea sa pură.

– Sunt oare adevărate acele agresiuni al cărui autor te-ai lăudat a fi în scrisoare?

Trăsăturile lui Ludovic se destinseră.

– Aș fi vrut să fie, mărturisi el. Una dintre ele a avut într-adevăr loc. Desigur, n-am fost responsabil pentru ea, dar citind povestea în presă, am simțit o mare bucurie. Dacă în mărturisirea mea mi-am atribuit paternitatea ei, este pentru că vroiam să defăimez personajul în ochii tăi pentru a nu simți nici un regret pentru plecarea sa.

– Așadar, ești într-adevăr în stare să minți, încheie ea cu tristețe.

Ludovic sărută cu tandrețe încheieturile mâinilor, cărora nu le mai dăduse drumul.

– Nu mint când îți jur că te iubesc. Oh! Annie, afectuoasa mea Annie, te iubesc ca un nebun. Aș fi vrut să te răsfăț, să te fac fericită. Și acum…

– Acum, rămâne dragostea noastră, Ludovic. Dragostea și talentul nostru. Ce bogăție! Fericirea ne-o vom construi piatră cu piatră… Încă o întrebare.

Se eliberă încet și întrebă cu o voce tremurătoare:

– Această Gisele Robin, despre care vorbești cu admirație în scrisoare, ce este exact pentru tine?

Ludovic se gândi scurt la tânăra femeie care-i trezise un timp dorința și pe care apoi o uitase la fel de ușor ca pe celelalte cuceriri.

– Pot să admir o femeie frumoasă, fără să fiu îndrăgostit de ea, afirmă el cu îndrăzneală. Maestrul Robin este o avocată pricepută și familia sa…

Vocea ascuțită a doamnei Rouvier îl întrerupse:

– Tu-i cunoști familia, Annie. Maestrul Gisele Robin este cumnata Henriettei Lenotre, care este înrudită cu familia Lenotre din Longs-Champs, din apropiere de Autun. Da, amintește-ți, bunica ta vorbea deseori despre Armand, crescătorul care-i cumpărase toți caii, cu puțin înainte de accident…

Îmbrăcată într-o fustă cu pliuri și o bluză țărănească neagră, cu cozile din părul ca neaua înfășurate în jurul capului, doamna Rouvier se învârtea rapid prin încăpere.

Durdulie, discutând cât se poate de vioi, îi zăpăci cu vorbăria într-un neîncetat du-te-vino. Nici Ludovic, nici Annie nu mai puteau spune o vorbă.

– Nu, desigur, nu-ți mai amintești, continuă ea. Nu te interesează nimic în afară de muzică. Oameni cumsecade, familia Lenotre. De aceea la începutul săptămânii trecute, când Armand mi-a telefonat că va veni să mă ia cu mașina pentru o întrevedere de cea mai mare importanță și când mi-a recomandat secret asupra acestei afaceri, am plecat, fără să șovăi… și fără să te anunț. Mărturisesc că am greșit, dar în ce alt mod să acționez? La Longs-Champs, am făcut cunoștință cu generalul Rousseau, care-l însoțea pe unul din fiii săi, Pierre, soțul Henriettei. M-au întrebat dacă îmi aminteam de Ludovic Meyer-Berg. Dacă îmi aminteam de el! Un ștrengar adorabil. Când avea patru ani, l-am îngrijit înfășurându-l în comprese cu făină de muștar, pentru a-l scăpa de-o febră rea, care putea să-i ajungă la meninge. Părinții săi n-au vrut să-și

prelungească șederea la noi și m-am întrebat mereu dacă micuțul supraviețuise bolii. Generalul m-a încredințat că-l voi revedea pe Ludovic, dar că nu va trebui să spun nimic care să-l poată lăsa să bănuiască faptul că-l cunoscusem odinioară. Nu trebuia ca Ludovic să știe nici că Vijelie era unul din foștii cai de la Foncegrive, o iapă fugară, care nu se gândea decât să se întoarcă la primul său grajd. Pentru asta a trebuit să-i împărtășesc secretul lui Paul. S-ar spune că, la general, totul a fost hotărât în mare grabă și, s-ar părea, că pentru binele dumneavoastră, domnule Ludovic… Seara, când la conac toată lumea dormea îi telefonam generalului la Aix, pentru a-i da vești despre dumneavoastră… Așadar, pentru a vă regăsi amintirile de copil, ați căutat ferma noastră străbătând toată regiunea Provence? Generalul mi-a vorbit despre un carnet în care fratele dumneavoastră a notat… Oh! Mi-l amintesc și pe el, se numea Daniel. Slab ca o mătură, nu prea deschis și foarte speriat. Dar având, în vedere ceea ce-a îndurat, nefericitul….! Prin urmare, fratele dumneavoastră a menționat că ferma era aproape de locul unde un tren din Kriegsmarine sărise în aer la eliberare. Generalul, care participase la această operațiune, unică în felul său, n-a avut decât să traseze un arc în jurul localității Saint-Berain-sur-Dheune, aflată la paisprezece kilometri de aici. Armand, care a fost în Rezistență, i-a oferit elementele… Dar ce faci, Annie? Lasă-mă, ai să-mi rupi brațul…

Exasperată la culme, Annie își prinsese mătușa de o mână și o forța să se îndrepte spre cea mai apropiată canapea. Gâfâind, bătrâna doamnă se lăsă împinsă pe perne.

Annie se întoarse spre Ludovic, așezat încă în fața pianului.

– Ți-am spus bine că nu trebuie să crezi în jocul destinului.

Și către mătușa sa, cu o amenințare voalată în spatele cuvintelor:

– Ludovic și cu mine ne iubim, dar nu vom fi fericiți decât dacă tu îl vindeci de-o febră neplăcută, de data aceasta a sufletului, care ține de doi ani. Numai tu poți deveni făuritorul fericirii noastre. Așa că, te rog, răspunde-i la întrebări.

Capitolul 5

O săptămână mai târziu, Ludovic era încă oaspete la Foncegrive și era nefericit, ca și Annie.

Doamna Rouvier nu înțelegea nimic. Cei doi logodnici, căci se promiseseră în mod solemn unul celuilalt schimbând primul lor sărut, aveau toate motivele să privească viitorul cu încredere. Dragostea strălucea în fiecare din gesturile lor și amândoi aveau un talent imens. Două bogății pe care nu păreau totuși hotărâți să le exploateze.

„Ah! desigur, își spunea ea, dacă Raymonde ar fi putut pune mâna pe comoara nemților, asta ar fi schimbat lucrurile. Dar, sau i-au luat-o alții înainte, sau aurul a fost astupat pentru totdeauna după vreo prăbușire a galeriei… Cei ce spun că banii n-aduc fericirea, n-au dus niciodată lipsă de nimic…“

Continua să se întrebe de ce mărturisirea pe care le-o făcuse despre moartea lui Werner și despre secretul pe care acesta îl deținea, le provocase lui Ludovic și lui Annie o stupoare atât de mare încât păreau deznădăjduiți pentru totdeauna. Povestind ceea ce nici sora sa, nici ea, nu dezvăluiseră nimănui, Suzanne Rouvier avu impresia că din ochii ațintiți asupra sa se stingea lumina.

Dar, la urma urmei, dacă Annie și logodnicul său erau nefericiți, erau singurii vinovați. Timp de trei zile o hărțuiseră în asemenea

măsură, încât nu mai știa ce spunea. În zadar le repetase, ceea ce era adevărat, că niciodată sora mai mare nu-i făcuse confidențe, Ludovic mai ales, continua să-i supună memoria unei grele încercări.

Da, își amintea de Georges și de Clara Meyer-Berg. O pereche ce părea că se adorau. Niște oameni așa cum trebuie… Da, nu știa că Raymonde le smulsese oaspeților o mărturie scrisă. În plus, de ce-ar fi comis sora sa o asemenea indiscreție?... În schimbul unui fals de stare civilă? Doamna Rouvier izbucnise în râs.

– Dar, în timpul ocupației, falsurile erau specialitatea Vivianei. Cărți de identitate, pașapoarte, cartele de alimente ieșeau din imprimeria sa clandestină cu aparența unor documente adevărate. N-a cerut niciodată nici un bănuț celor cărora le făcea acest serviciu…

„Dacă mai există imprimeria? Nu. Gândiți-vă, de atâta timp? Un comitet al Rezistenței a recuperat-o în jurul anilor cincizeci pentru muzeul său…“

Se jurase pe toți sfinții că nu știa nimic în plus.

Cu toate acestea, ei n-o scutiseră. Oh! nu era atât de proastă cum o credeau. Înțelegând amenințatrea voalată a lui Annie, pusese accent pe simpatia ce i-o inspirase cuplul Meyer-Berg. Dar, lipsită de imaginație, nu găsea nimic de adăugat despre Georges și despre Clara.

Și într-o seară, obosită să fie deranjată, crezuse că răspunde la ceea ce se aștepta de la ea.

– Tatăl dumitale, îi spusese lui Ludovic, ne-a făcut un serviciu. Pentru că insiști să cunoști toate amănuntele acelei seri memorabile, să știi atunci că Georges Meyer-Berg ne-a scăpat de un musafir stânjenitor…

Și povestise cum, în speranța de-a recupera o comoară ipotetică, la eliberare, sora sa adusese, adăpostise și îngrijise la ea un comandant nazist, Sturnbannfuhrer Werner…

Ludovic o ascultase cu o atenție iscoditoare. La sfârșitul poveștii, întrebase:

– Și tatăl meu l-a ucis pe acel neamț?

– L-a lăsat țeapăn, cu un glonț în cap.

– La ordinul surorii dumneavoastră?

– Nu. Cred că-mi amintesc că Werner îl recunoscuse pe tatăl dumneavoastră.

Și văzându-și oaspetele albindu-se la față, își prinsese tâmplele în mâini, lamentându-se:

– Nu mai știu. Raymonde mi-a povestit scena. Eu n-am asistat la ea. N-am ajutat nici măcar la îngroparea neamțului. Părinții dumitale și sora mea s-au însărcinat cu asta a doua zi, în timp ce eu mă ocupam de copii. Se odihnește la marginea parcului. Raymonde i-a plantat pe mormânt un plop din Italia, care depășește acum ceilalți copaci…

***

Îmbrățișați tandru, Annie și Ludovic se întorceau, după cină, dintr-o scurtă plimbare. Razele apusului se reflectau în vitaliile conacului și sărutau cerul, pe care se destrămau mici nori albi. O serenadă de ciripit de păsărele umplea aerul.

– Mâine dimineață trebuie să-i dau răspunsul generalului Rousseau, spuse Annie. Ce-ai hotărât?

Venind din Aix-en-Provence, lui Ludovic îi parveniseră două vești excelente. Maestrul Gisele Robin îl anunțase că după anchetă, Parchetul decisese să nu rețină împotriva lui Ludovic decât un delict minor și neintenționat de ultraj față de agenții forței publice. Timpul de închisoare preventivă acoperise din plin pedeapsa.

Însuși generalul se însărcinase să-i transmită tânărului său prieten, a doua veste. Datorită relațiilor sale, obținuse ca numele de Ludovic Meyer-Berg să apară pe programul festivalului următor. Avea loc în iunie. Pianistului îi rămânea o lună să se pregătească.

Ludovic știa reputația internațională a festivalului de muzică din Aix-en-Provence, valoarea interpreților care se produceau acolo. Concertul acela putea deveni pentru el o trambulină pentru gloria regăsită. Propunerea ar fi trebuit să-l umple de bucurie. Dar, dacă la telefon rostise cuvintele ce se așteptau de la el, în schimb, inima nu participase la căldura vorbelor.

– După părerea ta, ce răspuns ar trebui să-i dau mâine generalului? o întrebă la rândul său Ludovic.

Chipul preocupat al lui Annie se îndepărtă de cel al însoțitorului său.

– Dacă ai accepta să-ți eliberezi sufletul de fantasmele care-l deprimă, ți-ai regăsi forma, dragul meu. Cu toate că interpretarea ta este strălucită…

– Am înțeles, o întrerupse Ludovic. N-are rost să merg la un eșec.

Ea privi cu pasiune și desperare chipul neted, care nu-i mai arăta decât frumusețea bărbătească, de nepătruns.

Enervată să-l audă pe Ludovic repetând la tot pasul că dezvăluirea doamnei Rouvier pusese la loc ultimele piese de puzzle, îl rugase să nu-i mai pună întrebări mătușii sale și să se abțină pe viitor de la orice aluzie despre trecut.

El se supusese. Dar Annie bănuia gândurile pe care le nutrea în spatele frunții încăpățânate. Oare coșmarul care începuse cu moartea lui Daniel nu se va sfârși? Simțea cum i se clatină încrederea în ea. Dragostea, duioșia, o judecată lipsită de indulgență, tot ceea ce el pretindea că are nevoie să-i dea fără restricții, nu-l putură vindeca.

Intrând în conac, Ludovic refuzase să se așeze la pian și se despărțiră chiar înainte de-a se înnopta. Doamna Rouvier se instalase în bibliotecă și se adâncise în lectura unei cărți. Annie ieșise singură pe terasă. Rezemată în coate de balustrada din piatră, cu privirea pierdută, se lăsă pradă în tăcere durerii sale.

Ludovic își măsura camera în lung și-n lat, străduindu-se, credea el, să alunge ideile care-l tulburau. Între două accese de mânie împotriva lui însuși, căci era conștient de suferința pe care i-o provoca lui Annie, revenea la întrebările care continuau să-l chinuie. Se întreba mai ales de ce Viviane, imediat după sosirea la conac, luase în folosință personală camera Pompadour. Din vanitate? Nu credea asta. Înfumurarea este apanajul proștilor. Dar bunica lui Annie părea să fi fost o persoană abilă, inteligentă, ascunsă…

Printr-o asociere de idei, își aminti de scara ascunsă și se gândi că Viviane putea alege această încăpere pentru a ajunge mai ușor la etajul superior fără a atrage atenția și neîncrederea celorlalți ocupanți ai conacului.

Dacă ar fi avut vreun document de pus în siguranță, scheletul pe care se sprijinea acoperișul i-ar fi oferit alegerea unei ascunzători absolut sigure.

De când îl cercetase superficial, cu Annie, Ludovic nu se reîntorsese în pod. Avu ideea să profite de ziua care nu se încheiase pentru a merge să scormonească printre vechiturile pe care generații de Rouvieri le adunase acolo sus.

Făcu să funcționeze declicul care deschidea ușa ce permitea intrarea spre scara secretă. Ridică trapa și puse piciorul pe dușumea. Prin lucarne intra destulă lumină pentru ca toate obiectele să fie vizibile.

Nimeni nu venise să facă ordine. Valizele pe care le scotocise cu Annie erau încă înconjurate de valuri de rochii uzate. Existau grămezi de cutii cărora nici unul dintre ei nu le atinsese conținutul, neinteresante, după inventarul de pe ele.

Oare ce putea găsi în această încăpere plină cu obiecte în dezordine?

Pentru a nu se lăsa copleșit de deznădejde, încercă să-și imagineze gesturile pe care le-ar fi făcut dacă avea de ascuns un document.

Privirea îi căzu peste patul cu stâlpi… Ar fi ales partea de deasupra baldachinului. Desigur, era ascunzătoarea ideală. Îi mai trebuia puterea de-a o găsi.

Fără scrupule, urcă pe mobila veche și sări în direcția baldachinului care era încă acoperit de bucăți de brocart. Când căzu, auzi un pocnet sec. Mâncată de carii, stinghia patului tocmai cedase.

Ludovic avu reflexul de-a se prinde de partea verticală pentru a-și arunca trupul asemenea unui săritor cu prăjina. Ajunse așezat pe jos, fluturând deasupra capului unul din cei patru stâlpi ai patului evitând de foarte puțin panoul greu care se prăvălise într-un nor de praf.

Privi mai întâi năucit coloana răsucită ca o torsadă pe care-o ținea în mână. Apoi brusc, trăsăturile i se animară și ochii îi străluciră ca cei ai unui vânător ce dăduse de-o urmă.

Coloana era găurită și în interior se afla un obiect pe care Ludovic îl scoase: un etui de carton tare care încă păstra imprimate caracterele revistei referitoare la echitație, care-l protejase. Îi fusese adresat doamnei văduve Masson, cu trei ani mai înainte după cum dovedea ștampila poștei, vizibilă clar încă. Cilindrul conținea un plic gros, sigilat cu ceară. Ludovic avu mari greutăți pentru a-l scoate fără să-l rupă.

Numele lui Annie se afla acolo, scris frumos, de-o mână sigură.

Ludovic își simți speranțele murind imediat ce născuseră. Data recentă, înscrisă pe etui, dovedea că era vorba acolo despre un document, un testament, se gândi el, care nu-l interesa. Puse plicul în buzunar și plecă în căutarea tinerei fete.

O găsi pe terasă. Descoperind chipul mic scăldat în lacrimi, uită îndată motivul care-l obligase să coboare. O luă pe Annie în brațe și cu vorbe înflăcărate, cu gesturi de-o infinită tandrețe, se strădui s-o consoleze.

Intrară doar când întunericul făcu să dispară arborii din parc.

Annie aprinse lustra din hol. Pleoapele umflate de plâns, pâlpâiră sub efectul luminii puternice, dar ochiul atent zări marginea plicului ce depășea buzunarul lui Ludovic. Se încruntă.

– Ah! nu, exclamă ea, să nu-mi spui că mi-ai scris o nouă scrisoare de despărțire.

Ludovic râse și, după ce-i povesti pe scurt împrejurările în care găsise mesajul, i-l întinse tinerei fete.

Intrigată, Annie făcu să sară sigiliul și scoase din plic niște foi îngălbenite.

Aplecată asupra ei, Ludovic tresări.

– Scrisul mamei, se îmbujoră el.

Annie îi întinse imediat paginile pe care el le luă cu aviditate. În timp ce le citea, Annie scoase din plic o altă scrisoare, aceasta redactată de bunica sa. O parcursese rapid, apoi o reciti cu deosebită atenție. Neînțelegând totuși esențialul, se pregătea s-o studieze din nou, când cu o mână tremurătoare, Ludovic îi flutură pe sub ochi propria sa scrisoare.

Bâlbâindu-se de emoție, îi explică:

– Annie, dra… dragostea mea, iubita mea. Ce nebun am fost să acord credit fantasmagoniilor lui Daniel! Este o poveste cumplită, din care el n-a înțeles nimic. Născut într-o stație de triaj, în Polonia, în timpul unui bombardament care l-a prefăcut în pulbere pe tatăl meu, am fost salvat de un alt deportat, Franz. Originar din Stettin, în Pomerania, Franz era un fost profesor universitar, a cărui singură crimă fusese că dezaprobase public metodele lui Hitler. După ce-i împușcaseră familia, naziștii îl deportaseră. Werner, care conducea convoiul, îl folosise ca interpret. În confuzia care urmase bombardamentului, a putut evada, luându-ne cu el pe mama și pe mine, ca și pe alți trei răniți care din păcate au murit pe drum. Mama cunoștea regiunea în care fugiseră și unde avea încă niște veri îndepărtați. Făcându-l pe Franz să treacă drept Georges, Clara găsi ascunzători sigure la membrii Rezistenței poloneze, care o ajutară cu devotament până la sosirea aliaților. Prietenul din

vremurile grele luase numele de Meyer-Berg și-l păstră și după eliberare, la ordinul însoțitoarei sale. Clara afirmă, iar eu o cred fără greutate, că n-a acționat din interes, ci pentru că o dragoste extraordinară le cimenta legătura. Se gândiseră că nimeni nu le va descoperi vreodată substituirea. Dar soarta a vrut să-l reîntâlnească pe Werner care-l cunoștea cu atât mai bine pe Franz, cu cât îl folosise ca interpret personal. Cu propriul revolver al Sturmbannfuhrerului, Franz și-a ucis călăul... Oh! Annie, nu poți înțelege, dar pentru mine, este ca și când m-am născut din nou. Îi pot venera, în sfârșit, fără gânduri ascunse, pe cei pe care i-am iubit atât de mult. În ochii mei ei n-au comis decât greșeala că s-au iubit foarte mult...

– O greșeală pe care mă pregăteam și eu s-o comit, îl întrerupse ea.

Adus brusc la realitate, Ludovic o privi cu îngrijorare.

– Ce vrei să spui?

Râsul lui Annie îl eliberă de teamă. Ea răspunse:

– Oare eu nu eram gata, din prea multă dragoste, să mă leg de-o ființă chinuită, cu care era imposibil de trăit?

El o ridică, de parcă era un fulg și străbătu cu dulcea lui povară holul vast, învârtindu-se.

– Stop! strigă Annie. Am nevoie de lămuririle tale.

El observă că și ea ținea o scrisoare. Se așeză pe un cufăr, cu Annie pe genunchi.

– Nu înțeleg nimic din asta, spuse ea. Bunica îmi destăinuie că în intenția de-a profita, a comis o acțiune urâtă, pe care-mi cere s-o repar... Ascultă asta!

„.... N-am scos niciodată nici un franc din renta pe care mi-a vărsat-o presupusul Georges Meyer-Berg. Dar la sfatul notarului meu, voi da ordin să se retragă această avere care, este pe punctul de-a fi atinsă de prescripție, riscând să fie confiscată. Va fi depusă pe numele tău la avocatul a cărui adresă o știi. Notarul te va pune în drepturi în ziua în care vei împlini douăzeci și cinci de ani. Dacă înainte mi se va întâmpla o nenorocire și dacă descoperi această scrisoare, atunci, vei acționa după conștiința ta..."

Ludovic spuse râzând că regreta că bătrâna doamnă murise.

– Era șireată ca o vulpe. Îmi scot pălăria.

– Dar de ce oare a păstrat mărturisirea mamei tale? se miră Annie.

– Pentru ea era un fel de trofeu care-i măgulea orgoliul.

– Mă miră comportamentul său. După ce a scris scrisoarea ce-mi era adresată, ce nevoie avea să se ducă s-o ascundă într-un loc în care n-aș fi descoperit-o niciodată?

– Dar în ziua în care ai fi împlinit douăzeci și cinci de ani, capitalul și dobânzile ți-ar fi revenit din oficiu. Este tot ceea ce-și dorea, după ce-și eliberase conștiința.

– Înțeleg, spuse Annie.

Se ridică și se îndepărtă de Ludovic.

– La cât estimezi averea pe care-a extorcat-o de la tatăl tău?

– După Daniel, la aproape două milioane de dolari.

Annie înaintă până la ușa de la intrare, pe care o uitaseră deschisă și prin care năvălise un nor gros de musculițe și fluturi mici. Privind în noapte, remarcă:

– Acum, iată-te bogat.

– Acești bani îți aparțin în totalitate, replică el fără să stea pe gânduri.

Annie nu răspunse nimic. Rămaseră tăcuți mult timp, despărțiți de această avere care le picase din cer și care, pentru moment, îi stânjenea. Ludovic fu cel care sparse gheața.

– Există un mijloc de-a împăca totul, spuse el, aproape timid. Să ne căsătorim în regimul punerii în comun a bunurilor, cât mai repede posibil.

Annie se întoarse, prefăcându-se indignată.

– Cât mai repede posibil? Ia te uită! Presto, prestissimo. Credeam că nici ție, nici mie, nu ne place o treabă făcută de mântuială.

– Oh! Apropo…

Se îndreptă radios spre telefon.

– Ce faci? întrebă Annie.

– Sun la Aix-en-Provence.

– Uiți că este trecut de zece seara.

– În sud, oamenii se culcă târziu, spuse el cu nepăsare.

După amabilitățile obișnuite, îl anunță pe generalul Rousseau, pe un ton vibrând de entuziasm, că-i accepta propunerea, cu o ușoară modificare. Aceea de a-i permite să interpreteze „Primăvara“ de Beethoven, cu o muziciană remarcabilă la vioară: Annie Rouvier, căreia vroia să-i ofere prima șansă a carierei sale…

Cu mâinile împreunate într-un gest de fervoare, Annie spunea nu din cap, dar ochii îi străluceau de speranță.

– Ei bine? întrebă ea după ce Ludovic închise.

– Mi s-a lăsat responsabilitatea deciziei.

Și luând-o pe Annie de mână, o duse cu sine spre salon.

Înainte de a se așeza la pian, deschise larg toate ferestrele.

– Să trezim păsărelele, dragostea mea, să le oferim o mostră din talentul nostru…

Câteva clipe mai târziu, atrasă de melodie, doamna Rouvier pătrundea în vârful picioarelor în încăpere. Neplăcându-i decât valsurile vieneze, nu înțelegea nimic din Beethoven. Dar în seara aceea, ascultând duetul de pian și vioară, avusese impresia că asista la o minune. Era obișnuită cu virtuozitatea interpreților. Dar niciodată, era sigură de asta, nu ajunseseră la acel sublim acord, la această expresie de plenitudine.

Închise ochii, tulburată. Într-un fel de gând premonitoriu, îi văzu parcurgând lumea, etalându-și talentele în fața mulțimilor vibrând de entuziasm. Îi văzu iubindu-se, certându-se și iubindu-se din nou.

Și în tot acest timp, la Foncegrive, ea va aștepta, singură, vești de la ei.

„Asta este viața“, se gândi ea strivindu-și pe furiș o lacrimă.

Sfârșit